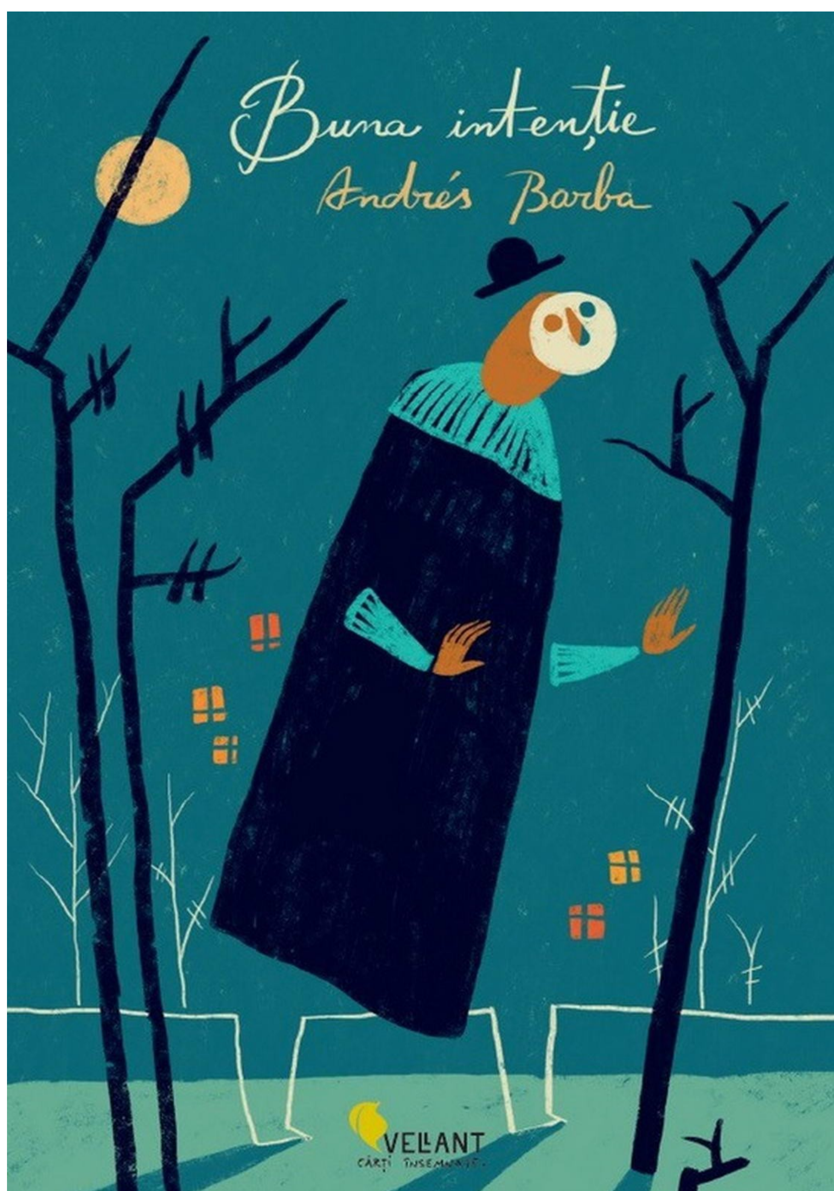

Buna intenție
Andrés Barba
VELLANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE

ANDRÉS BARBA
Buna intenţie

Traducere din limba spaniolă de Luminiţa Voina-Răuţ
VELLANT

Coperta: Maria Surducan DTP: Ofelia Coşman Corector: Ioana Miclăuş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BARBA, ANDRÉS

Buna intenţie / Andrés Barba; trad.: Luminiţa Voina-Răuţ.

— Bucureşti: Vellant, 2013 ISBN 978-973-l984-94-0

I. Voina-Răuţ, Luminiţa (trad.)

821.134.2-32=135.1

Titlul original: La reda intencion

ISBN 978-973-l984-94-0

În memoria Marcelei Martinez slăvindu-i viaţa

Familiei ei: Alberto, Marta şi Felipe fiindcă m-au învăţat să iert

Lui Jason V. Stone

— Oare călăii sălăşluiesc chiar în mine, părinte?

— Şi nu-s puţini, fiule: sunt mulţi şi teribili.

— Nu-i cunosc, părinte.

— Necunoaşterea lor, fiule, e cel dintâi chin.

Corpus Hermeticum

FILIAŢIE

Brusc a conştientizat tăcerea înserării; tăcere instalată în mijlocul sufrageriei, pe fotografia Mamei cu bucle şi douăzeci de ani aproape imposibili, pe lucrurile ei şi ale lui Manuel, pe copii. Mama lăsase poza acolo cu o lună în urmă, într-un acces de orgoliu, fiindcă îi plăcea şi mai ales pentru c-o irita să nu fie nicio fotografie cu ea în sufragerie, în schimb cu mama lui Manuel da. Iat-o: elegantă, absurdă şi nepotrivită cu mobila din jur, stridentă, semănând atât de bine cu Mama.

Cuvintele pe care tocmai le auzise la telefon, vocea speriată a menajerei la celălalt capăt al firului (foarte sud-americană şi poate exagerată), o blocaseră în halul ăla, simţindu-se puţin vinovată că nu-şi luase geanta şi nu alergase într-un suflet la spital, cum ar fi făcut altădată într-o asemenea situaţie. Doamna, îngăimase menajera – fiind aşa de, atât de în chestiunile astea –, alunecase la duş şi, deşi ea auzise iniţial căzătura şi gemetele, până să vină salvarea şi să spargă uşa de la baie n-au putut face nimic. Acum e la spital.

Dacă a mai zăbovit puţin înainte de a ieşi din casă a făcut-o fiindcă ceva părea s-o reţină acolo, poate chiar Mama, studiind-o de pe raft la cei douăzeci de ani ai ei în alb-negru, cu zâmbet studiat, alintându-se, dând indicaţii; zâmbea, doar că în poză lucrurile păreau să se fi petrecut exact

invers: Mama zicându-i fotografului vrute şi nevrute, fiindcă era fotografia pe care i-o dăduse Tatei la un an de la logodnă (mereu Tata cu amintirea asta, care o eclipsa pe cea de la înmormântarea lui); erau anii de după război şi nu existau bani pentru lux.

Şi totuşi se întâmplase ceva în seara aceea. Nu era îngrijorarea că Mama o să fie vizitată de Manuel şi de copii, de Antonio şi Luisa, ba chiar şi de María Fernanda din Valencia pentru o nimica toată, pesemne ca să le arate enorma vânătaie şi să le cerşească afecţiunea cuvenită, ci senzaţia că se întâmplase ceva cu mama, ceva ţinând de cele o mie de feţe ale Mamei ori de unicul ei chip de-acum – brusc autoritară sau nu, ca în fotografia din sufragerie din faţa ei –, ca o colecţie de evantaie într-o vitrină.

Şi-a spus numele la intrarea în spital şi s-a simţit vinovată când au anunţat-o că o internaseră de urgenţă. Erau oameni care aşteptau la lift, aşa că a alergat repede pe scări.

— Cum te simţi? a întrebat când a deschis uşa şi a văzut-o în pat, lângă un medic care părea s-o aştepte să-şi ia temperatura.

— Fata mea, a răspuns ea pe un ton plângăcios, înainte de a-l lăsa pe medic să-i ofere un răspuns ştiinţific.

— Mama dumneavoastră şi-a fracturat şoldul în două locuri. Fractura e curată, dar sudarea va fi dificilă.

— Dificilă din cauza artrozei mele

degenerative, nu-i aşa, doctore?

— Da, din cauza vârstei.

Acea scurtă conversaţie o definea exact pe Mama sau cel puţin o bună parte din ea. Peste corset îi puseseră o cămaşă de noapte urâtă, albastră ca cerul. Penumbra din cameră îi accentua cearcănele aproape vineţii în care abia se distingea o venă mică, ca un muşchi ciudat, crescut pe sub piele. Ţinea palmele deschise şi ridicate şi avea paloarea şi aspectul cadaveric al unui răstignit.

— Ai sunat-o pe María Fernanda ca să-i spui cum mă simt?

— Nu, nu încă; te doare?

— Parcă m-ar devora câinii.

— Mă rog.

— Şi pe Antonio, să-l suni şi pe Antonio.

Medicul a dispărut încet, ca o nălucă albă, dând asigurări c-o să revină. Halatul Mamei, cu care o îmbrăcaseră probabil când ieşise din baie, se afla într-o pungă de plastic pe fotoliu.

— Fata mea, mi se întâmplă numai nenorociri, a zis ea începând să se smiorcăie.

— Dacă ai lăsa-o pe menajeră să te spele…

— Menajera e o neruşinată, o hoaţă. Vreau s-o dai afară şi să-mi găseşti alta.

— Mereu zici la fel şi până la urmă îţi dai seama că nu te-a furat nimeni niciodată; dacă te gândeşti la broşa aia, să vezi cum apare într-o săptămână unde nici nu te aştepţi.

— Camera ei e o cocină.

— Dar pe tine ce te interesează cum e camera ei dacă ţine casa lună?

— Şi sună toată ziua în Venezuela.

— Păi n-o lăsa…

A încercat să continue discuţia, nu atât de dragul menajerei, cât pentru a o împiedica să se mai gândească la dureri. Între timp a scos capotul din pungă, cel grena cu iniţialele M.A.A. brodate cu galben, María Antonia Alonso, doña María Antonia Alonso, aşa cum i se adresau muncitorii în zilele când încă mai exista fabrica „Tocuri şi rame Alonso”, cum îi spunea Joaquín, cum trebuia să i se adreseze chiar şi Joaquín când începuse să lucreze în fabrică, fiindcă nu voise să-şi continue studiile.

Acum capotul semăna cu Mama mai mult decât Mama însăşi sau cel puţin semăna intr-un mod mai firesc, mai puţin trist. N-o dezgusta bătrâneţea, ci bătrâneţea Mamei şi poate teama c-o să ajungă şi ea la fel. S-a simţit vinovată, gândindu-se c-ar prefera să moară decât să ajungă aşa, ca Mama. Când a plecat din spital, ca să ia câteva lucruri indispensabile (periuţă de dinţi, medicamente, un prosop ca lumea), a inspirat uşurată aerul rece de afară. A luat un taxi şi în drum spre casă şi-a amintit cum murise mama lui Manuel, cu şase ani în urmă. Spitalul i-a amintit de ea; de câte ori intra într-un spital îi revenea în minte ultima săptămână petrecută la Bilbao, când nu se dezlipise de pat, o îmbrăţişase şi o ţinuse

întruna de mână pe soacră-sa. Era acelaşi miros, acelaşi salon impersonal, dar atunci nu făcuse niciun efort, totul i se păruse necesar şi firesc.

În schimb azi, când Mama o rugase s-o îmbrăţişeze înainte de plecare, o pupase aproape indiferent, fiindu-i aproape imposibil s-o sărute, şi asta era nedrept, căci o fractură de şold la vârsta ei chiar putea fi un lucru grav. O să-şi sune fraţii de acasă – aşa era cel mai bine – şi sigur o să-i găsească, fiindcă era sâmbătă seara; Antonio era prea obosit ca să vină după o săptămână de muncă, iar María Fernanda avea gripă, zicea Mama.

I-a fost uşor să fie sinceră cu Antonio. Încă nu-i trecuse supărarea după cearta cu mama de la ultimul Crăciun; a întrebat-o doar cum se simte şi în ce salon e.

— Te duci s-o vezi?

— Da, mâine.

— Se simte rău, a zis ea şi chiar ar fi vrut să creadă asta, dar nu reuşea.

Cuvintele acelea, prin care voise să scape de o despărţire ce se anunţa mai grea decât de obicei, deschiseseră alt spaţiu de posibilităţi pe care se temea să le ia în calcul. Fireşte că se simţea rău, oricine îşi fractura şoldul la vârsta asta se simţea rău, dar nu asta voiseră să spună vorbele ei; parcă era un pact tăcut între ei doi: victime simţindu-se şi mai vinovate prin felul subtil de a se înţelege.

— Mă duc atunci mâine, negreşit, a zis Antonio şi au terminat discuţia.

A sunat aproape de şapte ori până i-a răspuns María Fernanda, iar când a făcut-o i-a simţit glasul obosit de gripă.

— Mama şi-a fracturat şoldul – a zis repede – şi, până să apuce s-o întrebe ceva, a continuat:...A căzut la duş.

— Au dus-o repede la spital?

— A durat ceva, fiindcă închisese uşa şi au fost nevoiţi mai întâi s-o spargă.

— Adevărul e că nu ştiu de ce o mai plătim pe fata aia pentru Mama, dacă tot n-o ajută cu nimic, a zis María Fernanda indignată, de-astă dată fără pic de slăbiciune în glas.

— Dar cea care nu vrea să fie ajutată e Mama, a răspuns ea, dându-şi seama c-o apăra pe menajeră, fără să ştie ce se întâmplase de fapt.

— Mama nu mai e la vârsta la care să zică ce vrea şi ce nu vrea, i se spune ce are de făcut şi gata.

— Nu înţeleg, insinuezi că sunt eu de vină sau ce?

— Tot ce vreau e să te ocupi de ea.

— Asta-i foarte uşor de zis din Valencia.

— Uite ce-i, hai să nu ne ambalăm.

María Fernanda a tăcut o clipă, vrând parcă să se certe, ca de obicei, dar amândouă şi-au dat seama că se luau la harţă şi uitau de tot de Mama.

Discuţia lor era într-un fel ciudată. De obicei

o suna pe María Fernanda de acasă, stând în sufragerie cu uşa închisă, dar acum, sunând-o de la Mama, cuvintele ei păreau să continue o veche dispută, cu nervi şi disperări adolescentine. Într-o ramă uriaşă, argintie, vedea în faţa ei o imagine mărită pe care ar fi vrut s-o distrugă: ele două în costum de baie – María Fernanda în bikini, dar ea nu – râzând la douăzeci de ani, pe o plajă din Cádiz. Mai precis, María Fernanda râdea, iar ea îi arunca un zâmbet fals, chipul ei de poză – s-a gândit –, moaca studiată când cineva o fixa pe peliculă, cum zicea Manuel. Poza aceea i-a redat, cu o intensitate pe care o crezuse uitată, dependenţa ei în toţi acei ani de María Fernanda. Deşi ea era sora cea mare – cu un an şi jumătate mai mare –, cea care dădea mereu explicaţii, extravertita, vorbăreaţa era María Fernanda. Întotdeauna se simţise în largul ei departe de ea, dar lângă ea – până să-l cunoască pe Manuel şi să se mărite cu el, peste doi ani – afişa acel aer idiot, timid şi tâmp din poză.

Ca într-un joc, ca într-o tragicomedie, a adoptat aproape firesc rolul surorii responsabile din acei ani. Au scandalizat-o relaţiile ei sexuale cu tânărul din Somontes, nu fiindcă o scandalizau cu adevărat (le avusese şi ea cu Manuel), ci fiindcă reversul acelei imposturi o obliga să se scandalizeze, ba chiar să creadă sincer că aşa simţea. Mereu îi displăcuse etalarea erotismului, iar María Fernanda nu făcuse excepţie de la regulă. Dacă era cineva vinovat de toate astea,

atunci Mama era, s-a gândit ea. Prea seducătoare ca să rămână văduvă şi prea arogantă ca să gestioneze bine o fabrică în acei ani, aşa şi-o amintea, nefiind Mama, ci doña María Antonia Alonso. Joaquín, poate cea mai grozavă creaţie a Mamei, personaj uneori chiar necesar, era doar o marionetă, un nătăfleţ care tânjea să fie respectat. Ce grozav – dar gândind aşa poate era rău intenţionată şi cine ştie dacă era cazul – că după moartea Tatei l-a luat pe ultimul neghiob de la ţară şi i-a dat fabrica pe mână! Nu însemna oare, pentru cei ce aveau ochi să vadă, că de fapt ea trăgea toate sforile? Nu însemna oare că până şi Tata fusese de înlocuit? În primii ani, deferenţa afişată faţă de Joaquín avea ceva imperial şi dispreţuitor – ca soţiile împăraţilor romani care se despuiau neruşinate în faţa sclavilor, fiindcă în ochii lor ei nici măcar nu erau bărbaţi – aşa cum imperială şi dispreţuitoare era şi tăcerea bruscă a Maríei Fernanda la telefon: soră-sa afirmându-şi superioritatea intelectuală şi sfârşind o discuţie care nu ducea nicăieri.

— Stai cu ea în noaptea asta, nu-i aşa?

— Da, a zis ea, aproape şovăind.

— N-aveai de gând să stai, a continuat María Fernanda.

— Ce?

— Dacă nu ţi-o cer eu, eşti în stare să nu stai cu ea.

— Nu-i adevărat, iar începi… doar că n-are nevoie aşa cum crezi tu; nu-i chiar atât de grav.

— Mama îşi fracturează şoldul şi tu zici că nu-i chiar aşa de grav. Tu ce înţelegi prin grav?

Discuţia s-a mai prelungit puţin, iar înainte de a închide s-au scuzat pentru ton, ca întotdeauna când se certau, fapt ce nici nu adăuga şi nici nu schimba nimic; un fel de gest reflex între femei bine-crescute de Mama. Era nervoasă, dar nu suficient pentru a recunoaşte că niciuna din ele n-avea dreptate să se enerveze aşa, că aproape nici nu conta că aveai sau nu dreptate. Şi acum, ca şi de Crăciun, când s-au întâlnit ultima oară, imposibilitatea de a avea o discuţie normală cu soră-sa i-a întărit convingerea că următoarele săptămâni, până o vor externa pe Mama, vor fi grele.

Conversaţia cu Manuel era o ultimă oază. I-a relatat starea Mamei, discuţiile cu fraţii, şi fiecare amănunt descris era unica ei şansă de a găsi consolare. El s-a oferit s-o însoţească peste noapte la spital, dar ea l-a refuzat; mai bine să rămână cu copiii.

— Putem să chemăm pe cineva să stea cu ei, ştii că nu-i nicio problemă.

— Nu, rămâi aici, prefer să stai tu.

Era ciudat că, spunându-i totul lui Manuel, nu-i spusese de fapt nimic; a înţeles asta când el a întrebat-o cum se simţea – ea, nu maică-sa – şi n-a ştiut ce să-i răspundă.

— Habar n-am, a zis.

— Dar eşti nervoasă? a întrebat-o.

— Nu ştiu, n-am idee cum sunt.

— Vino acasă când adoarme.

La spital, Mama o aştepta îngrijorată.

— I-ai sunat?

— Da.

— Şi ce-a zis Antonio?

— Că vine mâine.

— Ce treabă avea?

— Nu ştiu.

A urmat o scurtă tăcere; parcă Mama ar fi vrut să zică altceva, umplând cu vorbe goale ceea ce avea să urmeze.

— Ştii ce zi e azi, aşa-i?

— Nu, a zis ea, dar şi-a dat seama ce zi era chiar în clipa în care a răspuns „Nu”, şi Mama a înţeles asta după faţa ei, fiindcă nu i-a mai oferit nicio explicaţie.

— Dumnezeu e un farsor, a conchis ea, ca şi cum cu vorbele astea ar fi trebuit să spună tot, redevenind mai mult ca oricând doña María Antonia, femeia care în ultimii ani căpătase o altă înfăţişare, amăgitoare; dar totul a durat doar câteva clipe, cât a ţinut tăcerea, după care s-au auzit nişte smiorcăieli prefăcute. Nu puteai crede că-i o întâmplare.

— Zece ani?

— Nouă, a zis Mama şi au tăcut amândouă, ascultând parcă de un ordin.

Fix nouă ani, fiindcă era aceeaşi oră, noaptea,

când arsese fabrica. Îşi amintea aproape toată noaptea aceea, dar spre deosebire de alte amintiri, scenele parcă încremeniseră. Erau mai ales Mama, Antonio şi Joaquín după ce văzuseră ce mai rămăsese din „Tocuri şi rame Alonso”. Discutau în sufragerie; Joaquín, convins că nu fusese un incendiu întâmplător, dădea vina pe Antonio, pe felul în care condusese fabrica: ameninţând datornicii, ţipând la angajaţi, făcându-şi duşmani. Ea se dusese la Mama doar ca să-i dea o mână de ajutor, dar s-a simţit în plus. Mama încă nu plânsese, poate că avea s-o facă mai târziu, deocamdată făcea doar pe judecătorul. La cei douăzeci şi doi de ani ai lui, Antonio, în loc să-şi susţină nevinovăţia, se mulţumea doar să-l critice pe Joaquín. Mama nu-i slăbea din ochi, dar nici nu-i băga în seamă; s-a ridicat doar de pe scaun şi i-a ars o palmă zdravănă lui Antonio.

— Du-te acasă, băiete, i-a zis apoi fără furie în glas, de parcă palma fusese absolut îndreptăţită şi tot ce-i mai rămânea de făcut era să plece acasă.

Mai târziu s-a gândit că aşa păţea cu toţi oamenii din viaţa ei; păreau să nu fie acolo, parcă erau invizibili, până când un episod izolat îi făcea importanţi, esenţiali. Antonio nu părea să fi existat până atunci, dar palma Mamei l-a făcut extrem de vizibil. I-a citit orgoliul rănit, supărarea – nu atât pe Mama, cât pe preferinţa ei pentru Joaquín –, i-a văzut disperarea şi teama, căci arzând fabrica rămăsese fără serviciu şi numai cu liceul nu găsea prea uşor de lucru. Fratele, gata să plângă în

public pentru prima oară, căpăta greutate, miros, el care până atunci fusese pentru ea doar Antoñito, mezinul, cel cu care aproape nu comunica, împărţind doar banalităţi monotone, impuse de diferenţa de zece ani dintre ei.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Antonio s-a îndepărtat agale, deloc furios, deschizând însă, în felul lui neobişnuit, o ruptură: ranchiuna care n-avea să dispară niciodată; în cameră au mai rămas doar Mama, Joaquín şi cu ea. Tăcerea, întreruptă doar de vorbăria lui Joaquín care-i lăuda gestul, părea să-i servească Mamei pentru următoarea mişcare.

— Ridicaţi-vă în picioare, Joaquín, i-a poruncit Mama în mod ciudat, fără a-l mai tutui.

Palma neaşteptată, pe care i-a tras-o lui Joaquín, a fost aproape comică prin riposta copilărească, de apărare inutilă.

— E ultima dată când vorbeşti aşa despre fiul meu!

Joaquín a plecat din casa Mamei, ajungând iar ca înainte: un coate-goale care, fără ea, n-avea nici după ce bea apă. Costumul gri, apa de colonie puternică, părul dat cu gel îl făceau să pară şi mai ridicol, el care poate fusese întotdeauna aşa.

A avut atunci impresia că dacă Joaquín n-ar fi plecat de-acasă, Mama nici nu i-ar fi remarcat prezenţa. Ea s-a aşezat iar în fotoliu şi a privit-o indiferent, sătulă de atâta prefăcătorie. Şi s-a speriat; a cuprins-o o teamă veche şi familiară, atât de familiară, încât aproape că nu părea

spaimă, ci ceva ciudat, fiind vorba despre ea: milă. Plecase de mult de-acasâ, era măritată, avea un serviciu bun, era respectată şi totuşi habar n-avea ce să facă cu mila faţă de maică-sa. Ceea ce oricui i s-ar fi părut un sentiment normal pentru ea era unul bizar şi incomod. În familia lui Manuel nimic nu era complicat. Deci complicaţiile nu erau absolut necesare. În noaptea aceea agitată şi dureroasă a vrut să se apropie de ea, s-o ia în braţe; un gând ce o sfredelise ca o lamă de cuţit.

— Şi tu ce cauţi aici? a întrebat-o Mama brusc.

N-ar şti să explice cum reacţionase la cuvintele acelea. Parcă Mama ar fi pălmuit-o şi pe ea. Mai întâi s-a simţit ridicolă, apoi a strâns din dinţi, ca să nu se observe. La plecare fusese cât pe ce să redeschidă uşa şi să-i urle cât era de bucuroasă că-i arsese blestemata aia de fabrică. În lift a plâns. Nu de durere. Dar nici de furie.

Brusc totul devine lent şi absurd. Mama, acum tăcută, pe patul de spital, şi cea din fotografia cu bucle din sufragerie se confundă, devenind una singură, fără a fi totuşi reală. De fapt n-o iubeşte pe María Fernanda. Antonio îi trezeşte mai degrabă milă, pentru ghinionul lui, dispreţ involuntar şi teamă, ca de un câine violent. Nici Manuel nu scapă de lentoarea asta, devenind pe neaşteptate grotesc. Fără o evoluţie vizibilă, fără un motiv logic, tandreţea lui devine o sâcâială blândă, care o sufocă, aşa cum o sufocă uneori

copiii, nu atât ei, cât imaginea lor, responsabilitatea pe care o implică ei.

Îi vine în minte ultima întâlnire cu María Fernanda, de Crăciun, în bucătăria Mamei: veşnica falsă bucurie care le face pe amândouă să sporovăiască despre cine s-a îngrăşat mai mult, încântarea de a vedea că ea e mai slabă, Antonio şi Luisa în sufragerie muţi în faţa televizorului, aşteptând cina, şi toate, amintiri şi prezent, devenind Mama. De-acum e imposibil să n-o deteste. Taman la ora asta, astăzi şi nu altă dată – când ar fi avut poate mai multe motive – o detestă iremediabil pe Mama, fără putinţă de iertare, acuzând-o de lentoarea asta care transformă totul în absurd, rupând parcă membrana ranchiunii, nu violent, ci încet, în tăcere, lăsând să se prelingă lichidul dispreţului.

— Mi se întâmplă doar nenorociri, fata mea, şi vorbele astea o fac să-şi revină deodată din visare, ajungând parcă la limita răbdării.

Se îndreaptă spre uşă.

— Unde pleci?

— Vin imediat.

— Unde pleci?

A închis uşa fără zgomot, a coborât repede în stradă, tiptil. Era 1:30 dimineaţa când taxiul s-a oprit în faţa casei. A urcat în lift cu un nod în gât, ca şi cum ar fi vrut să plângă sau să dezvăluie un secret ruşinos. Copiii dormeau. Manuel a întrebat-o: „Cum te simţi?” când a intrat în dormitor, dar

ea n-a zis nimic.

— Eşti bine?

Întinzându-se lângă el, a simţit un miros vag, de pastă de dinţi.

— Te simţi bine?

S-a simţit urâtă lângă Manuel şi ceva nedesluşit a făcut-o să se complacă în acea urâţenie. Şi-a pus mâna pe scula lui şi l-a mângâiat, reuşind să-l excite.

— Ce te-a apucat?

L-a călărit fără să-l privească, dorind şi încercând să-şi facă rău, vrând să se autopedepsească, parcă cu disperare. Manuel n-a prea vrut să intre în joc: iniţial întrebând-o de ce făcea asta, apoi întorcându-se cu spatele, alungându-şi parcă propria satisfacţie, privind-o fix şi îndepărtându-i cu mâna părul de pe faţă. Au amuţit şi tăcerea a accentuat tristeţea trupului lui Manuel: a pătruns-o, fără s-o înţeleagă.

Dar mai exista şi o altă tăcere:

Mama aşteptând la spital.

María Fernanda.

Antonio spunând că merge mâine la Mama şi că va fi greu.

Copiii dormind în camera alăturată.

Şi tot străduindu-se să-şi facă rău, îi face rău lui Manuel, devenit ciudat de frumos cu pantalonii de pijama în vine, renunţând să înţeleagă, cel puţin acum, întinzându-se şi încercând să găsească o poziţie mai normală, dar ea nu-l lasă;

nu ştie de ce, dar trebuie să atingă acest final absurd, să-l pătrundă, şi Manuel o acceptă încremenit, până vine de foarte departe: satisfacţie efemeră şi uscăciune metalică în gât, senzaţie mult mai plăcută la desprindere decât obişnuita erecţie grozavă a lui Manuel şi simplitatea sexualităţii lui. Mâinile lui Manuel sunt cele care îi aranjează părul spre ureche, cele care se opresc, mângâindu-i obrazul şi respiraţia.

— Ce s-a întâmplat, spune-mi.

Mai întâi a fost mirosul, amintirea acelui miros de lemn proaspăt lăcuit, ivindu-se din munţii de rumeguş din preajma fabricii „Tocuri şi rame Alonso”. Maríei Fernanda i s-ar fi părut aiurea să-i răspundă astfel întrebării lui Manuel, dar în clipa aceea a avut forţa unei coerenţe logice pe care niciun alt răspuns nu l-ar fi putut avea. Şi asta nu numai din cauza mirosului. Când Mama nu era prin apropiere, îşi amintea că îngenunchea pe câte o grămăjoară de rumeguş şi-şi vâra mâinile în ea, ca în măruntaiele calde ale unui animal. N-avea mai mult de zece ani pe atunci, dar reţinea şi acum mirosul umed, aproape dulce de lemn, şi-l vedea pe Joaquîn alături, păzind-o, ca un animal bine dresat, temător, fără a îndrăzni să-i reproşeze nimic. Recunoscând asta – a înţeles-o treptat, fără să-şi ia ochii de la Manuel – parcă ar fi atentat la propria ei persoană, acceptând faptul că nu detestase fabrica, ba chiar o îndrăgise cu o iubire tandră şi, dacă după-amiaza aceea i se păruse

ciudată şi aiurea, era fiindcă totul fusese chiar invers; lucrurile erau limpezi, de înţeles. Recunoscând că iubise fabrica însemna să recunoască c-o iubise pe Mama, nu pe femeia din spital cu şoldul fracturat, ci pe doña María Antonia, cea care se plimba tăcută prin fabrică; o autoritate feminină puternică, cu Joaquín alături, ca un uriaş câine de pază, sau poate că n-o iubise, dar o cucerise forţa ei, aceeaşi forţă pe care María Fernanda o exercitase firesc asupra ei întreaga-i adolescenţă.

Mama şi María Fernanda: două feţe ale aceleiaşi spaime. Mărturisindu-i asta acum lui Manuel era la fel de uluită: parcă descoperise un cuvânt ce descria perfect un sentiment normal şi, folosindu-l, vedea că realitatea căpăta alt sens.

— Astăzi se împlinesc nouă ani de când a ars fabrica, a zis, şi Manuel şi-a ţuguiat buzele; parcă zîmbea uşor, fără să vrea.

— Ca să vezi, a zis el.

— Eu nu mi-am dat seama, mi-a amintit-o mama, la spital.

— Cum se mai simte?

— Rău.

— Ce a zis fratele tău?

— C-o să meargă mâine s-o vadă.

— Cred c-ar trebui să te duci şi tu.

— Da.

Zicând „Da”, acceptând bunul-simţ al lui Manuel, dar ştiind că decizia finală îi aparţinea ei,

deodată era o chestie frumoasă, obişnuită şi simplă şi a vrut să pară mai tristă, pentru ca dialogul lor să dureze mai mult, până târziu în noapte.

— Te întorci la spital?

— Nu ştiu. Crezi c-ar trebui?

— Cred c-ar trebui să te odihneşti puţin.

— Da, a răspuns, şi, remarcând oboseala lui Manuel, a adăugat: Ai dreptate.

În camera de alături, dincolo de peretele subţire, s-a auzit o tuse de copil.

Când a intrat în salon, durerea de stomac s-a accentuat odată cu mirosul pătrunzător venit de pe hol, amestec de neutralitate aseptică şi iz de sudoare râncedă. Mama se trezise.

— N-am închis niciun ochi toată noaptea, a zis imediat, reproşându-i astfel că nu rămăsese cu ea.

Nu i-a răspuns pe moment.

— Ai luat micul dejun? a întrebat-o în cele din urmă.

— Nu schimba vorba, nu mă trata ca pe o imbecilă, îţi spun că n-am dormit toată noaptea. Sunt maică-ta.

Cuvintele Mamei aveau aparenta incoerenţă a celei care încearcă să formuleze într-o singură frază gânduri îndelung rumegate.

— Mamele sunt iubite. Ce, copiii tăi nu te iubesc?

Fruntea încruntată trăda o durere adevărată,

intensă; nu semăna cu ipocrizia-i obişnuită la care se deda când o vizita, ca să-i vadă pe Manuel sau pe copii, fiind convinsă că iubirea urma obligatoriu după milă.

— Ba da, mă iubesc.

— Păi vezi? Tu niciodată nu mi-ai spus asta, nu mi-ai zis niciodată: Mamă, te iubesc.

Asta era Mama, sau cel puţin cea mai ridicolă faţă a ei. Iar acum părea mai caraghioasă ca oricând: slăbiciune accentuată de grimasa durerii şi de cearcănele pe chipul neputincios, altădată un chip de o frumuseţe aristocratică, deosebită. Acele accente melodramatice nu erau false, erau doar dovada incontestabilă a neputinţei şi a lipsei de resurse afective. Cerea dragoste şi, dacă i se părea că n-o primeşte, o pretindea la fel cum pretindea să fie lăcuite mai bine ramele când încă mai exista fabrica.

Dar chiar şi aşa, dincolo de cele o mie de feţe – ori de chipul unic al Mamei ceva se schimba sau se schimbase chiar în noaptea aceea. Aşa cum existase un înainte şi un după ce arsese fabrica, părea să apară şi acum un după cu acea reacţie atât de firesc-melodramatică a Mamei, în care sesizai totuşi ceva deosebit.

A mâncat tăcută, cu greu, căci corsetul n-o lăsa să se aplece, iar la sfârşit a întrebat-o la ce oră a zis că vine Antonio.

— Nu mi-a zis ora, doar c-o să vină azi, a răspuns ea, temându-se de alte întrebări.

— N-o să vină.

— M-a asigurat c-o să vină.

Brusc s-a simţit ridicolă, ca o fetiţă care continuă să mintă chiar şi după ce a fost prinsă cu minciuna.

— N-o să vină.

Adevărul e că dacă ar fi fost după ea, şi ea ar fi preferat ca Antonio să nu vină. Ultimul Crăciun schimbase lucrurile – ceea ce nu se întâmplase de când arsese fabrica –, fără să rezolve însă situaţia; crease o stare de tensiune care-i făcuse să se împartă în două tabere: într-una erau Antonio şi ea, acceptându-şi astfel condiţia de victime, în cealaltă Mama şi María Fernanda. Nu se întâmplase nimic deosebit faţă de ceilalţi ani, dar toţi simţiseră parcă nevoia imperioasă de a se afirma, iar asta, în loc să rezolve ceva, făcuse ca masa de Crăciun să aibă un aer teatral, fals, aproape grotesc; într-o banală întâlnire de familie, toţi trei îşi reproşau indirect propriile necazuri. Manuel, copiii, Luisa, soţia lui Antonio păreau nişte figuranţi în confruntarea aceea tăcută prezidată de Mama, care a încheiat cina ca în fiecare an, ridicându-se de la masă după desert şi cântând colinde în faţa ieslei instalate în holul de la intrare. Dacă Antonio n-ar fi izbit paharul de marginea mesei, poate c-ar fi plecat cu toţii cu acelaşi sentiment de înfrângere din fiecare an.

— O să cântăm colinde, a zis Mama şi Antonio a trântit paharul de podea.

Mama s-a străduit apoi ca totul să pară un

accident, dar prefăcătoria ei şi veselia forţată a colindelor îi păruseră brusc odioasă.

Antonio şi Mama nu-şi mai vorbiseră de atunci, iar apropiata lui vizită făcea ca în aer să plutească încordarea din ziua de Crăciun. A propus să deschidă televizorul doar ca să umple cu ceva tăcerea şi Mama să înceteze cu văicăreala, dar apoi i-a părut rău, fiindcă Mama a vrut să urmărească un proces simulat. Un bărbat care afirma că avusese două infarcte dăduse în judecată fabrica de ţigări, declarând că atunci când începuse să fie dependent de tutun pachetele cu ţigări nu conţineau niciun avertisment vizând posibilele riscuri.

— Dumneavoastră v-aţi consultat medicul când au apărut primele simptome – spunea procurorul – şi, după cum menţionează acest raport, el v-a recomandat insistent să vă lăsaţi de fumat…

Antonio a apărut în uşă serios, ca un om obligat să facă un lucru neplăcut, împotriva voinţei lui; era singur, fără Luisa, care ar fi făcut ca totul să devină mult mai uşor. Ea s-a gândit atunci că părea o întâlnire previzibilă, iar fără María Fernanda de faţă, Mama era uşor descumpănită.

— Dar eu devenisem deja dependent la acea dată, vina e a voastră… – glasul omului tremura şi cameramanul, intuind o lacrimă, l-a gratificat cu un prim-plan – voi sunteţi vinovaţi de moartea mea şi a miilor de bărbaţi şi femei ca mine…

Mama nu se mai uita la telvizor, în schimb Antonio nu pierdea din ochi emisiunea; parcă şi în acea împrejurare încerca să scape de Mama.

— Apropie-te, fiule.

Deplasându-se brusc, Antonio a răsturnat foaia agăţată de uşă, cu indicaţiile de dietă prescrise de medic: un zgomot persistent, o zăpăceală ritmică, sâcâitoare.

— Apropie-te.

Trebuie să fi fost tare frig afară, căci Antonio avea ochii şi nasul roşii.

— Oare o distilerie de alcool poate fi învinuită de toate accidentele din trafic, cu morţi pricinuite de şoferi beţi? a întrebat procurorul, îndreptându-şi cravata. Oare nu-i responsabilitatea consumatorului să folosească produsul în mod chibzuit şi prudent?

Deşi avea treizeci şi nouă de ani, Antonio părea abia de cincisprezece în faţa Mamei; parcă era un copil nătâng, care tocmai se luase la trântă cu copiii şi nu găsea altceva mai bun de făcut decât să tacă, în locul oricărei justificări. S-a apropiat încet, cu un amestec de ciudă şi teamă, ca atunci când arsese fabrica şi Mama îl pălmuise de faţă cu Joaquín.

— Dumneavoastră v-ar plăcea să muriţi? a întrebat bărbatul de la televizor.

— Eu n-aş vrea să muriţi, spun doar că era de datoria dumneavoastră…

Mama a cerut apă. Brusc discuţia de la

televizor devenise jenantă şi ea s-a ridicat repede ca să caute un pahar; ceea ce până atunci poate că nu fusese evident se vedea acum: nici ea nu se simţea în largul ei. Când s-a întors, Mama a băut apa încet, fără să-l slăbească din ochi pe Antonio.

— Ştiţi ce e un cancer?

Bărbatul de la televizor şi-a scos pălăria, dezvelind o scăfârlie chelită de chimioterapie. Tulburat, publicul a scos o exclamaţie timidă: „Vai!"

— Cred că ne ambalăm prea mult.

— O să mor, a răspuns bărbatul. Credeţi că nu-i cazul să ne ambalăm?

Discuţia din cadrul emisiunii, deşi evident tragică şi adevărată, pentru că omul respectiv avea să moară, părea o impostură teatrală, conferind procesului o dimensiune grotescă.

— O să mor, a repetat bărbatul.

— Chiar trebuie să vedem emisiunea asta de căcat? a întrebat brusc Antonio, aproape ţipând fără să vrea.

— Mie nu mi se pare un căcat, a răspuns Mama. Omul acela o să moară…

Nu faptul că bărbatul respectiv avea să moară, ci certitudinea că-şi juca rolul propriei morţi făcea spectacolul grotesc, la fel cum Mama începuse să-şi joace rolul de convalescentă, în pofida durerii reale.

— Sărută-mă, a zis Mama. Sărută-ţi mama.

Antonio s-a strâmbat uimit, distrugând

definitiv ceea ce tăcerea mai reuşise să salveze. Nu mai conta dacă Mama era sau nu conştientă de pretenţia ei. Antonio s-a apropiat de ea şi a pupat-o repede pe obraz, încercând să nu se vadă prea mult cât de greu îi venea s-o facă.

— Tu mă iubeşti, nu-i aşa, băiete?

— Dacă te iubesc?

— Mă iubeşti, nu-i aşa?

Exista o modulaţie în întrebarea Mamei: patetică, autoritară, dar şi calculată, fiindcă nu admitea un răspuns negativ. Acel „fireşte” al lui Antonio a fost unicul mod demn şi rapid de a scăpa, şi o vreme au rămas aşa, până ce vizita neaşteptată a medicului a detensionat atmosfera, replasându-i iar pe terenul celor care se prefac rezonabil de îngrijoraţi. Mama n-a comentat nimic după plecarea lui Antonio, al cărui pretext, invocat duminica, părea o răzbunare: trebuia să lucreze. În schimb i se părea de la sine înţeles că ea avea să lipsească de la birou a doua zi.

— Mâine-dimineaţă treci pe la mine pe acasă şi-mi aduci celălalt capot, cel verde.

— Mâine lucrez, Mamă.

— Păi le ceri o zi liberă. Cineva trebuie să stea cu mine, nu crezi?

La televizor judecătorul a declarat vinovată fabrica de ţigări. Publicul a aplaudat energic.

*

Nu ştia precis ce o speria, dar nu voia să rămână singură. Poate faptul că nu putuse evita să pactizeze cu Antonio o făcea să-i fie ruşine. Nici Antonio nu avea întru totul dreptate. De fapt, nimeni n-avea dreptate, şi când Manuel a întrebat-o cum decursese după-amiaza, s-a gândit că nici măcar el n-ar fi putut înţelege totul, oricât ar fi încercat să-i redea vorbele Mamei ori reacţiile lui Antonio. Toate lucrurile acelea datau de mult; fuseseră îndelung tăinuite şi nu puteau fi acum explicate iute şi răspicat. Explicate şi depăşite. Adevărul e că exista. Relaţia ei cu Mama, cu María Fernanda ori cu Antonio exista; ea nu putea fi descrisă, transformată ori depăşită, se ivea înaintea ei ca o pânză de păianjen mineralizată: ura şi ranchiuna nu mai păreau reale, sugerau forme pietrificate de persoane care renunţaseră să se mai cunoască, dacă vreodată încercaseră s-o facă. De aceea, când făcuse cunoştinţă cu familia lui Manuel, avusese permanent senzaţia de irealitate, sentimentul că dragostea lor era doar o farsă ceva mai elaborată decât cea din familia ei. Descoperind ulterior că afecţiunea lor era autentică, s-a revoltat şi mai mult împotriva Mamei: prin simpla ei prezenţă, mama lui Manuel degaja iubire, în vreme ce Mama stârnea discordia şi invidia.

Nutrise faţă de mama lui Manuel o iubire puternică; parcă era o mică orfană care se străduia să le fie pe plac unor părinţi adoptivi,

devenind aproape ridicolă, dar, când se gândea la ea (acum, că murise), aproape tânjea după un plâns liniştitor, la gândul tăcutei modestii şi al bunătăţii ei nemărginite. Dar nu-şi făcea iluzii; oricât de mult şi-ar fi dorit ca familia ei să semene cu familia lui Manuel, umbra Mamei se impunea întotdeauna. Ei locuiau prea departe şi, de când arsese fabrica, Mama obişnuia să-şi petreacă toate weekendurile la ea, cu Manuel şi copiii. Dacă ar fi avut ocazia să-i reproşeze ceva, i-ar fi spus că nu prezenţa ei o deranja, ci manierele ei: fără să mulţumească vreodată, afişând acea condescendenţă cu care tratezi pe cineva, respectându-ţi strict obligaţiile. A renunţat să se mai certe cu ea, fiindcă atunci când o făcea se simţea crudă cu Mama şi nu voia ca Manuel s-o simtă cât era de stresată. Mama putea fi foarte convingătoare, în vreme ce pe ea nervii o făceau să devină aspră, astfel că după fiecare dispută sentimentul înfrângerii o copleşea. Se consola, gândindu-se că toată lumea se răzbuna în tăcere pe viaţă şi tot aşa se răzbuna şi ea pe Mama: îi oferea casa ei, familia ei, dar nu şi dragostea ei. De-asta a luat fotografia Mamei din sufragerie când s-a întors noaptea de la spital, de-asta şi fiindcă nu-i mai putea suporta buclele, cei douăzeci de ani în alb-negru şi zâmbetul ei de atelier fotografic. A sunat apoi la birou şi a anunţat că nu putea veni a doua zi; maică-sa era grav bolnavă şi trebuia să se ocupe de ea.

María Fernanda ieşea mereu la fel în fotografii; acelaşi zâmbet radios, acelaşi păr strălucitor, expresia ochilor identică. Privind-o evoluând în albumele cu fotografii, avea senzaţia contemplării unui studiu artistic, în timp: un chip imuabil şi frumos, care, fără să-şi schimbe structura, părea să se uzeze imperceptibil în fiecare clipă. Se gândea uneori că dacă María Fernanda n-ar fi fost atât de conştientă de frumuseţea ei, chiar ar fi fost mândră de ea, fără s-o deranjeze asta, aşa cum n-o deranja să ajungă în planul doi, ca soţie a lui Manuel. Dacă o invidiase vreodată pe María Fernanda, o făcuse nu atât pentru frumuseţea ei, cât pentru tupeul şi capacitatea de a se adapta la orice situaţie, la orice discuţie. Nu-i păsa că era o contradicţie – admira la soră-sa exact ceea ce detesta cel mai mult la Mama –, aşa cum nu-i păsa că era luni şi îşi pierdea din zilele de concediu ca s-o îngrijească. Antonio n-avea să revină prea curând la spital, iar María Fernanda, oricât de mult ar fi sunat din Valencia, nu făcea decât să-i sporească Mamei nervozitatea, făcând-o să se vaite de salonul incomod, în loc s-o ajute şi să-i uşureze situaţia.

A sunat apoi la şcoala unde preda Manuel şi i-a descris situaţia:

1. Mama arăta mai rău.

2. Medicul vorbeşte de complicaţii ale sistemului digestiv.

3. Mâncase o supă şi un iaurt.

4. Nu mai ştia nimic de Antonio.

5. Menajera Mamei îi lăsase un mesaj din partea lui Joaquín, care sunase.

Ea se străduia să descrie faptele; i le explica cât mai clar lui Manuel, ca şi cum astfel şi-ar fi putut lămuri propriile reacţii ciudate: teama pe care i-o inspira iar spitalul sau uimirea cu care ea, care se considerase mereu victima Mamei, se gândea la posibilitatea c-ar fi putut fi mai vinovată decât crezuse; poate că Mama nu fusese chiar atât de neglijentă; încerca să pătrundă în lumea şi mai opacă a ranchiunii ei, străduindu-se să descopere acolo fapte concrete, capabile să-i justifice incapacitatea de a ierta. Înţelegea acum că până şi-n clipele când socotise certă vinovăţia Mamei se strecura deodată viermişorul unei îndoieli care se întorcea brusc împotriva ei, transformând-o în ceea ce nu voise nicicând să fie: nedreaptă, cinică, pripită în judecată, incapabilă de înţelegere, Mama devenind ea („Fractura asta ar putea duce la o degenerescenţă progresivă a întregului organism”, spusese medicul), fiind („am observat câteva reacţii”), dacă nu amabilă, cel puţin înţelegătoare, („nu neapărat legate de fractură, dar care arată deteriorarea altor organe”) sau şi mai rău, pentru că medicul vorbise în felul acela, cu gravitatea cuiva care nu exclude o moarte rapidă, înfruntând faptul logic şi totodată definitiv absurd, că Mama, ca orice fiinţă omenească, avea să moară într-o bună zi.

A cumpărat nişte reviste doar ca să-şi ascundă oarecum tulburarea, evitând, pe cât posibil, vreun comentariu frivol prin care ar fi obţinut, ca întotdeauna, un răspuns sigur din partea Mamei, şi chiar dacă i-a reuşit asta după-amiază, discuţia s-a purtat pe un ton afectat; în orice altă situaţie ar fi trădat frica, dar acum nu ştia ce să zică.

— Antonio seamănă cu tata, nu-i aşa?

Însemna să pui doar o parte din întrebare, cea mai puţin dificilă, iar Mama, care păruse a fi toată ziua deschisă discuţiei invizibile, a răspuns („Câteodată”), ca şi cum ar fi vrut să creadă, având posibilitatea unui răspuns mai amplu, că mai avea timp („Numai câteodată”).

Pe cât de uşor era să vorbeşti despre María Fernanda, pe atât de greu era să aduci vorba de Antonio sau de Tata. Mereu Tata, amintirea lui eclipsând-o pe cea de la înmormântare, portretul lui în cărbune din sufragerie, în biroul de la fabrică, dar nimic altceva la Antonio, doar replica frunţii lui teşite, nimic din privirea lui, de mascul incapabil şi simplu, la Antonio, căci ori de câte ori îl întrebase de el, Mama îi schiţase un portret superficial, semănând mai degrabă cu un personaj de roman de moravuri decât cu bărbatul care fusese de fapt: un om inutil.

De-asta nu i-a spus că sunase Joaquîn. Spunându-i ar fi însemnat să recunoască o nouă victorie a Mamei, poate singura serioasă de când arsese fabrica. Joaquín îşi ceruse lichidarea după

incendiu, dar ea îl concediase fără să i-o acorde (un gest simbolic, ştiind imediat c-o va costa enorm), Mama fiind decepţionată, ca un copil trufaş şi răsfăţat, iar Joaquín, chiar dacă şi-a primit banii, a plătit cu vârf şi îndesat, fiind discreditat când a încercat să-şi facă propria afacere, profitând de clienţii cunoscuţi la fabrica „Tocuri şi rame Alonso”.

Unicul act de cruzime al Mamei, singurul în care îi recunoscuse răutatea intenţionată fusese să aştepte ca Joaquín să-şi investească toţi banii pentru a-l distruge definitiv; dăduse câteva telefoane şi acţionase încet şi subtil, astfel încât nici măcar Joaquín nu înţelesese cum de a dat faliment. Manevra Mamei fusese eficientă, sigură şi simplă, ca o crimă perfectă, dar pentru ca victoria să fie definitivă avea nevoie de căinţa lui Joaquín; să i se gudure iar la picioare ca un câine care, după ce a încercat să scape, se întoarce acasă fiindcă trebuie să mănânce.

Nespunându-i că sunase Joaquîn era ultima dovadă că, deşi Mama poate că n-o neglijase în mod voit, n-avea să cedeze prea uşor acelui sentiment care o făcea să-i fie milă pe Mama, fiind dispusă s-o ierte, cu toate că ea nu-i ceruse niciodată iertare.

— S-ar putea să nu fie doar o complicaţie a sistemului digestiv, ar putea fi o boală generalizată, îi spusese medicul, pregătind terenul, pe un cu totul alt ton decât în prima seară; un „s-ar putea” semnificativ, ce nu semăna

deloc cu iniţialul „va fi o recuperare lentă”, iar faptul de a nu-i spune nimic Mamei, nici măcar comentariile medicilor, o plasa acum într-o poziţie privilegiată: parcă ar fi privit impasibilă un orb înaintând încrezător spre un zid.

Cu douăzeci şi doi de ani în urmă împărţea camera cu María Fernanda. Era absurd că-şi amintea asta acum, dar de fapt nu era chiar atât de absurd, căci ceva din expresia Mamei reflecta o percepţie simplă şi concretă a celor două fiice. La capul patului ei, María Fernanda lipise pe perete o fotografie cu Kirk Douglas pe jumătate gol – purtând doar o zdreanţă – în rolul lui Ulise, gata să se bată cu un adversar mai puternic decât el, privindu-l de parcă ar fi vrut să-l mănânce în loc să-l bată; alesese poza respectivă fiindcă îl adora pe Kirk Douglas şi mai ales gropiţa din bărbie de pe chipul lui de brută, o brută ca băiatul din Somontes, aruncător de greutăţi, cu care se culcase până la urmă, iar când îi spusese asta, ea şi-o imaginase deasupra lui, cu picioarele desfăcute şi i s-a făcut scârbă de sexualitatea Maríei Fernanda sau de chipul de brută al Tatei din poze, nu însă şi de Mama („Nu ştii niciodată ce reacţii poate avea organismul unei persoane în vârstă în asemenea situaţii”, spusese medicul), fiindcă, în fond, nu erau chiar atât de diferite, nici măcar acum, când María Fernanda era mai grasă, iar Mama mai slăbită şi mai palidă. Ezitase să i-l prezinte Maríei Fernanda pe Manuel, nu numai

din neîncredere, ci temându-se ca el să nu fie cumva atras de erotismul ei. Mama îi permitea soră-sii să poarte fuste pe care ea doar le proba, considerând că sunt „feluri şi feluri” de a le purta: firesc în cazul Maríei Fernanda, dar ea părând că face trotuarul cu ele („O curvă, asta pari”), zicea Mama pe tonul ăla brutal pe care-l avea uneori când se întorcea de la fabrică, făcând-o să se răzgândească în cele din urmă. Manuel n-a fost cucerit de María Fernanda; abia dacă a băgat-o în seamă şi asta era prima şi cea mai mare victorie a ei asupra soră-sii: un bărbat care o alegea, în fine, pe ea. Dacă a durat ceva până au avut un spaţiu intim al lor, asta n-a deranjat-o din clipa în care n-a mai speriat-o sexualitatea lui Manuel. În maşină nu-i păsa că era târziu, important era să fie un loc izolat; îi simţea mâna strecurându-i-se prin bluza deschisă, oprindu-i-se pe sâni („Într-adevăr, înrăutăţirea stării ei poate fi pricinuită de artroză”, spusese medicul), nemişcată ori ridicând uşor sutienul, dar mai ales deschisă, dar ea nu voia să se dezbrace, fiind mai comodă această sexualitate îmbrăcată, umezind în cele din urmă pantalonii lui Manuel şi smulgându-i un zâmbet; coborau apoi geamurile pentru a le dezaburi, fireşte, o sexualitate mai comodă decât a Maríei Fernanda, cu gimnastica ei sexuală cu tânărul din Somontes, campion la aruncarea greutăţii, semănând cu Kirk Douglas când se concentra asupra adversarului, aceeaşi mutră de animal, aceeaşi gropiţă în bărbie, care a început – când l-a

părăsit María Fernanda – să sune acasă la orice oră ca un mieluşel, ca un câine de pripas, ca Joaquín care intra în sufragerie duminica în anii când lucra la fabrică, zicând: „María Antonia, trebuie să punem la punct problema cherestelei”, „Mai târziu, Joaquín”, şi el îşi sorbea încet vinul, încântat, de parcă ar fi vrut doar să demonstreze c-o poate tutui pe Mama, nu pe femeia asta care se îndoia de durere când o înţepa şoldul („Numai nenorociri mi se întâmplă”), ci pe doña María Antonia, care murise de fapt cu nouă ani în urmă, când arsese fabrica, lăsând-o în loc pe femeia asta care moştenise de la ea doar dorinţa tainică de a şti tot despre toate şi de a controla pe toată lumea.

Profitând de faptul că Mama aţipise, s-a dus acasă: Manuel le servea cina copiilor şi ei i s-a părut uşor aiurea scena respectivă, în comparaţie cu gândurile şi frământările care îi ocupaseră întreaga zi.

— Ce faci? a întrebat-o el.

Iar ea i-a răspuns:

— Bine.

— A sunat fratele tău. Era nervos. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Ce-a zis?

— Să-l suni. E totul în regulă?

— Da.

Antonio era acasă; a răspuns Luisa, care i l-a dat imediat, simţind că era vorba de ceva

important.

— Ce dracu’ s-a întâmplat ieri? a întrebat-o Antonio, dur ca de obicei.

— Ce-a fost ieri?

— Cum ce-a fost ieri, scena pe care a făcut-o Mama. Ce naiba te-a apucat?

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa, Antonio.

— Scuză-mă.

Nu-i displăcea defel discuţia aceea. Se vedea de fapt că ea, sora mai mare, era unica autoritate recunoscută de Antonio.

— Păi ştii prea bine ce suntem noi pentru Mama: tu, ratatul, iar eu, nătânga.

— Şi atunci ce-a apucat-o ieri?

— Să te pună, mă rog, să ne pună pe amândoi la încercare, cred.

Recunoscând lucrul ăsta cu voce tare, şi-a simţit cuvintele grele de teamă şi şi-a ridicat privirea spre Manuel. O studia de când începuse să vorbească la telefon, iar copiii dădeau din picioare, miraţi pesemne de întreruperea nejustificată a cinei.

— Să ne încerce, dar de ce?

— Cred că moare. Antonio, şi mai rău e c-am impresia că-şi dă seama. Se poartă foarte ciudat, aproape că n-a scos o vorbă azi şi e albă ca hârtia. Cred că e pe ducă, Antonio.

Vorbise atât de repede, că Manuel abia a avut timp să reacţioneze. Nici Antonio n-a apucat să zică nimic şi brusc i s-a părut totul fals: cuvintele

folosite ca să vorbească despre Mama, expresia lui Manuel, tăcerea lui Antonio; ca şi cum era imposibil să vorbeşti de moartea cuiva fără să joci într-un fel teatru.

— Ţi-a zis ceva medicul?

— Medicul face comentarii, ştii prea bine; se spală pe mâini. Zice că starea Mamei se va înrăutăţi treptat.

— Ce zice? s-a auzit glasul Luisei, aproape imperceptibil, din spatele lui Antonio.

— Taci acum, c-o să-ţi spun imediat, a răspuns el, după care a continuat: Te duci mâine?

— Da.

— Ar trebui s-o sunăm pe María Fernanda.

Era modul obişnuit al lui Antonio de a spune că n-o s-o sune el.

— O sun eu mâine, de la spital.

— A sunat ea azi după-amiază, a zis Manuel, ghicind despre cine era vorba.

— Şi ce-a zis?

— C-o să sune mai târziu.

— Mă ocup eu, i-a mai spus lui Antonio, deci te sun mâine.

— Bine.

Şi au închis. Brusc a deranjat-o privirea lui Manuel.

— Ţi-e bine?

— Nu ştiu, a răspuns ea, n-am nici cea mai vagă idee.

Teamă. Teamă că vor ieşi anormali ori cu vreun defect fizic sau urâţi sau prea graşi şi coşmaruri în care-i vedea pe amândoi, de când aflase că sunt gemeni, lipiţi de spate, obligaţi să împartă un singur braţ sau un singur picior, avortoni a căror hidoşenie semăna cu a ei, dar într-un fel grotesc. Acum, când aveau deja trei ani şi jumătate, i se părea o chestie idioată, dar atunci, pe la jumătatea sarcinii, silueta ei de femeie adultă însărcinată, atâţia ani de pilule, atâtea articole din reviste pentru femei o înspăimântaseră îngrozitor, fiind absolut convinsă că avea să se întâmple ceva oribil cu copiii. Mama devenise bunică fără să-i recunoască măcar meritul de a fi depăşit acea teamă, fără să înţeleagă că, dacă dorise atât de mult să fie mamă, era de fapt fiindcă voia să-i demonstreze ceva, să-i arate că putea să facă şi ea o treabă ca lumea, ca María Fernanda. La un moment dat a simţit chiar că pentru Mama mai importantă decât naşterea gemenilor era ideea de a le fi naşă, şi asta a scârbit-o într-atât, încât era cât pe ce să ceară oricărei prietene să fie naşa copiilor, numai maică-sii nu.

Până la urmă Mama a fost naşa şi Manuel s-a străduit din răsputeri s-o calmeze; să nu se vadă în timpul ceremoniei cât era de stresată. Dar apoi i s-a făcut frică, o frică absurdă şi aiurea, ca spaima de acum, după ce vorbise sau mai degrabă se certase cu María Fernanda.

În seara aceea sexul cu Manuel n-a însemnat

nimic, dar simţea o neapărată nevoie să facă dragoste. De fapt fusese o capcană acceptată intenţionat; nu s-a simţit mai bine, dar cel puţin noaptea a trecut mai repede. Şi dacă s-a întors la spital a fost pentru că nu voia să rămână nici cu Manuel, prea erau multe de explicat.

În stradă a cuprins-o o senzaţie ciudată, parcă îi abandona, iar în tâmple îi zvâcneau toate vorbele pe care nu i le trântise Maríei Fernanda. Ca întotdeauna când se certa cu ea, în orele următoarele supărarea era înlocuită de neputinţă: evoca tot dialogul, căuta replicile pe care ar fi trebuit să i le dea, regretându-le pe cele rostite. Mereu era la fel: eşecul ascundea în el ceva familiar, o poveste repetată întruna, din adolescenţă.

Mama dormea când a ajuns, dar scârţâitul fotoliului, când s-a aşezat pe el, a trezit-o.

— Unde ai fost?

— Acasă, m-am dus să le dau de mâncare copiilor, a minţit ea.

— A, bine.

Din gâtlejul uscat al Mamei ieşea un glas firav, demn de milă. Ea s-a dus la chiuvetă şi s-a întors cu un pahar cu apă, pe care Mama l-a dat repede pe gât, dar şi-a udat şi cămaşa de noapte, fiindcă nu se putuse ridica prea bine. I-au tremurat uşor buzele, ca într-o farsă.

— Vreau să mă scoateţi de aici, a zis.

— Să te scoatem de aici? Şi unde vrei să

mergi? Nu eşti bine, Mamă, trebuie să te îngrijească medicii, nu poţi să mergi aşa acasă.

Avea iar tonul ăla prefăcut; parcă se adresa unui copil, încercând să-l convingă să renunţe la un moft absurd, dar nici tonul tragic cu care Mama îi ceruse s-o scoată din spital nu fusese unul normal.

— Dar nu vreau acasă. Vreau la alt spital, la unul privat, doctorii ăştia mă omoară cu zile aici.

— Pentru Dumnezeu, nu te omoară nimeni aici.

— Vreau să plec.

— N-ai bani pentru asta, Mamă.

A zis-o, fiind conştientă de efectul acelor vorbe crude asupra Mamei, dar Mama n-a avut reacţia scontată, obişnuită: grimasa scârbită cu care îţi accepţi un păcat ridicol şi involuntar, ci expresia gravă, studiată, sugerând că-i prevăzuse răspunsul şi chiar se bucura că nu greşise deloc.

— Vreau milionul, a răspuns privind-o drept în ochi.

— Ce milion?

— Cel pe care vi l-am dat, ţie şi lui Manuel, pentru casă.

— Au trecut cincisprezece ani de atunci, Mamă.

— Dar vreau înapoi milionul.

Îşi amintea perfect de acei bani, calul de bătaie preferat al Mamei, un subiect apărând pe nepusă masă, adesea după certuri, când până şi

Manuel – atât de calm de obicei – se supăra şi nu mai vorbea cu ea. Şi iată revenind subiectul, de-astă dată pe un ton grav: nu amintind de o favoare făcută în schimbul alteia, ci cu duritatea unei execuţii judecătoreşti.

— Dar n-am niciun milion, sunt plină de datorii şi tu ştii prea bine asta.

Acele cuvinte erau singurul ei mod de a căuta mila, deşi a înţeles că n-o să scape prea uşor.

— Dacă m-ai iubi, mi-ai da milionul ăla; dacă m-ai iubi cu adevărat, n-ai suporta să mă vezi în spitalul ăsta de căcat.

Întunericul clarifica de-astă dată cererea Mamei: nu putea scăpa de acea datorie, fiindcă tocmai datoria era un ultimatum de iubire, singurul mod în care Mama înţelegea dragostea.

— Ar trebui să cer un credit, să ipotechez casa, a zis ca pentru sine, ştiind că vorbele astea, în loc s-o facă pe Mama să-şi reconsidere cererea, o să-i confirme încă o dată importanţa.

Privirea gravă a Mamei s-a înmuiat, devenind rugătoare; brusc i s-a părut insuportabilă, aşa cum i-a devenit insuportabil, mai mult ca oricând, absolut totul: Mama mirosind a bătrână, limba plescăindu-i când înghiţea ceva.

— María Fernanda vine mâine, a zis. Am vorbit cu ea azi.

Dar nici măcar acum Mama n-a cedat.

— O să-mi dai banii, nu-i aşa, fata mea?

Iarăşi mirosul. Iar scârba urcându-i în gât,

încordarea făcând-o să-şi frământe degetele.

— Ştii ce înseamnă pentru mine să-ţi dau un milion, Mamă? Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Ţipase fără să vrea; şi-a dat seama, amuţind brusc, fiindcă pe hol s-au auzit paşii infirmierului apropiindu-se de camera ei.

— O să mi-i dai, nu-i aşa, fata mea?

— Da, Mamă, o să ţi-i dau, o să fie ultimul lucru pe care o să ţi-l dau.

— Îţi cer ceva ce-mi aparţine.

— Iar eu îţi dau, dar taci odată din gură.

— Tu habar n-ai cât m-am zbătut să vă dau la cele mai bune şcoli.

— Taci odată din gură!

Infirmierul a intrat şi i-a cerut aspru să plece. Mama începuse să plângă şi vorbea cu tonul melodramatic şi histrionic al celui obişnuit să simuleze un sentiment necunoscut.

— Mamele trebuie iubite şi respectate, nu credeţi? l-a întrebat Mama pe infirmierul care i-a aruncat o privire plină de reproş, uitându-se la ea ca la un criminal. Mamele sunt iubite şi respectate.

— Fireşte, doamnă, liniştiţi-vă.

— Eu doar ceream nişte bani care-mi aparţin şi dragoste; atâta ceream, dragoste.

Când Mama a rostit ultimele cuvinte, n-a mai putut îndura privirea infirmierului şi a ieşit în grabă pe hol, fugind cât mai repede de acolo. A ajuns acasă lac de sudoare. Manuel dormea.

Nu ideea morţii în general, ci realitatea concretă a morţii Mamei pare absurdă. María Fernanda o fi deja la spital. Deja o fi vorbit cu medicul. Deja i-o fi spus adevărul Mamei. Chiar dacă e frig, cerul e senin şi Mama l-o fi privind din pat iar apoi s-o fi întorcând spre María Fernanda şi o fi plângând.

Îi spui unei femei c-o să moară, îi zici „O să mori”, nu contează c-o spui delicat, cu afecţiune, nici c-o iei de mână când i-o spui; îi zici „O să mori”, ceva ce-a ştiut toata viaţa, gândindu-se chiar foarte serios de câteva ori la asta, ca orice persoană care a trecut de şaptezeci de ani, şi e ca şi cum s-ar auzi o uşă trântindu-se, cum a încremenit mama lui Manuel când i-au spus „O să mori” şi s-a uitat la ea, în loc să se uite la Manuel sau la fratele lui sau la copiii fratelui lui; la ea, care stătea lângă uşă, departe de pat, pur şi simplu din pudoare, încercând parcă să scape de atitudinea pe care trebuia s-o adopte faţă de ei, lucru imposibil în acele patru-cinci secunde când faţa ei căpătase o expresie aproape stupidă („O să mori”), semănând mai degrabă a zâmbet decât a orice altceva.

De-asta nu se miră când María Fernanda o întreabă de la spital de ce nu i-a spus nimic Mamei despre starea ei. Nu-i în stare să se certe cu María Fernanda. E prea obosită, aproape că n-a închis un ochi toată noaptea.

Şi n-ar fi trebuit să aibă reacţia aia în

legătură cu banii, ea nu înţelegea că Mama nu făcea altceva decât să-i ceară ceea ce-i aparţinea?

— Ştiu prea bine, a răspuns doar ca s-o facă să tacă. Ştii ce, spune-i Mamei că Manuel s-a dus la bancă în dimineaţa asta ca să ceară un credit şi că foarte curând o să-şi aibă milionul.

O să vină şi ea, după servici?

— Nu, nu vin, acum eşti tu acolo. De ce să mai vin şi eu?

Dar nu era vorba de asta, ce-o apucase, şi ea era obosită, ce-şi închipuia ea, nu numai că avea febră, dar venise cu maşina tocmai de la Valencia.

— Ce-ai vrea să-ţi zic?

Ei nimic, ea nu voia să-i zică ei nimic, dar cel puţin să vină la spital şi să-i ceară iertare Mamei, îi datora scuze, la fel şi Antonio, să-l sune ca să vină şi el după-masă.

— De ce nu-l suni tu?

Ştia foarte bine de ce.

— Nu, nu ştiu.

Să nu mai facă atâta pe imbecila, ştia prea bine că Antonio nu voia să vorbească cu ea.

— Cum de eşti aşa de sigură? Ai încercat măcar?

Până la urmă a acceptat ambele lucruri: să-l sune pe Antonio şi să meargă la spital după serviciu. Manuel a sunat-o de la bancă să-i ceară numărul cărţii de identitate, îi trebuia pentru credit. Bona a sunat-o ca să-i spună că unul din gemeni avea febră, iar celălalt spărsese înadins

micul clovn de pe etajeră şi ea îi dăduse o palmă. María Fernanda a sunat iar. Antonio a zis că nu ştia dacă o să meargă, c-o să se mai gândească. Menajera Mamei i-a mai transmis un mesaj din partea lui Joaquín. Manuel a sunat-o să-i spună că li se acordă creditul. Şeful ei a întrebat-o dacă avea de gând să-şi transforme serviciul într-un birou de consultaţii familiale. Cafeaua i-a căzut pe un raport. S-a dus în baie să plângă. O colegă, care se afla acolo, a consolat-o îmbrăţişând-o; putea conta pe ea pentru tot ce voia, când şi unde voia, şi ea ştia ce înseamnă să-ţi vezi mama murind, cât de greu era să vezi o mamă murind.

Când a ieşit din birou, s-a gândit că dacă ar fi fost o zi mai urâtă, mai friguroasă măcar, totul ar fi fost mai uşor şi a constatat scandalizată cât de rece putea fi; ce puţin o interesa că Mama murea, ce indiferentă era la văicărelile Maríei Fernanda sau la durerea lui Antonio.

Când a ajuns acasă, Manuel i-a zis că soră-sa sunase de două ori ca să-i spună să nu se ducă la spital, că pe maică-sa o mutau chiar în după-amiaza aceea la o clinică privată. A plâns iar, doar pentru ca Manuel s-o ia în braţe. Mirosea a tutun şi a mentă.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu.

— Vrei să te duc şi să te aştept în maşină cât timp stai cu ea?

— Şi copiii?

— Rămân la vecină, am vorbit deja cu ea.

Era caldă dragostea lui Manuel şi foarte simplă. I-ar fi plăcut să se lase în seama lui, ca o copilă aşteptând un sfat util şi logic. Ar fi vrut să-l roage: „Spune-mi ce să fac, cum să fac”. În maşină au vorbit doar despre credit şi despre condiţiile acordării lui. Trei ani. Era posibil, dar n-o să plece în vacanţă în august, doar dacă, şi aici Manuel s-a oprit ca înaintea unui spaţiu în care era mai bine să nu intri, fireşte, doar dacă mama ei…

— Nu vreau niciun ban de la maică-mea; ultimul lucru pe care-l vreau pe lumea asta sunt banii maică-mii, pricepi?

— Fireşte, a zis Manuel.

Erau toţi trei, iar dacă n-ar fi fost María Fernanda de faţă, tăcerea ar fi fost mai apăsătoare ca oricând. Nu se priveau în ochi, vorbeau doar strictul necesar, iar dacă o făceau, nu se uitau la Mama, niciodată la chip, doar la mâinile ei, la forma genunchilor sub cearşaf. Mama puţea. Nu-şi amintea să mai fi simţit aşa un miros puternic şi neplăcut, păstrându-se în nări chiar şi când ieşeai din salon. Starea ei se înrăutăţise vizibil de ieri. Medicii o puneau pe seama mutării din spital şi a incompetenţei celui care-i pusese corsetul, fără să-l strângă suficient, se pare. Durerea pe care o simţea acum era spre binele ei, repeta neobosit medicul ori de câte ori intra în salon şi părându-i-se ciudat că Mama se chinuia, strângând din buze şi strâmbându-se întruna. Era o cameră de un confort discret, ca într-un hotel select, având însă

răceala anonimă a unui spital. Detaliile tipice dintr-o clinică privată – vaza cu trandafiri, perdelele – nu făceau decât să sublinieze slăbiciunea Mamei, accentuând-o într-atât încât durerea ei părea chiar grotescă. María Fernanda i se adresa doar ei, chiar şi atunci când vorbea de fapt cu Antonio, iar Antonio îşi păstra acea expresie neschimbată: un figurant, o brută timidă, nervoasă.

*

Mama a adormit târziu şi au profitat imediat de somnul ei ca să stea de vorbă cu medicul, care, obişnuit să se apere, a adoptat un ton savant pentru a descrie agravarea stării Mamei.

— Cât timp, a zis Antonio, fără să pară o întrebare şi şocându-l pe medic.

— Vreţi să spuneţi cât timp mai are de trăit? a întrebat medicul.

— Da.

— Nu-mi vine să cred că eşti atât de inuman! a izbucnit María Fernanda, săgetându-l pentru prima oară pe Antonio cu privirea.

— Iar eu nu pot să cred că eşti atât de ipocrită.

— Cine te crezi ca să-mi vorbeşti aşa?

Între ei doi, nu s-a putut abţine: prefera grosolănia lui Antonio feţei ofensate a Maríei Fernanda, care voia să evite un dialog ce ar fi

dovedit, mai devreme sau mai târziu, că dreptatea era de partea fratelui.

— Cât timp mai are de trăit? a intervenit ea pentru a isprăvi odată discuţia şi a-l scuti pe medic de alte momente penibile.

— Agravarea e progresivă şi rapidă. De când a venit aici, starea dumneaei s-a înrăutăţit considerabil. Dar nu putem şti niciodată cu certitudine. Poate o lună, poate mai puţin. Asta depinde mai ales de ea.

Probabil că doctorul – prea tânăr ca să ştie să se prefacă – se gândea că ei trei se certau din cauza banilor. Realitatea era însă mult mai complexă şi nici măcar ei n-ar fi fost în stare s-o explice. Averea Mamei, împărţită în trei, devenea aproape nesemnificativă, iar cum la capul muribundei nu-i adunase nici dragostea, nici îngrijorarea, era greu să nu-i consideri pe toţi trei spectatori. În cazul oricărei alte persoane, atitudinea asta ar fi devenit morbidă, nu însă şi în cazul Mamei. Era ca şi cum cei trei ar fi fost unicii spectatori, singurii posesori ai unei invitaţii intr-un teatru cu trei scaune, un teatru pe a cărui scenă Mama îşi juca propria moarte; priveau grav o fiinţă îndrăgită, dar şi detestată, aruncându-i fie priviri groteşti, fie unele de un patetism înduioşător. María Fernanda s-a răzbunat apoi pe Antonio, nearuncându-i nici măcar o privire când au început să se întrebe: să-i spună sau nu Mamei? Ea a fost singura de părere să tacă deocamdată; mai bine să aştepte până se apropia

momentul şi chiar dacă a considerat că era mai bine să n-o îngrijoreze pe pacientă, de fapt o îngrozea reacţia Mamei când ar fi aflat că sfârşitul e aproape.

Cum Antonio era de acord cu ea, au hotărât să nu-i spună nimic, să aştepte cel puţin cinci zile, să vadă dacă se simţea mai bine şi să decidă atunci, dar a doua zi, când a ajuns de la birou la spital, a înţeles că María Fernanda îi spusese tot. A înţeles-o nu atât din cuvinte ori din aerul rarefiat din cameră, cât din privirea Mamei, o căutătură aspră, parcă judecând un trădător.

— Ţie ţi-ar conveni să nu ţi se spună că mori, fata mea? a întrebat inutil Mama.

— Da, a răspuns, socotindu-se sinceră pentru prima oară, cred c-aş prefera să nu mi se spună.

— Se vede că nu eşti ca mine.

María Fernanda n-a privit-o, nici la început şi nici în jumătatea de oră în care Mama a ţinut ca de obicei un monolog ce le excludea pe amândouă, moartea apropiată creând de-acum între ele o distanţă ciudată. Marele adevăr părea s-o îndepărteze şi mai mult de femeia care fusese toată viaţa; mai mult ca oricând, Mama părea acum că n-o să moară niciodată, vestea morţii reuşind chiar s-o însufleţească într-un fel.

María Fernanda se întorcea cu trenul la Valencia chiar în seara aceea. Aproape că nu şi-au luat rămas-bun, căci soră-sa părea să regrete că-i spusese Mamei adevărul. Mereu era la fel, dar în sfârşit acum părea să înţeleagă. Pleca pe uşa din

faţă după ce-şi jucase rolul de fiică nobilă şi îi pasase ei toate problemele.

María Fernanda se îngrăşase şi se urâţise. Oboseala îi colora subit pleoapele, iar pielea obrajilor i se scofâlcise. Urâţenia soră-sii o reconforta mai mult decât remuşcarile ei. Iertarea (chiar dacă María Fernanda şi-ar fi recunoscut vina plângând) n-ar fi folosit la nimic. Dar important nu era discursul melodramatic al Mamei – galdosian şi absurd de bine rostit – despre fiica cinstită şi cea ipocrită, despre moarte şi lupta de-o viaţă ca să ajungă aici, ci faptul că María Fernanda era în clipa aceea mult mai urâtă decât ea. Iertarea, dacă vreodată tăcerea ar fi putut fi o iertare, însemna să fugă de un alt adevăr; nu iertarea în sine era benefică, ci implorarea ei. Acea satisfacţie – ce ulterior i-a stârnit o teamă ciudată – părea neîmplinită; aproape c-ar fi preferat să-i ceară ea iertare Maríei Fernanda în împrejurările date, măcar să fie o victorie răsunătoare, absolută. Dar adevărul e că Mama murea, iar Antonio n-o ierta pe Mama sau Mama nu-l ierta pe Antonio şi amândoi îşi puteau argumenta foarte bine ranchiuna, situând-o în timp, oferind date şi fapte, fără a avea totuşi dreptate.

Învinsă, María Fernanda a plecat la 21:35 ca să prindă ultimul tren; stând până în ultima clipă, parcă pentru a-şi cere intr-un fel iertare. Rămase singure, Mama a privit-o ca pe o prietenă a cărei făţărnicie ieşise la iveală.

Manuel nu se îndepărta. Şi chiar dacă o făcea, acţiona inconştient, poate pomenind de creditul făcut, cu condiţii de rambursare în trei ani. Ascultându-l vorbind despre bani, neobişnuit de grav, avea o senzaţie familiară: era adolescentă, şi la masă Joaquîn raporta în detaliu situaţia din fabrică, cu precizia unui ţăran care îşi numără de o sută de ori teancurile de bani. Poate de-asta avusese peste noapte senzaţia că înţelege ceva: pierduse prea mult timp pe o pistă absurdă, ocolind mereu, fără voia ei, adevărul. Brusc adevărul era altul: fabrica, dar acum ca o fiinţă vie, ca încă un membru al familiei, poate cel preferat de Mama, cu drepturi egale – viaţă, moarte ori amintire – cu cele ale unui om. Fabrica: un fluviu de treizeci de ani în propria-i matcă îi insuflase Mamei bucurie ori tristeţe, influenţând-o chiar şi acum, când nu mai exista. Orice moarte lasă în urmă, printre lucrurile apropiate, unul sau două obiecte a căror prezenţă devine brusc simbolică, hărăzită cu o importanţă aparte. Cam aşa se întâmplase poate şi cu sentimentele Mamei faţă de Joaquín şi Antonio, după arderea fabricii. Faptul că unul era chiar fiul ei a îndurerat-o, ca atunci când nu suporţi o persoană bună la suflet, de care te îndepărtezi cu neplăcere, dar şi cu disperare. Şi asta nu fiindcă l-ar fi considerat pe Antonio un ratat; el era vinovat fiindcă îi amintea de eşecul ei şi de fabrică. De-asta Mama nici nu voia să ştie nimic de banii luaţi de Antonio din

chiria de pe terenurile fabricii, în timp ce ei îi pretinsese milionul oferit în vremuri bune, de opulenţă. De fapt Mama nu voia bani, ci banii care îi aminteau de vechiul birou din fabrică, de masa imensă cu un elegant *coupe-papier* pentru corespondenţă; tânjea după confortul financiar şi tot ce dorea era să şteargă cât mai demn urmele eşecului. Astfel, perdelele din salon, minunatul fotoliu pentru vizitatori, trandafirul înflorit în glastră, frumos, dar anonim, semănau mai mult cu Mama decât Mama însăşi.

Dimineaţa în salon lumea era toată un miros, iar Mama o făptură ce redevenea ea însăşi în primele ore. Apoi, dispărând efectul analgezicului, Mama scotea un geamăt ascuţit, ca un animal, geamătul devenea ţipăt, dar nu unul adevărat, fiindcă, uscându-i-se limba, nu mai putea scoate niciun sunet. Ei i se părea că aseară, după plecarea Maríei Fernanda, Mama traversase un perete fin, depăşise o limită, fără cale de întoarcere. La un moment dat i s-a părut chiar c-o să moară. Asta după un geamăt lung şi monoton în urma căruia şi-a ţinut respiraţia. I s-a făcut frică. Ea care nu simţise teamă până atunci, ea care n-ar fi putut afirma sincer despre niciunul dintre sentimentele ei că semăna cu frica, a alunecat deodată, prăvălindu-se în ochii deschişi ai Mamei: un hău imens. În ochi. Restul trupului îi înţepenise de durere, se blocase mai mult ca oricând în durerea ce părea falsă, ca plânsetele, în dragostea şi îngrijorarea Mamei; false toate, nu însă şi ochii

ei deschişi, grei ca nişte noduri, implorând poate îndurare. A urlat cuvântul „Doctore”. Ţinea minte că urlase acel cuvânt, „Doctore”, foarte tare, apoi „Mamă”, şi iar „Doctore”. Îşi amintea că poate nu ţipase ca să fie salvată Mama, ci ea; pe ea s-o salveze de Mama, un străin care s-o scape de absurdul acela atât de real: moartea apărându-i deodată brutal de reală. Medicul a venit repede, îndepărtând-o hotărât. La fel şi asistenta. Ea se uita la genunchii Mamei, aproape invizibili sub cearşaf.

În următoarele ore s-a gândit că mai rea decât apariţia zgomotoasă, aproape teatrală a morţii, era tăcerea aceea, când nu mai conta dacă o ierta sau nu pe Mama. Viaţa ce părea infinită devenea brusc minusculă, neînsemnată, abia merita să-i rosteşti numele. Dar poate că mai mult decât viaţa merita să invoci moartea; moartea făcea ca două persoane atât de diferite, cum erau mama lui Manuel şi Mama, să aibă aceleaşi atitudini, aceeaşi expresie. Nu atitudinea sau mimica fuseseră de vină dacă la prima îi păruseră emoţionante, iar la cealaltă aproape groteşti, ci felul în care ea le simţise, ca spectatoare: constata acum că ceea ce-i displăcea la Mama o înduioşase la cealaltă. Nu, nu mai simţea niciun fel de ură („îi putem administra morfină”, spusese medicul), ci altceva, mult mai greu de desluşit decât ura: María Fernanda, poate, la douăzeci şi doi de ani înfruntând-o pe Mama, zicându-i că pleacă să lucreze la Valencia, să trăiască în Valencia,

„Singură?” întrebase Mama, şi ea: „Nu, cu Pedro”, când Pedro era doar un student la Medicină, „Nu pleci”, i-a zis Mama, şi ea: „Ba da, mâine”, „Peste cadavrul meu”, „Peste cadavrul tău”, făcând-o de fapt să fie mândră de ea, hotărârea ei neclintită răzbind apoi în scrisorile în care povestea cât era de fericită, pe un ton uşor îngăduitor faţă de sora nătângă şi de fratele inutil, Mama zicând „Ştiu eu de unde are curajul ăsta, precis nu de la tatăl vostru” („Criza din zori i-a afectat o bună parte din sistemul nervos”, spusese medicul), şi în sufragerie plutea, persistând vag, apa de colonie bărbătească a lui Joaquín, părul dat pe spate, mersul lui provincial, contrastând şi mai mult cu gustul desăvârşit cu care Mama îi alegea costumele. Nu, nici măcar nu mai conta dacă o ierta pe Mama, iar pe Antonio l-a sunat doar fiindcă aşa a crezut de cuviinţă după cele întâmplate azi-dimineaţă; să-i spună că Mama ceruse să i se cheme un preot, Mama să ceară un preot! („Morfina o să-i aline aproape toată durerea, dar poate cădea într-o somnolenţă profundă sau poate delira”, spusese medicul), dacă se hotărau să-i dea morfină poate ar trebui să vină mai întâi s-o vadă, preotul o să vină chiar azi după-amiază, poate ar trebui s-o cheme înapoi pe María Fernanda.

Preotul e tânăr şi frumos. De o frumuseţe aproape obscenă, aproape morbidă. A întârziat şi se apropie de Mama cu o expresie care-i trădează

lipsa de experienţă, ceea ce-l salvează în ochii ei. Fiecare secundă ţine deja de trecut, fiecare sentiment e deja trăit. Îl întreabă pe medic cum o cheamă, şi acesta îi răspunde înainte de a părăsi încăperea, María Antonia.

— María Antonia Alonso, zice mama.

— María Antonia, eşti pregătită de împărtăşanie?

— N-am nimic de împărtăşit, v-am chemat să mă binecuvântaţi.

— Toţi avem câte ceva de mărturisit, continuă tânărul preot, izbutind să-şi ascundă uimirea. Cel drept păcătuieşte de şapte ori pe zi, a spus Domnul.

— Nu-mi pasă ce face cel drept, răspunde Mama. Cum zicea acela: lupta cea bună am dus-o şi acum vreau cununa.

— Textul Sfântului Pavel nu-i chiar aşa. El zice: lupta cea bună am luptat, credinţa am păzit-o, de-acum mi s-a gătit cununa dreptăţii.[1]

Precizarea tânărului preot a iritat-o pe Mama, care începe să se foiască în pat disperată.

— Aşa, vreau cununa.

— Mi s-a gătit, zice Sfântul Pavel.

— E totuna.

Urmează o scurtă tăcere, când viaţa devine mai degrabă crudă decât absurdă, iar Mama redevine María Antonia Alonso întorcându-se de la

---

1 Este vorba de Epistola a doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel (n.t.).

fabrică, urlându-i lui Joaquín în telefon să verifice bine tocurile, până sunt lăcuite cum trebuie.

— Nu mă căiesc de nimic, repetă Mama, cer ce-i al meu, doar ce-i al meu, asta e tot ce cer, şi apoi privind-o pe ea, ca pe o trădătoare incurabilă continuă: Şi dragoste, cer şi dragoste.

Preotul i-a remarcat sila la aceste ultime cuvinte, fiindcă o priveşte insistent. Simte iar povara Mamei, ipocrizia cu care se închină şi gândeşte: „Nu m-ai iubit, căieşte-te”. Preotul pune un antimis pe pat, lângă Mama, şi o ostie sfinţită cu care umblă atent, cu o grijă aproape ridicolă. Deschide apoi liturghierul şi începe să recite:

— Iubită María Antonia, te încredinţez lui Dumnezeu Atotputernic şi te dăruiesc lui, căci el e Creatorul tău şi din lut te-a plămădit.

Mama o priveşte, dar îşi întoarce imediat privirea, scârbită, de parcă ar fi văzut un lepros. Parcă n-ar avea nici mâini, nici picioare şi toată farsa ăia religioasă ar fi de vină pentru ateismul ei, al Maríei Fernanda şi al lui Antonio. Simte că un singur gând sincer, stârnit de acele cuvinte, ar salva-o pe Mama, ar purifica-o pe loc, iar ea ar fi în stare s-o ierte.

— Când sufletul ţi se va desprinde de trup, splendide ierarhii de îngeri te vor întâmpina, armata victorioasă a generoşilor martiri te va primi, mulţimea înfloritoare de mucenici te va înconjura, veselul cor de fecioare te va însoţi, iar patriarhii în sânul binecuvântatei odihne te vor ocroti.

Dar lumina din ochii închişi ai Mamei e obsedantă, acuzatoare şi ea simte că viaţa nu înseamnă să contempli zâmbetul unei muribunde care ascultă un omagiu pe care-l consideră binemeritat. Acum o iubeşte aşa cum iubeşti o fetiţă imbecilă şi egoistă, care totuşi a primit o pedeapsă mai mare decât merită.

— Să n-ai parte de grozăvia tenebrelor, de trosnetul flăcărilor, de chinul furtunilor. Învins fie Satana şi slugile lui la venirea ta la Judecată însoţită de îngeri, înfioraţi fie şi alungaţi în cumplitul haos al nopţii eterne.

— Amin, zice Mama, şi Antonio intră absurd şi se opreşte în prag ca înaintea unei privelişti ciudate.

Preotul se întrerupe, fixând cu degetul rândul citit din liturghier, şi-l priveşte. Poate că Antonio se gândeşte: „Nu m-ai iubit, căieşte-te”. Viaţa se manifestă zgomotos şi ridicol dincolo de geam, printr-un claxon de autobuz.

— Însoţeşte-te cu Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu viu, în livezile plăcute ale raiului; ca un păstor adevărat, te va recunoaşte printre oile lui. Priveşte-ţi Mântuitorul în faţă şi alături de el desluşeşte adevărul cu ochi fericiţi. Bucură-te de blândeţea contemplării, în vecii vecilor.

— Amin, zice Mama.

— Trupul lui Hristos.

— Amin.

Azima albă, rotundă şi simplă se topeşte

acum în gura Mamei.

— Te implorăm, Doamne, să dai uitării păcatele tinereţii şi neştiinţa ei şi mila-Ţi neţărmurită să pogoare asupra ei; slăvit fii, Dumnezeule mare.

— Ce se întâmplă aici, întreabă Antonio? Pe cine vrea să păcălească?

— Moare, răspunde ea, moare de-adevăratelea, Antonio.

Preotul pleacă tăcut şi Mama rămâne cu ochii închişi, ca o divinitate murdară.

Joaquín a apărut neanunţat la ea acasă seara, a sunat la interfon şi a întrebat de ea; era deja în pijama şi a trebuit să se îmbrace iar ca să coboare în stradă. Manuel a fost chiar mai mirat decât ea, căci în sinea ei a trebuit să recunoască că aştepta de câteva săptămâni vizita aceea. Timpul fusese nedrept de crud cu chipul lui Joaquín, sau cel puţin aşa i s-a părut când l-a văzut aşteptând la intrare, fumând aceleaşi ţigări şi având aceeaşi expresie ca atunci când Mama îl chema la ea în birou, când încă mai exista fabrica. Arăta ca un bătrân vlăguit: mâini şi ochi obosiţi, pantaloni prea căzuţi ori prea ridicaţi, cămaşă trădând vârsta prin încheieturi cu pete de culoarea cafelei, începutul neputinţei lui Joaquín, care încă locuieşte singur. I-a propus să stea de vorbă într-un bar, dar el a preferat să rămână afară, pe o bancă.

Iniţial a avut bizara senzaţie că vizitează, după ani buni de absenţă, o casă din copilărie: totul îi părea mai mic şi mai primitor, iar omul acesta, pentru care nu simţise niciodată ceva special, a înduioşat-o cu bătrâneţea lui; până la urmă era şi el tot o victimă a Mamei.

— Cum se mai simte mama ta?

— Moare, Joaquín, e pe moarte.

A rostit acele cuvinte fără tristeţe, ştiind prea bine că Luisa era cu ea la spital şi că poate murea chiar atunci, dar Joaquín, deşi ştia de fapt totul, le-a primit ca pe o veste neaşteptată şi şi-a plecat privirea.

— Nu ştiu dacă ar trebui să merg s-o văd, a zis.

— Nu cred că merită, Joaquín.

Ştia prea bine; era cel mai rău lucru, ultima pedeapsă pentru Mama, dar scena de după-amiază cu preotul, gândul că-i oferise Mamei o ultimă ocazie să fie sinceră şi decepţia ei îi dădeau acum puterea de a fi nemiloasă.

— Nici eu nu m-am purtat bine cu ea.

— După Mama, nimeni nu s-a purtat bine cu ea.

— Nu-i vorba de asta... eu chiar nu m-am purtat bine cu ea.

Aproape că-i venea să-l consoleze, să-l ia de mână. Dar el a devenit brusc grav şi serios; nici măcar n-o mai privea.

— Şi ce lucru îngrozitor ai făcut, pot să ştiu,

mă rog?

— Am dat foc fabricii.

— Ce?

— Eu am dat foc fabricii.

Joaquín o spusese fără grabă, încet, ca pe o lungă remuşcare asumată, iar ea, care era cât pe ce să-l consoleze, s-a simţit deodată trădată şi l-a privit cu neîncrederea de altădată, ca pe un necioplit ingrat. Dar nu era doar ranchiună. Surprizei iniţiale i-a urmat o ciudată senzaţie de bunăvoinţă: Joaquín era primul om în săptămâna aceea care-şi recunoştea o vină, iar lucrul ăsta îl salva şi pe el, şi pe Mama.

— Dar de ce-ai făcut-o?

— Acum nu mai ştiu, a răspuns, ştiu doar c-am făcut-o şi că la vremea respectivă aveam impresia că era singurul lucru pe care-l puteam face.

Joaquín vorbea despre teama lui cu detaşarea cu care un bătrân evocă o pasiune din tinereţe; puţin jenat, dar perfect conştient de importanţa pe care o avusese pasiunea aceea în viaţa lui. O parte din ea l-a iertat imediat pe Joaquín şi-l tot ierta în timp ce el încerca să-i explice şi mai bine gestul, descriind zilele dinaintea incendiului, teama şi remuşcările din următorii ani, descriind parcă viaţa altcuiva, o viaţă derizorie, dar de înţeles. Dar o altă parte din ea îl dispreţuia, învinovăţindu-l pentru nefericirea Mamei şi mai ales a lui Antonio: aproape că-i venea să-l plesnească acolo, pe loc.

— Dar teamă de ce?

— Cu cinci luni înainte de incendiu o cerusem pe mama ta de nevastă. Nu fi aşa surprinsă. Stăteam împreună de multă vreme. De fapt nici nu mai ştiu dacă chiar voiam să mă însor; ştiam doar că voiam să fiu cu ea, să-i aparţin.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Mi-a zis că-i trebuia un administrator, nu un soţ.

— Mama, a şoptit ea, şi brusc i s-a părut absurd să spună „Mama”.

— Voiam să fiu al ei, aşa cum ai ei eraţi voi toţi şi fabrica; m-am gândit mult după aceea, m-am gândit mult, fiindcă dacă m-ar fi întrebat cineva de ce dădeam foc fabricii în clipa când făceam asta, n-aş fi ştiut ce să răspund. În lunile care au urmat după ce-am cerut-o de nevastă, n-am mai rezistat, parcă rămăsesem gol; ea se purta la fel cu mine, mâncam împreună, lucram împreună, dar mă sufocam, simţeam că nu mai pot să-i aparţin. Fratele tău începuse şi el să preia din sarcini, dar nu prea se descurca; poate tocmai fiindcă era fiul cui era.

Joaquín vorbea calm, liniştit; parcă nici vorbele respective nu mai erau o mărturisire. Ea simţea că-i creşte pulsul: înţelegea şi asta o salva.

— Spune mai departe, Joaquín.

— Într-o seară am plecat la Soria ca să vedem nişte maşini şi ne-am cazat la un hotel. Am înnebunit de-a binelea. I-am spus c-o iubesc. Am

încercat să intru în camera ei. A doua zi nici n-a vrut să discute despre asta. Nu mai ştiu dacă o iubeam sau nu; cred că nu.

— N-o iubeai, a zis ea, căindu-se imediat.

— Cred că nu.

Brusc s-a răcit afară şi s-a mai întunecat; cerul întreg părea acoperit cu dale de piatră.

— Îţi mai aminteşti cât îmi plăcea să-mi vâr mâinile în grămezile cu rumeguş când eram mică?

— Da, îmi amintesc, a zis Joaquín, puţin derutat de schimbarea bruscă a subiectului. Îţi plăcea tare mult.

A urmat o tăcere lungă, absurdă. Nu se schimba nimic dacă îl lăsa pe Joaquín să vorbească cu Mama. Dacă îl lăsa pe Antonio să-l dea în judecată (n-ar fi putut proceda altfel), tot nu s-ar fi schimbat nimic. Într-un fel, orice păcat, chiar din clipa producerii lui, atrăgea penitenţa, or pedeapsa lui Joaquín durase aproape zece ani şi acum o târa după el şi i-o arăta, salvând-o pe ea şi el scăpând nu doar de durerea din seara asta, ci şi de frica lui de atunci.

— Mai ţii minte când mergeam vara la Cádiz? Îţi aminteşti casa pe care o închiriam acolo de fiecare dată?

— Fireşte, a răspuns Joaquín.

Se îndepărta. Fugea acum de prostia trecătoare a acestui bătrân şi de propria ei durere; îl privea cu fireasca neplăcere provocată de degradarea ori de slăbiciunea cuiva, simţind totuşi

că putea să-l ierte: o mărinimie uzurpată, pe care acum i-o oferea cineva pe tavă.

— Mă duc mâine şi îi spun tot, a zis Joaquín.

— Nu.

— De ce nu?

N-a ştiut ce să zică şi n-a răspuns imediat. Strada părea pregătită să întâmpine o nălucă.

— N-o să te duci fiindcă te iert eu.

— Mama ta trebuie să mă ierte.

— Nu înţelegi, te iert eu în numele mamei. Asta rămâne între noi. Dormi uşor, Joaquín, a zis ridicându-se de pe bancă.

— Mulţumesc.

Când a intrat în bloc, s-a întors şi l-a văzut tot acolo; rămăsese pe bancă: un vinovat care nu crede c-a scăpat de condamnare.

*

Acum nu mai erau ciuda, ura, revolta, Joaquín, fabrica de „Tocuri şi rame Alonso”, preferinţa pentru María Fernanda, era doar o femeie care murea şi se stingea încet („Nu trebuie să vă alarmaţi; este reacţia la morfină”, spusese medicul), s-a gândit la o fetiţă, brusc s-a gândit că era ca o copilă, şi gândul ăsta a făcut-o să zâmbească, Antonio coborâse la bar să bea un whisky, s-a gândit că fără haine şi cearşafuri Mama ar părea o copilă, puţea acum a sudoare şi a bătrână, dar părea tot o fetiţă; s-a aşezat pe

marginea patului încercând să intre mai adânc în acel sentiment cu care brusc o ierta pe Mama aproape fără voia ei, compasiunea perfectă, fericirea însoţită de vorbele Mamei, fără sens acum, „Mi-e sete, dă-mi apă”, privindu-se una pe cealaltă şi parcă înţelegându-se, în sfârşit. Se gândise iar la Joaquín, o făcuse de mai multe ori în după-amiaza aceea. Îşi închipuise groaza lui când intrase în fabrică şi provocase incendiul. Remuşcările lui ulterioare, când Mama n-a mai vrut să ştie de el şi-l părăsise ca pe un câine deja inutil. Dacă nu i-a zis nimic, a făcut-o doar pentru ca adevărul să nu i-o răpească pe femeia asta care începea deodată să fie Mama, poate fără să vrea, „E aşa de frig aici”, dar atât de firesc, că-i venea s-o spele, s-o pieptene, să-i schimbe hainele doar pentru că nu semăna cu Mama, fiindcă chipul pe care i-l arăta i se părea amabil şi cald ca niciodată. I-a venit să plângă cu ea, s-o ia de mână, („Îşi va pierde, probabil, majoritatea senzaţiilor tactile”, spusese medicul), şi când i-a luat mâna, María Fernanda era probabil deja pe drum şi a simţit într-adevăr apropierea morţii, aşa cum simte vântul o patinatoare pe gheaţă, a simţit moartea punând stăpânire pe Mama, „E atât de frig aici, închide fereastra, María Fernanda”.

Putea jura: nici măcar nu-i păsa c-o confunda cu soră-sa. Mai mult decât o confuzie, părea ultima fisură în percepţia Mamei, o percepţie care-i plăcea pentru prima oară.

— E închisă deja.

— Nu, închide-o, închide-o bine.

Şi ea se ridica, se ducea la fereastră şi o închidea iar, pentru ca Mama să audă zgomotul, scăpând – s-a gândit – de ceea ce fusese ea, cu gesturile ei ireale şi absurde.

— Gata, am închis-o.

— Şi tot mi-e frig.

— Nu, acum nu, o să vezi, te acopăr aşa şi n-o să-ţi mai fie frig.

— Doar tu mă iubeşti, María Fernanda.

— Ştiu.

O clipă nu şi-au mai spus nimic, Mama a tăcut, parcă recunoscând-o, ea gata să plângă, ca o condamnată la ştreang, aşteptându-şi sorocul, dar sorocul n-a mai venit, nu aşa cum se aştepta, ci sub formă de vis şi comă („O putem ţine în viaţă”, a zis medicul după două ore), şi pe urmă nimic, Mama plonjând într-un vis alb, mat, în care poate era ea, în care sigur era María Fernanda la douăzeci de ani în bikini, scăldându-se la Cádiz, fabrica, Joaquín, Tata ori umbra oricărui alt bărbat. Mama părea să moară în doi timpi, dar mai tristă decât prima moarte era această a doua moarte: cu ochii închişi şi un calm nefiresc în cazul ei. Chiar şi cuvintele „ţine în viaţă” erau o izolare într-o izolare, şi în ea culoarea albă, iar dincolo de alb viaţa devenea derizorie, măruntă, justificată, dar şi tare, ca o migdală străpunsă acum de o rază firavă de înţelegere.

— A murit.

Cuvintele „a murit”, mai adevărate decât însăşi moartea Mamei pe buzele lui Antonio, la telefon când i-a sunat pe Manuel şi pe María Fernanda, absurd de simple, pur şi simplu uşoare, cuvintele „a murit” pentru a explica faptul că Mama nu mai exista, că adormise după ce o sunase María Fernanda şi îi spusese că ea era singura care o iubea; inerte şi absurde mâinile Mamei, fiindcă într-adevăr morţii au cu toţii ceva în comun.

Au spălat-o şi au îmbrăcat-o cu o grijă deopotrivă distantă şi familiară, într-o rochie albastră, păstrată pentru petreceri într-o husă în şifonier. Totul o copleşea acum; totul, chiar şi pozele cu Joaquín lângă colecţia de evantaie din sufrageria Mamei, chiar şi María Fernanda întorcându-se de la morgă şi plângând în felul ei ridicol, aproape teatral, şi Antonio cu Luisa, tăcuţi, şi îmbrăţişarea lui Manuel şi cheful ei de a face dragoste când a intrat în camera rezervată Mamei; absurdă, aproape aiurea dorinţa ei de a face dragoste, de a pleca amândoi acasă şi a face dragoste încet, Mama în coşciug, mai puţin mama ca oricând, ca în poza aceea în alb-negru unde e cu Joaquín, fără să-l atingă însă pe Joaquín, ori lângă Tata, fără să-l atingă pe Tata, sau lângă copiii ei, parcă expunându-i într-o vitrină, mai mult etalându-i decât sprijinindu-i, sau ca în poza cu bucle din sufragerie, lângă fotografia mamei lui Manuel, ceva din cele o mie de feţe sau unicul chip al Mamei, mai puţin ca oricând ea însăşi în

coşciug.

— Care au fost ultimele ei cuvinte? a întrebat deodată María Fernanda, în timp ce vorbeau despre locul Mamei din cavoul în care era îngropat Tata.

— Ultimele ei cuvinte?

— Da, ultimele cuvinte spuse de Mama. Sau n-a zis nimic?

A ezitat o clipă, apoi i s-a făcut ruşine de uşurinţa cu care a minţit, ea care de obicei tremura din orice.

— A zis, în fine, la început a zis că-i era frig, zicea întruna că-i era frig. M-a pus să închid ferestrele, mai bine zis m-a pus să deschid şi să închid ferestrele.

— Dar de noi? a întrebat Antonio, care tăcuse până atunci. De noi n-a zis nimic?

— A zis că vă iubea.

— Nu minţi, a zis Antonio.

— A zis că vă iubea, chiar a zis, dar în felul ei, fireşte, aşa cum vorbea Mama, dar a zis că vă iubea.

— Şi cum a zis-o, hai, să auzim, cum a zis?

— Păi nu ţi-a spus? Ce vrei, s-o interoghezi? a intervenit María Fernanda şi au tăcut toţi trei, lângă acea minciună care acum, când Mama murise, îi unea în mod inexplicabil. Eu chiar cred că Mama a zis asta. Ce altceva ar fi putut spune?

— Adevărul, a zis Antonio.

— Ăsta era adevărul, a replicat María

Fernanda.

— Nu, ăsta era adevărul tău.

Antonio avea tonul lui de reproş, ca de copil prost, şi ea, care nu-l atinsese niciodată pe Antonio – pupându-l iute la chefuri, evitând parcă un gest incomod –, l-a mângâiat pe spate cu toată palma.

— Asta a spus, Antonio.

Moartea a devenit reală: rostită de Manuel în pat, adevărată pe chipul copiilor şi în glasul lui Joaquín la capătul celălalt al firului, îndepărtată, dar firească acum şi în fotografia alb-negru a Mamei la douăzeci de ani, zâmbind exagerat, absurd şi deplasat, lângă mama lui Manuel.

SLĂBICIUNE

Sara a ieşit din piscină cum ieşea mereu: încercând să depăşească starea aceea insuportabilă de scârbă, pe care i-o trezea propriul ei corp ud.

— Ce figură eşti, cu trupul tău, şi nu stai în bikini, a zis Tereza.

Iar ea:

— Da.

Luis nu-şi dezlipise privirea de pe ea de când îşi dăduse jos eşarfa de pe talie şi plonjase în piscină, fără să facă duş, căci nu mai suporta

căldura. De când se sărutaseră, cu o săptămână în urmă, nu-şi mai vorbiseră deloc. Totul se petrecuse atât de repede şi de neaşteptat, încât acum, când îşi reamintea episodul, i se părea că timpul devenea discontinuu în memorie: mâinile lui Luis, declaraţia lui „îmi placi”, ea uitându-se la ceas fiindcă aveau să întârzie la aniversarea Terezei şi sărutul; absurdă şi aproape scârboasă limba lui Luis, ca un vierme umed atingând-o pe a ei, propria-i excitaţie, resimţită iniţial ca un fior ciudat, urmat apoi de silă, când a simţit că-i atinge sânul. Nu că nu i-ar fi plăcut Luis, îi plăcuse mereu Luis, dar totul ţinea de senzaţia intensă de respingere, stârnită de reacţia neaşteptată şi necunoscută a propriului ei trup: tensiune, excrescenţă şi plăcere, reacţie nedesluşită, care se repeta acum, când ieşise din piscină; fusese invitată împreună cu Tereza şi aproape îşi dorea să nu fi înotat ca să nu trebuiască să alerge acum spre prosop – de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic – pentru a scăpa de privirea lui Luis, de cea a prietenului lui Luis şi chiar a Terezei, care repeta iar chestia aia cu un trup ca al ei, că-şi putea pune nu unul, ci o mie de bikini, iar Luis consimţea stângaci, părând să-i reproşeze că nu vorbiseră încă despre cele întâmplate săptămâna trecută.

Prosopul înfăşurat în jurul taliei însemna o calmă odihnă şi n-a mai renunţat la el toată după-amiaza. Şcoala urma să înceapă peste o săptămână şi vara se sfârşea încet; o vară obosită, roz. Stătuse o lună la plajă, cu taică-su, iar în

august rămăsese la Madrid, cu maică-sa. Deşi trecuseră trei ani de când divorţaseră, maică-sa trăia încă într-o instabilitate afectivă, făcând-o pe Sara să-i ia partea din capul locului împotriva lui taică-su, în care văzuse mai bine de un an de zile un duşman ameninţător. Acum lucrurile se schimbaseră. Ea avea şaisprezece ani şi repetase un an şcolar, dar n-avea importanţă. Toată copilăria fusese o fată planturoasă şi chiar dacă nu fusese nicicând prea vorbăreaţă – tăcerea ei disimulând mai tot timpul jena – mereu o încântase de fapt robusteţea ei fizică. Dar adolescenţa a simţit-o altfel. Nu numai că nu s-a mai îngrăşat, ci într-un an şi jumătate devenise o frumuseţe răpitoare. A simţit-o pe pielea ei, dar şi din reacţiile celorlalţi. Totuşi, Sara avea impresia că nemaifiind deosebită ori devenind aidoma colegelor ei, le pierdea încrederea şi stima. Ceea ce pentru alţii însemna frumuseţe – forme ce păreau condamnate să fie disgraţioase, împlinindu-se – pentru ea însemna slăbiciune, sfârşeală. Creşterea sânilor, rotunjirea şoldurilor, toate păreau mai degrabă adipozitate, lichefiere, de aceea plăcerea de a se simţi puternică a fost înlocuită cu duritate, cu mutism.

S-a simţit chiar flatată când maică-sa i-a zis că nu prea era feminină; chiar dacă era îngrijită, îi plăcea să se îmbrace aiurea şi să fie tunsă scurt, băieţeşte, ca să nu piardă vremea cu pieptănatul.

Toate astea au mai durat trei ani. Până la Luis. Doar până la Luis au durat chestiile astea, şi

nu că nu i-ar fi plăcut să-l sărute pe Luis; nu conta dacă-i plăcuse sau nu, aici era vorba de aceeaşi senzaţie – aproape identică – resimţită când a ieşit din piscină: nici ruşine, nici slăbiciune, nici silă, deşi era ceva din toate trei. Vorbeau despre facultatea pe care aveau s-o aleagă după terminarea şcolii.

— Şi tu, Sara, ce-o să faci?

— Nu ştiu, trebuie să mă mai gândesc.

— Dar cel puţin îţi place ceva?

— Îmi place să pictez.

— Să pictezi, a repetat prietenul lui Luis pe un ton oarecum ironic şi ea i-a aruncat o privire plină de ură.

— Da, să pictez, îmi place să pictez, a răspuns, şi băiatul a amuţit.

Tereza a întrebat-o mai târziu, în timp ce se schimbau în vestiar, de ce fusese aşa de dură cu băiatul ăla, şi ea n-a ştiut ce să-i răspundă. O uimea dezinvoltura, aproape plăcerea cu care se dezbrăca prietena ei, mai împlinită la trup decât ea.

— Să ştii, zicea ea, că mie îmi place băiatul ăsta, dar dacă-i mai trânteşti una de-asta, ca azi, o să se sperie. Nu pare sperios, dar e timid… Dar ce-i cu tine? îţi place de mine sau ce ai?

— De ce întrebi?

— Fiindcă mă priveai aşa…

— Nu, a răspuns Sara aproape înroşindu-se, fiindcă era adevărat; albul bikiniului, contrastând

cu bronzul de peste vară, sublinia în mod ciudat sânii şi pubisul Terezei; trupul ei şi firescul cu care se dezbrăcase îi dădeau aerul unei piese rare, o prezenţă care hipnotizează.

Tereza nu era frumoasă, dar trupul prietenei, faţă de al ei, părea complet; chiar şi rotunjimile şoldurilor şi ale sânilor parcă întregeau acel tot arhitectonic, alcătuind o fiinţă agreabilă.

Luis a aşteptat-o, vrând s-o conducă la autobuzul spre casă, dar ea l-a rugat s-o lase singură, trebuia să se gândească la ale ei. „Să mă gândesc la ale mele” era expresia folosită de Sara când voia, mai mult decât să se gândească la ceva anume, să plonjeze pur şi simplu într-un fel de vid semiinconştient cu imagini, cuvinte şi proiecte care îşi urmează cursul haotic; lucrurile care se deplasează când mergi cu trenul, în timp ce tu stai la fereastră.

— Deci pentru tine n-a însemnat nimic, a tras concluzia Luis.

— Ce anume?

— Ce s-a întâmplat săptămâna trecută.

— Nu, a răspuns Sara.

— Înţeleg, a zis Luis, îndepărtându-se.

Sara s-a întors acasă cu autobuzul şi a coborât cu două staţii mai devreme, ca să traverseze parcul pe jos. Un cuvânt îi izbea tâmplele. Un cuvânt simplu, rotund, alb. Era în copaci, în respiraţia aleilor, în întunericul neaşteptat şi cald al acelei seri de septembrie. Era

cât pe ce să-l rostească de câteva ori. Maică-sa nu era acasă când a ajuns. Din stradă se auzea larma din cafeneaua de vizavi. S-a dus în baie şi s-a dezbrăcat în faţa oglinzii. În faţa ei s-a ivit, reflectat, trupul unei fete: urma costumului de baie clasic evoca un plastron alb şi o amazoană gata de luptă. Cuvântul la care se gândise toată după-masa s-a ivit ca un paleativ dintr-un ungher tainic, ascuns, şi Sara a zâmbit imaginii ei goale.

I|fef Control, a şoptit.

Lumea a încremenit câteva clipe: o fecioară ruşinată de o dorinţă. Era 2 septembrie.

Între Sara de până atunci şi cea din viitor era o distanţă foarte mică. În realitate părea să nu se fi schimbat nimic; totul se oprise în loc o clipă pentru a continua din altă parte – ea rămânând aceeaşi –, ca reacţia neaşteptată a unei persoane cunoscute care, după ce reflectează puţin, la fel, dar devine mai coerentă şi mai logică. Controlul însemna schimbare, schimbarea însemna control, iar ambele lucruri însemnau un vid de imagini spre nicăieri. Neantul visat. În neant totul putea fi descoperit. Şi Sara a înţeles că era bine.

L-a întâlnit pe Luis lângă casa ei, la o săptămână după ce începuse şcoala. Era nervos şi s-a enervat şi ea.

— Uite ce-i, Sara, a început el, frecându-şi mâinile, m-am gândit… Nu ştiu, pentru mine a însemnat ceva ceea ce s-a întâmplat în ziua aia, voiam doar să ştii.

— Bine.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci ce?

— În regulă, s-a grăbit să adauge atunci repede Luis. Asta-i viaţa, nu-i aşa?

— Viaţa cui? a întrebat Sara, şi atunci Luis a devenit ciudat de grav.

— Adio, Sara.

Era târziu şi s-a dus acasă să pregătească cina. Nu s-a gândit la Luis când a deschis uşa, nici când şi-a lăsat cărţile în dormitor, nici când a început să cureţe cartofi în bucătărie pentru tocăniţa cu carne. Maică-sa încă nu ajunsese acasă. Lucra la un ziar şi uneori venea târziu. Sara o iubea aşa cum iubeşti un câine surd sau un copil plictisit şi neajutorat care priveşte un parc pe fereastră.

Ideea i-a venit subit. Şi-a amintit câteva discuţii despre asta cu prietenele Terezei şi chiar cu Tereza. Şi şi-a adus aminte că-i fusese silă, nu de ele, ci de bunăvoinţa lor. S-a dus la baie şi s-a dezbrăcat de la brâu în jos. Stând pe bideu, a început să se mângâie. A trecut peste repulsia iniţială, când a văzut că simţea aceeaşi silă ca atunci când îl sărutase pe Luis, dar acum era altfel, fiindcă ceva îi plăcea totuşi. Sara a simţit că un corp se năştea în propriul ei corp, unul care-l înţelegea pe Luis, pe maică-sa şi pe Tereza, un trup care nu-i plăcea. A fost o plăcere intensă, care a durat câteva secunde, dispărând apoi treptat. S-a spălat pe mâini şi apoi s-a îmbrăcat. Lăsase uşa de la bucătărie deschisă şi toată casa

mirosea a mâncare. Era târziu şi după cină s-a îmbrăcat în pijama. A scris în jurnal: „Dragă jurnalule, azi m-am masturbat”. Maică-sa încă nu se întorsese. Era tristă. Nu ştia de ce.

Octombrie a venit încet, cum venea întotdeauna. Cum repeta anul, Sara nu-şi cunoştea prea bine noii colegi şi, nefăcând niciun efort să se apropie de ei în prima lună, ajunsese în ultima bancă, jucând intenţionat rolul autoexclusei, respectată totuşi fiindcă era mai mare. Pe Tereza o întâlnea în pauze şi la masă, pentru că luau amândouă acelaşi autobuz spre casă. În ziua aceea au călătorit în tăcere. Tereza începuse să iasă de câteva săptămâni cu prietenul lui Luis şi asta le-a făcut să-şi vorbească mai puţin.

— Ascultă, Sara, a zis Tereza şovăind, pregătindu-şi parcă o declaraţie îndelung amânată, eşti cam ciudată.

Ea n-a răspuns nimic.

— Eşti… parcă nu te-ar interesa nimic. N-ai fost niciodată prea vorbăreaţă, dar acum abia mai deschizi gura. Nu ştiu, poate că te plictisim, noi, ceilalţi, poate nu suntem destul de deştepţi pentru tine – tăcerea Sarei făcea ca vorbele Terezei să pară tot mai mult nişte reproşuri –, poate eşti geloasă că am un prieten…

Tereza s-a oprit ca să-i observe reacţia, dar ea abia s-a abţinut să nu zâmbească.

— Nu, a zis, nu-i vorba de asta.

— Atunci ce e, poate Luis?

S-a mirat că Tereza ştia de Luis, dar n-a zis nimic.

— Ciudat e şi c-a trebuit s-o aflu de la el, nu de la tine. Ce-i cu tine? N-ai încredere în mine sau ce? De-asta există prietenele, ştii prea bine. M-am certat cu Sara, mi-a zis ieri Luis, şi eu, cu o moacă de imbecilă, prefăcându-mă că ştiu de mult, ei, zic eu, aşa e ea, mai altfel; eu de colo luându-ţi apărarea, naiba ştie de ce, fiindcă în fond mie nu-mi spui niciodată nimic.

— N-ai de ce să-mi iei apărarea, Tere, i-a retezat-o ca s-o facă să tacă.

— Foarte bine, fă ce vrei, a răspuns Tereza jignită.

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

Au amuţit iar. Tereza s-a ridicat când autobuzul a ajuns în staţia ei.

— Şi pe Luis, a adăugat Tereza, când cobora, ar trebui măcar să-l suni sau să-i scrii. Nu se face să laşi baltă un om aşa, brutal.

— Bine, a zis ea.

Sara nu l-a sunat şi nu i-a scris lui Luis nu fiindcă n-ar fi fost firesc s-o facă, ci pentru că nu i-ar fi putut spune direct adevărul: nu-l iubea. În următoarele săptămâni toate astea s-au adunat, devenind o nemulţumire oarbă, care în cele din urmă s-a răsfrânt asupra ei. Mai întâi s-a simţit odioasă fiindcă nu-l iubea pe Luis, dar senzaţia asta a durat puţin. S-a gândit apoi c-o să apară alt

băiat care o să-i placă, dar şi asta i s-a părut puţin probabil, în fine i-a revenit iar sentimentul acela infect, dar sporit, intens, de aversiune faţă de propriul corp. „De vină e ciclul”, s-a gândit, dar a avut senzaţia respectivă şi în următoarele săptămâni. Sarei îi era scârbă de ciclu, de transpiraţie, de toate umorile. Folosea apă de colonie ieftină de două ori pe zi, fiindcă nu voia să miroasă urât şi nu suporta parfumurile. Ideal ar fi fost să nu aibă niciun miros.

Uneori visa că e invizibilă, că se ridică din pat, se plimbă prin parc şi nu-i remarcă nimeni prezenţa. Când se trezea, zâmbea la gândul acelei imponderabilităţi şi închidea ochii pentru a o mai prelungi câteva clipe, dar, conştientizând prezenţa trupului, se întrista şi mai mult şi atunci renunţa, obosită.

Era 28 octombrie, bătea vântul şi Sara a folosit pentru prima oară acel *coupe-papier* al maică-sii (atât de drăguţ: auriu, cu trei ţestoase de bronz, în relief) ca să-şi facă răni pe picioare. Era singură acasă şi maică-sa urma să se întoarcă târziu. Undeva departe, în sufragerie, se auzea bâzâitul televizorului. Încerca să-şi amintească ce căuta, când l-a văzut pe birou, lângă nişte scrisori de la bancă. Nu era locul lui acolo. A mângâiat vârful cu grijă, aproape cu milă. Era marţi, dar parcă ar fi fost joi sau sâmbătă, aşa era de luminată noaptea. L-a plimbat uşor până ce vârful a atins muşchiul şi a apăsat pe mâner. L-a simţit trecând de pânza subţire a pijamalei şi intrând

uşor în came. Durerea a fost ascuţită, intensă, simplă. Sara a constatat că inima îi bătea cu putere când o pată de sânge a mânjit vârful *coupe-papier*-ului, care intra tot mai adânc în picior. Nu-i plăcea durerea, ci faptul c-o putea îndura. Avea senzaţia că piciorul sângerând nu-i aparţinea, fiind al unui adversar slab şi îndepărtat, care nu-i trezea niciun fel de milă. N-a trebuit să înfigă mai mult vârful; pata se mărea şi alcătuia un cerc perfect, ca un soare de sânge. Când n-a mai apăsat şi a pus la loc *coupe-papier*-ul, a simţit o uşoară sfârşeală.

Şi s-a făcut miercuri, apoi joi şi vineri, şi în fiecare zi folosea acel *coupe-papier*, repetând gestul ca într-un ritual vechi şi simplu, care trebuia executat cu o precizie milimetrică. Sara l-a acceptat aşa cum se acceptă o credinţă veche. Dacă ştia că maică-sa nu venea, acţiona chiar acolo, lângă birou. Dacă mama era acasă, lua *coupe-papier*-ul, se ducea în dormitor, închidea uşa şi dădea muzica la maximum, ca să nu fie deranjată. Lângă rana din prima zi, un punct uşor vineţiu pe margini, au apărut celelalte, mai uşoare unele, dar cele mai multe ca prima rană. Cum nu ştia cât durase totul în prima zi, zăbovea de fiecare dată câte zece minute. Câteodată îi tremura mâna, când apăsa pe picior, fiindcă atunci era pe deplin conştientă de ceea ce făcea. Dar după primele cinci minute, nu mai simţea nimic; parcă înfigea *coupe-papier*-ul într-o carne inertă şi albă, într-o bucăţică de ceară.

Aşa cum în viaţă majoritatea gesturilor sunt inutile, şi acesta părea la fel. Sara nu se supunea acelui ritual fiindcă îi plăcea durerea. O durere provocată intenţionat îi crea o senzaţie aiurea, absurdă, dar, prelungită un timp, cu sensibilitatea depăşind pragul raţiunii, însemna altceva, o stare plăcută: posesie, control.

Senzaţia de posesie, de călire, a făcut-o să fie binedispusă în acele săptămâni, dar bucuria aceea nu putea fi împărtăşită. Cine ar fi putut s-o înţeleagă? Maică-sa? Taică-su? Luis? într-o după-amiază, când se întorcea de la liceu, era cât pe ce să-i povestească toate astea Terezei, dar chiar atunci şi-a adus aminte de ziua aia când se dezbrăcaseră amândouă în vestiarul piscinei şi a tăcut. Nu, nici Tereza n-ar înţelege-o; s-ar speria, s-ar gândi că-i nebună, era în stare chiar s-o sune pe maică-sa şi să-i spună totul. Decizia de a nu-i împărtăşi Terezei secretul a făcut-o să nu-l spună nimănui, niciodată, şi de atunci s-a temut să nu fie descoperită. A început să se ascundă, savurând bucuria neliniştită, vinovată. Dar vinovată de ce, faţă de cine? se gândea.

Taică-su fusese extrem de amabil tot weekendul. Îi pusese o mulţime de întrebări despre ore, prietene, o pupase prea mult. Îi spusese apoi că întâlnise o femeie, o chema Sandra; că uneori în viaţă trebuie să pui punct şi s-o iei de la capăt. Se aflau singuri în casa bunicilor, la ţară, şi Sara se plimbase toată dimineaţa. Ajungând în sat, care se întindea pe cel

mult doi kilometri, asistase la o scenă ciudată: un câine maidanez intrase pe proprietatea cuiva şi călărea o căţea legată de un lanţ, lângă o cuşcă. Căţeaua încerca să scape, dar câinele n-o lăsa; îşi înfipsese ghearele în ea. Existau momente în viaţa unui bărbat, zicea taică-su, când era greu să înduri singurătatea şi atunci când te aşteptai mai puţin apărea cineva, cineva care făcea ca totul să merite s-o iei de la capăt. Ghearele câinelui erau negre şi lungi, ca ochii lui, concentraţi şi insistând s-o pătrundă. Căţelei i se umeziseră ochii. Îi vorbea de tandreţe, tan-dre-ţe, a zis taică-su accentuând fiecare silabă, vrând parcă să confere mai multă forţă şi căldură cuvântului. Ea a aruncat o piatră. Una neagră şi grea, care-i ocupa toată palma. Piatra a izbit spinarea animalului, care a scos un schelălăit surd, apoi a mârâit tare, dar tot nu i-a dat drumul căţelei. O să înţeleagă şi ea, nu acum, poate nu chiar acum, dar o să vadă ce repede trec anii şi o să-şi aducă aminte de după-amiaza asta şi o să-şi zică: Acum da, acum înţeleg ce zicea taică-meu. Aşa încât a luat altă piatră, una mai mare, şi a aruncat-o cu toată puterea dincolo de gard. Nu şi-a nimerit ţinta. Ea era mai matură decât fetele de vârsta ei, dar nu trebuia să-i fie ruşine de asta şi nici să-i lase pe alţii să-şi bată joc de ea. Avusese norocul să cunoască viaţa înainte de a o trăi, da, ea avusese norocul ăsta. A luat un băţ mai mare, pe care l-a găsit pe jos, şi, vârându-l prin gard, a început să-l lovească peste bot. Câinele a lăsat căţeaua şi s-a

năpustit furios la gard. Sara s-a dat câţiva paşi înapoi îngrozită, dar, când a văzut că animalul nu-i putea face nimic, s-a apropiat şi a izbit gardul cu piciorul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Mereu îţi bate tare inima când ştii c-ai găsit persoana potrivită, dar atenţie, să nu se pripească, că nu-s doar sentimentele la mijloc, mai era şi compatibilitatea, căci cu maică-sa, oricât de mult se iubiseră (fiindcă se iubiseră mult), la sfârşit nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să recunoască că nu puteau trăi împreună, dar nu asta era trist, ci viaţa însăşi. Lătrăturile l-au scos pe proprietarul casei afară, speriindu-l pe câinele care s-a întors către ea, a mai mârâit o dată şi apoi a luat-o la fugă.

— Mă duc la bucătărie să mai iau nişte cafea. Vrei ceva de acolo?

— Nu.

— Eşti o fată bană, a zis taică-su, zâmbind cu toată gura şi arătându-şi toţi dinţii.

Sara a stat toată după-amiaza pe terasa care dădea spre parc, până când cerul i-a apărut înaintea ochilor aşa cum e de fapt: un imens decor albastru şi gol. Îi plăcea mult cerul ăsta, mai ales la început de noiembrie. Toamna se întindea de-a lungul parcului, desfăşurându-se ceremonios. Trecuseră două săptămâni de când n-o văzuse şi nu mai vorbise cu Tereza; lumea ei, care în primele zile îi păruse vulgară şi banală, căpătase totuşi o consistenţă greoaie. I se făcuse dor de ea. A sunat-o de trei ori în după-amiaza aceea fără s-o

găsească acasă, dar la zece minute după ultimul telefon, Tereza a sunat-o. O dezamăgise. Ea o considerase prietena ei, dar o dezamăgise.

— Nu ne putem vedea mâi târziu, fiindcă mă întâlnesc cu Javier, a zis. Mă rog, dacă stau să mă gândesc, o să mai vină şi alţii, o să fie şi Luis…

— Mai bine o lăsăm pe altă dată.

— Bine, s-a auzit vocea Terezei, rece, indiferentă, parcă deranjată de o discuţie aşa de lungă.

— Nu ieşi azi cu Tereza? a întrebat-o maică-sa când a închis telefonul.

— Nu.

Îi venea să plângă, aşa că s-a dus în dormitor, şi-a pus paltonul pe ea şi a coborât în parc. Sara se ducea mereu în parc când nu ştia ce să facă. Nu voia doar să se plimbe prin el, ci adora senzaţia grozavă, de pericol, fiorul care-i Urca pe şira spinării când se întuneca. Se întâmplau multe în parc în timpul nopţii.

— Drogaţi, zicea maică-sa, oameni dubioşi. Lasă parcul deschis şi ei intră acolo să-şi facă seama unul altuia, ca animalele.

Parcă se plimba pe hotarul dintre două lumi: cea diurnă, cu perechi de îndrăgostiţi şi copii, şi cealaltă, nocturnă, cu violuri şi supradoze, ce apărea adesea la ştiri, sau în ochii îngroziţi ai portăresei care le turuia, făcându-şi cruce cu câte drăcovenii se mai petreceau acolo.

Sara îşi amintea că văzuse odată cum scoteau

un cadavru din lac. Se întâmplase cu doi ani în urmă, într-o dimineaţă de august, când ieşise la plimbare foarte devreme. Parcul era pustiu şi afară era cald. Ea s-a apropiat, atrasă de farurile unei maşini de poliţie. Totul a durat o secundă, dar îşi aminteşte perfect chipul învineţit al cadavrului şi tricoul pe care scria USA. Un picior era desculţ, doar unul, şi totul era violent, grotesc şi aproape imposibil. Îşi aminteşte că l-a visat adesea pe bărbatul acela, cu strania lui frumuseţe; îl scoseseră din lac cu frânghiile, aducându-l până aproape de parapetul dinspre promenadă, iar când ajunseseră cu el pe mal, capul i se răsucise în mod inexplicabil spre ea: o mişcare intenţionată, un bărbat frumos şi urât, chemând-o.

În după-amiaza aceea, ca şi în acel august torid când văzuse înecatul, totul era dureros: aerul, câinele, îndrăgostiţii. A pornit agale spre lac. Cum era duminică, aleile erau pline de mimi, chitarişti şi păpuşari.

— Unde o fi vrăjitoarea? întreba marioneta.

— Acolo!!! ţipa în gura mare un cor de copii, ridicând în sus degetele arătătoare.

— Unde?

— Acolo!!!

Lacul părea vâscos şi întunecat şi, deşi era frig, multe perechi închiriau bărci. Erau patru-cinci cupluri cu chipuri palide, obosite şi plictisite de moarte. Sara s-a aşezat să le privească. A vrut să plângă, dar s-a abţinut. Descoperirea propriei slăbiciuni şi nevoia de Tereza o aduseseră din nou

în faţa unei fiinţe care semăna cu ea, fără a fi ea, o fiinţă care o dezgusta iar. I s-a făcut frig, dar nu şi-a încheiat nasturii de la palton. Aerul îngheţat îi intra pe sub mâneci, trecea prin pulover şi cămaşă, călind-o. Acum era de piatră. Tare ca o piatră, s-a gândit.

Renunţase la acel cotipe-papicf, nu-şi mai tăia coapsa, nu fiindcă era ceva prea uşor, ci pentru că de la discuţia cu Tereza nici măcar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Mergea la liceu dimineaţa şi se întorcea singură acasă la prânz. Senzaţia de putere, de indiferenţă aproape faţă de orice se petrecea în jurul ei ziua, era înlocuită de sfârşeală când ajungea acasă, intra în camera ei şi rămânea singură. Se simţea atât de fragilă, încât se gândea că oricine putea s-o distrugă doar cu sunetul vocii. Acele senzaţii, deşi intense, nu durau prea mult, iar după ele Sara simţea o dorinţă sporită de a-şi face rău, de a vedea cât de mult putea îndura. Propriul trup îi apărea atunci ca o posibilitate de schimbare; un proiect neobişnuit sau un imens bloc de marmură, adăpostind o sculptură preţioasă.

A încetat să mai mănânce într-o zi de miercuri ce părea să vină de foarte departe, poate din copilărie, fiindcă simţea – exact ca în copilărie – o fericire ireală, inventată. Era singură în bucătărie şi încălzise nişte copane de pui care rămăseseră de la cină, dar când a deschis cuptorul cu microunde ca să le ia şi le-a văzut aburinde, în

mucozitatea lor strălucitoare, a simţit c-o apucă greaţa; o scârbă bruscă, involuntară. Le-a aruncat la gunoi şi, deşi îi era foame, n-a mâncat nimic. I-au chiorăit maţele vreo jumătate de oră, dar după câteva minute de uşoară indispoziţie, i-a trecut foamea.

În seara aceea maică-sa s-a întors mai devreme ca de obicei şi i-a spus că ieşeau în oraş să mănânce cu mătuşa Eli. Mătuşa Eli era sora maică-sii şi întotdeauna se înţeleseseră foarte bine. Sara o admira pe mătuşă-sa Eli fiindcă nu. se măritase niciodată şi pentru că locuia la Barcelona, un oraş atât de cosmopolit, de civilizat şi de curat şi cu atâta Gaudi peste tot Mătuşa Eli era inginer constructor – de drumuri, canale şi porturi – r şi folosea mereu o cremă de piele care nu se găsea nicăieri aici, în Spania. Mătuşa Eli era fericită.

Maică-sa a vrut s-o ducă la un restaurant de lângă casă, dar mătuşa Eli a refuzat categoric, zicând că ea alegea, fiindcă ea plătea. Au luat un taxi şi s-au dus într-un local elegant, unul dintre acele localuri în care ea se ducea pesemne întotdeauna.

— Aici costă o avere, a zis maică-sa, dar nici n-a apucat să termine fraza, fiindcă mătuşă-sa a făcut-o să tacă, mai întâi cu un gest cu mâna, apoi cu tot braţul; chemase chelnerul şi o pornise, plutind parcă printre oameni, spre o masă din colţ pe care trona la vedere un „rezervat” scris de mână.

— Încă mai porţi pandantivul cu soare de la mine, i-a zis mătuşă-sa.

— Da, a răspuns Sara fericită şi şi-au zâmbit una alteia, închipuindu-şi că zâmbetul acela ascundea atâtea lucruri pe care mulţi ar fi vrut să le descifreze, dar pe care preferau amândouă să le treacă sub tăcere, cu înţelepciune.

Serviciul era pretextul, dar ştiau amândouă care era motivul vizitei. De când maică-sa aflase că taică-su avea o nouă iubită, căzuse într-o apatie şi într-o lehamite ce alternau la răstimpuri cu lacrimi sau cu crize nervoase manifestate de obicei prin ordinea făcută în dulapuri sau în alte locuri neverosimile. Mătuşa Eli venise s-o salveze pe maică-sa, s-a gândit Sara.

în timpul cinei s-a auzit mai ales vocea mătuşii, vorbind despre o călătorie la Londra şi despre cât de înapoiaţi eram noi, spaniolii: cât de elegant e englezul faţă de american, cel puţin faţă de cel din New York (şi pronunţa New York aşa, New York, ca pe ceva obişnuit), explicând mai ales cât de formidabil o trataseră peste tot. Îşi însoţea fiecare povestire cu un gest studiat şi simplu, elegant şi unic, iar Sara se gândea că dacă cineva ar dezbrăca-o pe mătuşă-sa şi ar urcat-o pe o masă goală, ar străluci toată, ca un porţelan de Lladr6.

S-a dus la toaletă şi când s-a întors le-a găsit pe amândouă vorbind despre taică-su. În timp ce comenta cum de aflase şi cum se simţea, maică-sa avea o moacă patetică, abţinându-se cu greu să nu bocească. Mătuşa Eli o asculta tăcută, cu degetele

încleştate sub bărbie şi pielea strălucindu-i în lumina palidă. Acum, când maică-sa o să isprăvească cu lamentările – Sarei fiindu-i deja ruşine din cauza ei –, mătuşa Eli o să pună lucrurile la punct: o să-i spună că-i slabă de înger şi o să-i arate ea cum să-şi revină.

Dar, în mod inexplicabil, mătuşa Eli n-a zis nimic. Maică-sa, care părea şi ea mirată de asta, turuia mai departe.

— Ar trebui să ieşi mai mult în oraş, să te distrezi, a zis bi cele din urmă mătuşă-sa, aproape timid.

— Am încercat, a răspuns maică-sa, să ştii c-am încercat. Ştii, a plecat de mai bine de un an, dar acum nu există loc în care să merg şi să nu mă gândesc: dau de ei, acum o să dau peste ei şi ce mă fac, Sara poate să ţi-o confirme. Înainte, când venea după Sara, intra în casă, stăteam de vorbă, acum sună la interfon, pur şi simplu. Urcă, îi spun, dar el: Nu, că sunt grăbit, şi tot aşa.

— Aş vrea să-ţi spun ceva care să-ţi mai ridice moralul, şi acum o lună chiar cred c-aş fi făcut-o, dar acum sunt şi eu într-o situaţie la fel de proastă.

— Cine? Tu? a întrebat-o uluită maică-sa, răspunzând uimirii Sarei.

— Mai ţii minte, a continuat mătuşă-sa, că acum un an mergeam des la Mâlaga; v-am zis că aveam acolo un proiect cu un pod? Ei bine, nu era niciun pod. Îl chema Ram6n, era divorţat, dentist şi avea trei fete. Am fost împreună tot anul. M-a

cerut de nevastă. L-am refuzat.

A urmat o tăcere lungă, în care Sara ar fi preferat să nu fie acolo, să nu fi auzit ce auzise. Uimirea i-a dispărut când a descoperit şi la mătuşă-sa expresia aia de om slab, sfârşit.

— Îţi pare rău? a întrebat-o maică-sa şi ei i s-a urcat tot sângele la cap; nu, nu-i părea rău, nu se căia deloc.

— Am fost la Mâlaga acum două săptămâni. Nu era fericit, se vedea clar. Mi-a spus că se împăcase cu nevastă-sa. Dacă regret că nu m-am măritat cu el? Ei bine, da, a zis mătuşa Eli ca şi cum ar fi vorbit singură, poate că acum zece ani n-aş fi regretat, dar acum chiar îmi pare rău.

Maică-sa şi-a plimbat uşor mâna pe spatele ei, mângâind-o.

— Ce mai seară de confidenţe, aşa-i? a zis încercând să zâmbească, şi cele două surori s-au întors spre ea uşor îmbujorate, parcă jenate de goliciunea lor.

Mătuşa Eli a dispărut din mintea Sarei aşa cum dispare o orhidee care rezistă cu frumuseţea ei albastră douăzeci de zile lungi, dar apoi se ofileşte într-o singură noapte, rămânând din ea o urmă părelnică, neplăcută. Exact aşa murise şi mătuşa Eli: nedemn, fără stil. Dacă apoi s-a purtat bizar, a făcut-o fiindcă se simţea trădată. Nu putea s-o fi admirat într-atât pe femeia aceea, care-şi recunoştea brusc slăbiciunea ridicolă, îşi apăsa stomacul de durere şi înghiţea o pastilă pentru digestie.

în noaptea aceea s-a culcat cu o senzaţie ciudată de gol, amintindu-şi întruna cuvintele mătuşii Eli. Acum era singură, definitiv singură, fără cale de întoarcere. Parcă ar fi asistat la moartea unui zeu, moartea lui Dumnezeu.

La început au fost cinele. După o săptămână a urmat şi micul deiun. Cincisprezece zile mai târziu aproape toate mesele. În prima lună a slăbit cinci kilograme şi jumătate. Maică-sa îi repeta adesea că i se părea prea slabă, că trebuia să mănânce mai mult. Sara răspundea imediat că „da” şi reacţia ei atât de promptă şi de binevoitoare încheia orice discuţie. Taică-su îi reproşa şi el din când în când că slăbise, dar fără prea mari urmări, cel mult o masă supravegheată îndeaproape.

Sara a descoperit o lume necunoscută în sânul lumii pe care credea c-o cunoaşte. Necazurile trupeşti pricinuite de foame (de altfel, atât de uşor de amăgit) păreau un tribut derizoriu în comparaţie cu plăcerea resimţită prin post. Se trezea vlăguită şi obosea la cel mai mic efort, în schimb lumea devenise suportabilă, imponderabilă, aproape demnă. Sara plutea din pat spre autobuz, din autobuz în sala de clasă, cu zgomotul ei, iar la întoarcere traversa parcul pe jos, cu frigul de decembrie biciuindu-i faţa şi într-un fel împăcând-o. Parcă toate lucrurile îi intraseră pe sub piele.

Dar nu era doar imponderabilitatea. Lupta împotriva acelei necesităţi de bază o făcea să se simtă superioară pentru prima oară după mult

timp. Ducea acea luptă împotriva ei şi a tuturor: rezista până ce foamea devenea, după secreţia sucurilor gastrice, o durere concentrată într-un anumit loc al stomacului. Pregătea raţii minuscule cu mâncare, roşii mici, o jumătate de pară, un sendviş tăiat, fără coaja de la pâine, şi le împacheta cu grijă în staniol, ca ultime provizii ale unui supravieţuitor. Le mânca doar atunci când simţea că sfârşeala era aproape de leşin, iar când o făcea nu simţea niciun fel de uşurare, doar de rău necesar, de plictisitoare obligaţie, ca să trăiască.

Pe cântarul electronic din baia maică-sii se putea aprecia zilnic rezultatul luptei: 53,8 kilograme au devenit 52,4, iar 52,4 au ajuns 49,9. De la greutatea asta procesul a fost mai lent, mai dificil, dar un nouă devenit un opt era un mers la culcare cu bucuria cuiva care a scăpat în sfârşit de ceva neplăcut; eliberare şi control erau un nouă devenit opt şi totodată speranţa că acel opt se putea schimba în şapte, în şase şi apoi în nimic, aer, ca şi cum pleca într-o ţară imaginară şi fiecare pas devenea mai mic, mai puternic.

Acea putere avea şi ochi şi mâini şi culori şi dragoste la îndemână, dar nu semăna cu nimic din ceea ce trăise înainte. Ge descoperea acum, când ieşea pe stradă, era o lume clară şi perfectibilă, deşi părea haotică; o lume în care singurătatea ei nu numai că n-o mai apăsa, ba chiar îi îngăduia să privească şi să judece mai clar totul. Avea uneori senzaţia, când ieşea din parc şi ajungea în

bulevardul larg ce începea la colţul străzii ei, că ea însăşi dirija acel concert absurd de claxoane, voci şi autobuze. Rămânea locului şi fixa cu privirea o persoană sau un obiect, poruncindu-i în gând următoarea mişcare, iar oamenii se supuneau mecanic, neştiind că de fapt executau un ordin al ci. Când se întâmpla asta, avea impresia că ceva gol şi simplu i se potrivea ei, aşa cum bucăţi de lemn cu forme geometrice se potriveau în găurele când era mică, la grădiniţă, şi acel flux de senzaţii se tot amplifica. Ce-i drept, nu existau cuvinte. Controlul era tăcut ca o noapte de luni, ba chiar mai silenţios, ca ochii mângâind uşor cuvintele într-o carte.

În primele luni şi-a mascat pierderea kilogramelor umblând la cusătura pantalonilor: o desfăcea şi apoi o cosea iar la loc, ca sâ nu se observe diferenţa. Asta a ţinut până în seara de Crăciun. Ca de obicei, de Crăciun au venit mătuşa Eli şi bunica şi amândouă – n-o văzuseră de câteva luni – s-au mirat din capul locului. Din clipa aceea Sara le-a urât de-a binelea.

— Sâ ştii că nu eşti mai frumoasă dacă încerci să semeni cu manechinele de la televizor, a zis mătuşa Eli, iar bunica:

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tu te-ai uitat în oglindA, fetiţo? Mai e puţin şi te ia vântul…

Aveau miel la masă, singurul fel de mâncare. Atunci şi-a dat seama că nu mai mâncase carne de trei săptămâni. Nu că nu i-ar fi plăcut mielul,

mâncase întotdeauna miei dar de când începuseră pregătirile pentru cină – maicâ-sa băgase mielul la cuptor şi bucătăria mirosea deja a friptură – a înţeles că n-o să fie hi stare să-l mănânce. Când s-au aşezat la masă şi maică-sa i-a cerut farfuria ca» o servească, a şovăit o clipă, a privit tava cu costiţele de miel aburinde, a apucat-o greaţa şi a zis:

— Nu pot.

— Ce nu poţi? a întrebat-o maică-sa.

— Nu pot să mănânc came; sunt vegetariană.

— Şi de când, mă rog, pot să ştiu?

— De o lună.

— Asta nu-i sănătos, nu-i deloc sănătos, a zis bunica.

— Şi de ce n-ai zis nimic toată lima?

— Nu ştiu.

— Mărgărită, prietena lui Carmen, era vegetariană, dar ţi-era frică să te uiţi la ea, a adăugat bunica.

— Nu ştiu nu e un răspuns.

— Leşina întruna şi era albă ca varul, a mai zis bunica.

— Nu ţi-am spus fiindcă nu eram sigură până acum, de-aia.

— Vezi? s-a adresat maică-sa mătuşii Eli. Vezi că nici măcar nu stă de vorbă cu mine?

— Doctorul de la televizor, ăla de după-masă, zice mereu că trebuie să mâncăm came, a continuat bunica.

— Sara, a zis mătuşa Eli, nu că-i rău să fii vegetariană, şi eu am fost vegetariană ani de zile, dar…

— Mi-era groază să mă uit la tine, slăbiseşi îngrozitor şi aveai ameţeli, adu-ţi aminte, a zis bunica.

— …dar important e să spui lucrurilor pe nume.

— Şi să mănânci came, a zis bunica.

— Mamă, taci o clipă, că mă scoţi din minţi, a intervenit maică-sa.

— Să tac, asta vreţi voi, să mor odată mai repede, s-a văitat bunica.

— Nimeni nu vrea să mori, a zis mătuşa Eli.

— Atunci de ce nu mă lăsaţi niciodată să vorbesc? a întrebat bunica.

— Trebuie să mănânci, Sara, a zis maică-sa.

— Vorbeam despre Sara, a lămurit-o mătuşa Eli.

— Tot despre Sara vorbeam şi eu, dar dacă voi nu mă ascultaţi… a insistat bunica.

— N-ai decât să fii vegetariană dacă asta vrei, dar atunci trebuie să mănânci mult fier: linte, năut…

— Proteine, came, a zis bunica.

— Mamă, te rog! a ţipat maică-sa.

— Nu ţipa la mine! a urlat bunică-sa.

— Tăceţi din gură! a ţipat Şara. Tăceţi odată! Mă înnebuniţi de-a binelea!

S-a ridicat şi a fugit în camera ei, a trântit

uşa şi a închis-o cu cheia. S-a aruncat pe pat, şi-a astupat tare urechile: voia să dispară, să se strecoare pe sub uşă ca o insectă, ca o dâră de praf.

N-a răspuns când maică-sa a bătut la uşă, nici când a rugat-o să se întoarcă la masă, nici când a revenit după zece minute implorând-o şi amintindu-i că era cina de Crăciun, nici când i-a spus că-i lăsa o salată şi un fruct la uşă, să nu vină dacă nu voia, «dar să-i facă hatârul să înghită ceva. Nu s-a clintit din loc; şi-a astupat urechile tot mai mult cu mâinile, mai întâi intenţionat, apoi de parcă nici braţele n-ar mai fi fost ale ei, nici bătăile inimii în palme, nici respiraţia. Stătea într-o poziţie incomodă, dar nu s-a mişcat deloc. Aşa trebuia să stea: nemişcată. Deschizând ochii, vedea cuvertura şi afişul cu dansatoarea lui Renoir, albă şi vaporoasă, înfiripată parcă din parfum. Şi ea putea dormi aşa: cu ochii deschişi, pe vârfuri.

In frigider se afla un meniu vegetarian, pregătit de maică-sa şi de mătuşa Eli. Cantitatea de proteine din alimente era menţionată pe etichete diferit colorate. De luni până duminică, fără a se repeta felurile de mâncare, lintea urma după sparanghel, după ouă şi năut, într-o ordine perfectă, o ordine care nu putea fi acceptată doar fiindcă exista.

Uneori nu mergea la ore. Ştia foarte bine materiile la care absenţa ei putea trece neobservată şi se ducea în parc, nutrind pentru el

o stranie fascinaţie. Îi plăcuse mereu parcul în care petrecuse după-amiezi întregi de când era mică, dar acum îl percepea altfel, ca pe o lugubră prelungire a ei însăşi. Străbătându-l dintr-un capăt în altul într-o zi obişnuită (departe de zarva duminicală ori a zilelor de sărbătoare) i se părea că străbate un spaţiu ireal, pustiu, totuşi apropiat şi uşor de recunoscut, evocând parcă un cântec dureros. Erau Sara, aerul şi hârtiile, iarba şi chioşcul gol al păpuşarilor, dar mai ales – în primul rând – lacul. Dacă n-a înţeles-o iniţial a fost fiindcă, ajungând la el, părea întotdeauna o întâmplare; dacă îl vedea brusc – static şi simplu, ca un ochi de apă – avea impresia că n-o pornise anume spre el, ci că-i ieşise pur şi, simplu în drum.

Stând pe gazon, mereu în acelaşi loc, îşi plonja în el conştiinţa. Uşoară, imponderabilă, îi plăcea să-i contemple consistenţa rotundă şi densă, însă lipsită de sens. Ridicându-se, contemplându-l pentru ultima oară şi întorcându-se încet pe jos, spre casă, însemna să cedeze altei spaime. De când se sfârşise vacanţa de Crăciun şi începuse iar şcoala, avea impresia că lumea o privea cu aceeaşi uimire; poate era milă sau pur şi simplu scârbă. Iar la ore, unde prezenţa ei trecuse mereu neobservată, începuseră iar glumele. Într-o zi a descoperit că cineva desenase pe banca ei un schelet, iar fetele de lângă ea îşi întorseseră uşor scaunul, ca să nu fie nevoite s-o vadă.

Pe Sara ar fi afectat-o toate lucrurile astea dacă vorbele sau persoanele din jur ar fi fost

reale, dar, de câteva săptămâni bune, reale erau doar lacul şi tavanul din camera ei. Chiar şi maică-sa părea ireală. Dacă era în sufragerie şi o auzea venind de la serviciu, totul îi părea aiurea; simţea că se întâmpla ceva absurd, de neînţeles.

— Ce faci aici? o întreba ea.

— Cum ce fac aici? Vin de la serviciu. Ce-i cu tine?

— Nimic, mă gândeam.

În prima săptămână de după vacanţă – când totul se învârtise obsesiv în jurul meselor ei – maică-sa căzuse într-o jalnică neglijenţă. Adesea – mai ales când era la bucătărie şi pregătea cina, la care Sara renunţase de mult vorbea singură, boscorodea că depindea mereu de ceea ce făceau sau ziceau ceilalţi şi se văita că nimeni n-avea grijă de ea. Lamentările, şuierate iniţial printre dinţi, repetate apoi cu inconştienţa celui care uită ce face, alcătuiau deja monotonia nocturnă. Şi totuşi, în ziua aceea lucrurile s-au petrecut altfel.

— I-am văzut, a zis maică-sa.

— Pe cine?

— Cum pe dne, pe taică-tu şi pe Sandra aia…

— Ei şi? a întrebat Sara cu nepăsare.

— Ei şi? Păi luau cina în restaurantul în care ne sărbătoream noi aniversarea: află de la mine.

Tăcută, Sara a dispreţuit slăbiciunea acelei femei care era maică-sa şi care turuia întruna, până la ultimul detaliu al întâlnirii, l-a dispreţuit tonul întretăiat al vocii, paloarea, cearcănele

vineţii şi pantofii. Dispreţuia tot ce era în jur: confortul plăcut al canapelei pe care stăteau, plantele de interior, discobolul adus de taică-su din Grecia, în spatele căruia se afla maldărul de reviste, fotografia bu-nicului, tabloul scump de deasupra televizorului.

— Tu ce părere ai? a întrebat-o maică-sa.

— Cred că eşti slabă, a răspuns încet Sara, şi că; de fapt nu suferi chiar atât de mult.

— Doar nu vorbeşti serios, a zis maică-sa.

Era gata să spună că da.

— Nu, a răspuns.

A durat o secundă, dar amândouă aveau să-şi amintească mereu tăcerea aceea. Era ca şi cum s-ar fi cunoscut în clipa aceea; parcă nu se văzuseră niciodată cu adevărat până atunci.

— Mă duc să mă culc, a zis Sara, sunt foarte obosită.

— Dar e abia opt şi jumătate, a răspuns maică-sa.

Nu s-a întors s-o privească. A ieşit din sufragerie aşa cum se iese dintr-o casă străină şi incomodă şi s-a închis în camera ei. Câte lucruri inutile şi acolo, ce stupidă privirea păpuşilor, ce facilă şi inutilă perdeluţa roz, cuvertura şi poza Terezei în tabăra aia în care fuseseră amândouă. A luat o pungă de plastic şi a început s-o umple cu lucrurile de care nu avea nevoie. Cărţile erau prea grele, aşa încât le-a înghesuit lângă uşă. La sfârşit, mulţumită, a privit pereţii goi ai camerei. Nu

băgase nimic în gură toată ziua şi efortul fizic o ameţise. O auzea pe maică-sa văitându-se la telefon, zicând că nu mai ştia ce să se facă cu ea. S-a apropiat apoi de camera ei şi s-a oprit în faţa uşii, fără să bată. Îi auzea respiraţia: părea un inamic care voia să-i tulbure acel spaţiu alb: simplitatea nouă, plăcută, din camera fără de obiecte.

— Draga mea, a zis, Sara…

N-a răspuns. Răspunsul însemna previzibila capitulare.

— Trebuie să vorbim, ştiu că ţi-e greu. Lasă-mă să te ajut.

Maică-sa rostise fraza aceea cu jumătate de gură, de parcă îi fusese dictată şi nu prea avusese încredere în efectul ei. Nu erau cuvintele ei. Cum să fie ale ei?

— Şi mie mi-e greu; ne putem ajuta reciproc.

Sara şi-a privit mâinile: şi-a desfăcut palmele şi s-a indignat de urâţenia lor. Parcă n-ar fi fost niciodată ale ei. Le străbătea o venă albăstruie ce ajungea până la degete, urca spre încheietura mâinii şi acolo se pierdea, deschizând parcă o mică grotă albastră pe antebraţ.

— O să ne străduim amândouă, Sara.

Cotul era amorf şi tăios ca o piatră, iar pielea era tare şi albicioasă. Mângâindu-se, a observat că-şi putea cuprinde bicepsul cu degetele; le-a dus apoi spre axilă, dar fermitatea claviculei a oprit-o.

— Sara…

Cu vârful arătătorului a parcurs linia transversală a claviculei până la gât. Şi-a cuprins gâtul cu palma, coborând-o apoi spre spate, unde una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte proeminenţe marcau linia verticală a coloanei.

— Ţii minte cum era înainte? Stăteam aşa de mult de vorbă, îmi spuneai ce probleme aveai.

Cu ambele mâini/ sub sânii căzuţi aiurea, Sara şi-a numărat coastele; a urmat o distanţă previzibilă şi s-a oprit la şolduri. Neplăcerea provocată de contactul cu proeminenţa ce marca pelvisul a făcut-o să coboare şi mai mult. Tivul fustei sublinia osul genunchiului: rotund, transparent, un mecanism de o simplitate îngrozitoare.

— Dacă am vorbi din nou, ar fi greu doar la început Totul e greu la început. Hai, deschide uşa, să vezi ce-o să mai râdem amândouă până la urmă.

A ajuns la picioare: acolo, jos, degetele lungi, glezna pronunţată, tălpile ca două rădăcini smulse greoi din pământ. Dar cel mai rău era cu fata aia care o privea în oglindă: mâinile pe locul mâinilor ei, părul căzându-i la fel, acelaşi pulover, aceeaşi fustă, „Sara, te rog...”, şi chipul întunecat, parcă doborât de un veac de oboseală, fata aia imbecilă, încăpăţânându-se s-o vadă aşa fragilă cu ochii, cu buzele, cu nasul ei, „Sara, deschide odată uşa asta blestemată!”, părul căzându-i în ochi, subliniindu-i pomeţii, nasul ridicol, „Sara!”, s-a întins pe jos simţind parchetul tare în fiecare os, folosindu-şi

braţul drept pernă. Paşii ăia îndepărtându-se pe hol ai cui erau? Dar lacrimile alea?

— Mănâncă, a zis taică-su.

Sara s-a gândit că habar n-avea cum ajunsese acolo. Stăteau la masa din salon, la ţară, în casa bunicilor: taică-su, ea, o femeie.

— Tu eşti Sandra, a zis Sara, tu eşti aia care se fute cu taică-meu.

Taică-su a izbit masa cu pumnul, speriind-o mai degrabă pe femeia aia decât pe ea.

— Ce vrei? l-a întrebat.

— Vreau să mănânci ce ai în farfurie şi să fii mai respectuoasă, a răspuns taică-su.

— Calmează-te, a zis femeia iuându-l de mână şi apoi s-a întors către ea.

Zâmbea ciudat, parcă voia să-i spună c-o înţelege perfect.

Pe farfurie erau un muşchi de vacă şi nişte cartofi prăjiţi. O bucată de carne era înfiptă în furculiţă. Ea trebuia s-o mănânce.

— Mănâncă puţin, Sara, a zis femeia, tăind o bucăţică de carne şi băgând-o în gură, în chip de exemplu.

Încerca să vorbească firesc, dar totul părea forţat; era ridicolă, dar fermă în postura ei amicală, îi zâmbea şi o privea întruna în timp ce mesteca. Sara a luat furculiţa în mână.

— Mănâncă, i-a zis taică-su.

— Nu fi aşa de brutal, i-a zis femeia.

— Nu sunt brutal; fac ce trebuia să fi făcut

maică-sa demult.

Apoi, adresându-i-se ei:

— Hai, mănâncă odată.

— Sunt vegetariană.

— Vegetariană pe naiba.

— Te rog, a zis femeia.

Sara a băgat chestia aia în gură, mestecând încet, ca cineva obligat să facă ceva total aiurea. Cum nu era în stare să înghită, ţinea chestia aia în gură, dar uscăciunea gurii a transformat carnea într-o pastă tare, imposibil de înghiţit.

— Înghite odată, a zis taică-su.

Sara a simţit pasta aia: cobora dureros pe gât.

— Şi acum încă o bucăţică, hai.

— Las-o să respire o clipă, a zis femeia.

— Hai, dă-i drumul, a ţipat taică-su după o scurtă tăcere.

— Te urăsc.

Nici tăcerea, nici tensiunea din aer au nu făcut ca vorbele alea să explodeze pe masă. Dacă le-ar fi rostit prea tare, dacă le-ar fi urlat, ar fi părut o toană copilărească, dar formulate aşa, pe un ton neutru, plat, au avut un impact brutal, ca şi cum ura, depăşind orice patimă, s-ar fi instalat pe teritoriul cel mai crud, cel al indiferenţei absolute. Sara pusese iar furculiţa pe farfurie, băuse apă, îşi ştersese buzele şi declarase „Te urăsc”, ca şi cum fiecare gest fl completa pe cel anterior, de parcă totul continua acelaşi şir de absurdităţi.

— N-o să mai mănânc nimic. Ce o să-mi faci?

Nici ăsta nu era tonul aşteptat – al ameninţării şi indiferenţa aia totală faţă de consecinţele deciziei ei l-a dezarmat pe taică-su. Tăcerea n-a uşurat deloc lucrurile.

— Eu mă retrag, vă las să vorbiţi între voi, a zis femeia.

— Nu, rămâi, te rog, a zis taică-su.

— Cred c-ar trebui să vă las singuri, a zis femeia.

— Cară-te, a zis Sara pe acelaşi ton imperturbabil.

Taică-su s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la ea şi i-a ars o palmă zdravănă. Femeia a fugit la el, rugându-l s-o lase în pace. Părea c-o să înceapă să plângă, dar nu plângea, repeta doar „pentru numele lui Dumnezeu” o dată şi încă o dată, încercând parcă să imite o scenă melodramatică. Taică-su s-a întors spre ea şi a luat-o pe după umeri, încercând s-o calmeze. Sara şi-a dat iarăşi părul după urechi şi şi-a pipăit obrazul, pe care ardea deja definitiv indiferenţa. N-avea chef să plângă, nici de durere, nici de ruşine. Acel bărbat străin o îmbrăţişa pe acea femeie străină. Ar fi vrut să fie minusculă, să dispară. A închis ochii.

— Te-ai gândit vreo clipă – a zis în cele din urmă taică-su –, te-ai gândit măcar o clipă cât o faci să sufere pe maică-ta?

— Te-ai gândit vreo clipă – a repetat ea deschizând ochii –, te-ai gândit măcar o clipă cât o

faci să sufere pe maicâ-mea?

S-au privit ca doi vinovaţi care îşi mărturisiseră aceeaşi vină: fără sarcasm, înţelegându-se. Trecuse multă vreme de când pe Sara n-o mai interesa treaba asta, dar vorbele alea parcă râcâiseră la taică-su o rană veche, prost vindecată, şi nervozitatea lui îi trăda acum vinovăţia.

— Strânge-ţi lucrurile, a zis, gata cu masa.

Au călătorit o oră tăcuţi şi, când au ajuns în faţa casei ei, taică-su i-a zis femeii să-l aştepte în maşină, c-o să se întoarcă repede. În lift nu şi-au aruncat nicio privire. Taică-su i-a spus „Deschide” şi ea a deschis. Maică-sa se uita la televizor în sufragerie. Sara i-a lăsat singuri. L-a auzit pe taică-su ţipând. A auzit-o pe maică-sa ţipând. L-a auzit pe taică-su închizând uşa. A auzit-o pe maică-sa stingând televizorul.

Era 28 februarie. Trupul Sarei cântărea 40 de kilograme şi 200 de grame.

În noaptea când a plecat de-acasă era marţi şi în Madrid era o căldură absurdă, aproape primăvăratică. Lipsise de la şcoală toată săptămâna şi maică-sa, chiar dacă ştiuse ceva de asta, nu comentase nimic. Era patru dimineaţa când a ieşit din casă, încercând să nu facă niciun zgomot pe scară. Plecând, s-a simţit deposedată: o fiinţă în afara timpului şi a spaţiului, iar când a deschis uşa a inspirat adânc, umplându-şi plămânii cu aer. Apoi s-a îndreptat spre singurul loc în care putea merge: parcul. Aleile şi copacii,

aparent tăcuţi, îi dădeau parcului un aer ciudat noaptea şi s-a simţit fericită să intre în el; înainta încet, savurând totul, ca într-o grădină a ei. Lacul era neclintit, în aşteptare, iar ea s-a aşezat pe marginea lui, contemplându-l. Când a simţit c-o ia somnul, s-a culcat pe gazon. Închizând ochii, i s-a părut că pământul respira sub trupul ei şi o forţă iniţial imperceptibilă, dar cu fiecare secundă tot mai puternică, o atrăgea, o absorbea, apoi o ridica în aer, uşoară, de parcă nu mai avea corp. A mângâiat iarba fără să deschidă ochii, apoi a smuls-o cu putere, ca să nu piardă senzaţia aceea minunată; cocoţată pe crupa unui cal imens şi puternic, agăţată de coama unei bestii ce o purta cu o viteză formidabilă, Sara a început să râdă. Parcă fericirea aceea înfiorase pământul dintr-un capăt în altul, spărgându-se direct în pieptul ei. Lacrimile îi ardeau ochii. A ţipat. A ţipat doar ca să nu crape de bucurie. Apoi, zâmbind, a toropit-o somnul sau leşinul.

A trezit-o patronul unei cafenele de lângă lac şi i s-a părut că nu s-a sculat nicicând aşa de odihnită şi de veselă ca în dimineaţa aceea. Totuşi, omul o privea speriat.

— Te simţi bine, fetiţo? a întrebat-o el.

— Cine eşti?

— Sunt…

Omul a arătat cafeneaua de lângă lac, dar probabil că i s-a părut ridicol să-i explice până la capăt.

— Unde locuieşti? Ai dormit aici?

Sara n-a răspuns, s-a mulţumit doar să privească lacul şi apoi gazonul pe care-şi petrecuse noaptea. Era frig.

— Te simţi bine?

Deşi îngrijorat, se vedea că ceva îl speria pe bărbat şi că în adâncul spaimei lui se strecura un dram de silă care-l făcea să se încrunte.

— Fireşte că mă simt bine.

— Dar părinţii tăi unde sunt? Unde locuieşti?

Sara n-a răspuns, voia doar ca bărbatul acela să plece, s-o lase în pace, să tacă odată din gură şi să-i dea voie să privească lacul: n-o să facă zgomot, n-o să deranjeze pe nimeni.

— Fetiţo.

— CM?

— Unde locuieşti?

— Nu ştiu, a zis ea ca să zică ceva, crezând că aşa o să-l convingă să plece odată, dar n-a plecat, ba a mai şi luat-o de mână şi a dus-o în cafenea, a pus mâna pe telefon şi a format un număr.

— Vă rog, poliţia?… Da, aştept.

Sara şi-a cam pierdut cumpătul când l-a auzit.

— Poliţia? De ce poliţia? Ce v-am făcut?

— Nimic, fetiţo, nu mi-ai făcut nimic, sun ca să vină după tine şi să te ducă acasă.

— Nu vreau să merg acasă.

Bărbatul voia să-i zică ceva, dar pesemne că i se vorbea de la celălalt capăt al firului.

— Da, a zis, să vedeţi, lucrez în parc şi în dimineaţa asta…

Sara şi-a înfipt dinţii în mâna bărbatului; l-a muşcat atât de tare, încât dinţii i-au intrat în degetul lui mare. Când a scăpat de el, a luat-o la fugă.

— Puneţi mâna pe fata aia! a strigat bărbatul, dar singura persoană care ar fi putut s-o facă, o femeie de vreo patruzeci de ani care se plimba pe alee, s-a îndepărtat îngrozită.

Sara a părăsit aleea, fugind spre copaci şi ascultând zgomotul surd al pantofilor ei gonind pe pământul reavăn. Avea gura uscată şi abia sufla, gâfâind întruna. Acum era sigură: trebuia să plece departe şi apoi să se ascundă. O durea stomacul şi n-avea vlagă, dar a alergat până când o ceaţă albicioasă i-a dat de înţeles că era gata să leşine. A zărit un tufiş enorm şi s-a ascuns în el. Înăuntru puţea rău a urină şi erau resturi de mâncare veche, câteva hârtii şi un pachet de ţigări gol. S-a trântit pe jos. Aici n-avea s-o găsească nimeni. Cu mâneca cămăşii şi-a şters sudoarea rece care-i şiroia pe tâmple. Îşi auzea bătăile inimii: bubuieli puternice pe o tobă acoperită cu o pânză. Saliva avea un gust metalic. S-a gândit c-o să leşine. S-a lungit pe pământ.

O oră întreagă s-a temut de bărbatul acela: o să reapară şi o s-o oblige să meargă acasă. Tremura la fiecare pas de lângă tufiş, la orice zgomot străin din parc. Apoi spaima a devenit vid şi s-a gândit la maică-sa, la Tereza, la mătuşa Eli, dar erau gânduri lipsite de consistenţă, pur şi simplu imagini stocate, plutind în memorie. „Am

plecat de acasă – s-a gândit –, am fugit”, dar nici gândul ăsta nu i-a stârnit niciun sentiment, nici tristeţe, nici bucurie. Totul apărea şi dispărea în acel vid în care doar palpabilul era real şi consistent: gazonul, pereţii frunzoşi ai tufişului-adăpost, mâinile mângâind acele lucruri, pachetul de ţigări gol, cutia goală de Coca-Cola, staniolul bomboanei. „Iar acum o să mă caute – se gândea, parcă uimită de propria-i indiferenţă, dorindu-şi într-un fel să se mire în continuare –, o să vină şi o să mă caute peste tot”, fără să creadă însă că imaginile alea ar fi destul de reale pentru asta. Şi urma iarăşi spaima, auzea paşi: se ghemuia toată, încerca să nu facă zgomot şi îşi ţinea respiraţia. Pe ceasul ei roz, cu un minutar-viermişor, a trecut o oră, apoi încă una şi încă una, şi cu fiecare oră teama devenea densă, nudă şi iarăşi densă, şi rămâneau doar imaginea Terezei, a mătuşii Eli şi picioarele ei.

Când s-a făcut 17:18 s-a uitat la ceas, fiindcă îi era sete. Deşi îi fusese sete toată ziua, brusc s-a gândit că nu băuse niciun pic de apă de când se trezise. S-a hotărât să mai rabde de sete; încă era lumină şi puteau s-o vadă, dar setea devenea tot mai mare. A scos capul din tufiş, dar se vedea un bărbat plimbându-şi câinele. Şi omul ăla putea s-o ia de braţ şi să cheme poliţia; nu avea cum să iasă afară. Dar îi era sete. La un pas de tufiş era un furtun de stropit, însă nu se vedea niciun robinet şi totul în jur era uscat. Putea să fugă repede, dar nu ştia încotro s-o apuce. Ţâşnitoarea pe care o

ştia ea era prea departe, iar la lac era precis lume. A smuls câteva frunze şi le-a mestecat până au devenit o mică pastă. A împins-o apoi cu limba pe gât. A repetat operaţiunea asta de patru-cinci ori, izbutind să înghită totul, atât îi era de sete. Frunzele nu erau deloc plăcute la gust, dar i-au mai alinat oarecum setea.

După două ore s-a înserat, iar o oră mai târziu era deja noapte. A stat ascunsă în tufiş, ca să fie sigură că n-o va găsi nimeni. Ceasul roz indica ora 00:30 când Sara a ieşit pe alee. Cum stătuse chircită şi nemişcată toată ziua, îi amorţiseră picioarele, iar frigul din ultimele ore îi dădea frisoane neregulate. În drum spre lac, a remarcat bucuroasă că i se încălzea trupul. Felinarele luminau aleea pustie pregătind parcă un culoar pentru o vedetă aşteptată de publicul din spatele cortinei, dar acolo nu era nimeni – nici public, nici martori ai fericirii – care s-o oblige să se prefacă. Sara a părăsit aleea şi s-a dus spre copaci. O altfel de tăcere domnea acolo: una normală, familiară. Părea incredibil că nu trecuse nimeni niciodată pe acolo. Luna lumina blând lacul, iar felinarele de pe malul opus se reflectau în apă, desenând franjuri de lumină. S-a aplecat şi a băut apă din lac fără grabă; parcă bea apă pentru prima oară. Sătulă, şi-a încrucişat picioarele şi a respirat adânc. Nu îi era somn şi n-avea amintiri.

Dimineaţa a venit de departe: cerul lumina un punct şi parcul întreg era învăluit într-o lumină

mată, de film vechi. Sara şi-a dat seama că era obosită: stătuse toată noaptea nemişcată. Pe celălalt mal se zărea un măturător. A băut repede apă şi s-a dus spre copaci. Lumina îi redase deodată jena şi frica; chiar dacă măturătorul dispărea şi ştia că el nici măcar nu-i remarcase prezenţa, Sara s-a ruşinat de urâţenia ei. Era respingătoare, de-asta trebuia să se ascundă. Pantalonii erau murdari de pământ şi se înverziseră de la iarbă, iar pe cămaşă avea o gaură inexplicabilă în formă de şapte, care îi dezgolea pielea în dreptul coastelor. Şi părul era murdar; a remarcat asta când i s-a încâlcit printre degete. Pesemne că puţea. A simţit asta, aproape scandalizată. Ea, care întotdeauna avusese grijă să nu miroasă a nimic, probabil că acum duhnea. Nu-şi mai amintea chipul, doar mirosul unui cerşetor care tăbărâse odată pe ea, lângă casă, cerându-i bani. Duhnea tare a urină şi a hoit, mirosea a vin acru; probabil că aşa era şi ea acum.

Ceasul roz cu minutarul-viermişor arăta ora 7:30 într-o zi de miercuri, dar nu asta conta; important era să se ascundă iar. Stupefiată, aproape panicată, a descoperit că făcuse pipi pe ea. Probabil că se întâmplase noaptea, în timp ce privea lacul. Atunci nici măcar nu-şi dăduse seama, dar acum o dâră galbenă se întindea pe pantaloni, ca o exclamaţie ruşinoasă.

Era o dimineaţă caldă şi plăcută şi s-a temut că vremea bună o să atragă oamenii. S-a ascuns în acelaşi tufiş; îl căutase intenţionat. Era moartă de

oboseală, astfel că s-a ghemuit înăuntru şi s-a acoperit cu frunze, pentru a nu fi descoperită. Nu mai dormise de aproape treizeci de ore şi, când a închis ochii, i s-a părut că se învârtea totul cu ea. N-o deranja lumina, dar dacă auzea vreun zgomot ciudat deschidea imediat ochii şi aştepta, nemişcată, să treacă pericolul. A făcut asta toată dimineaţa şi totuşi s-a odihnit cumva, ca un animal a cărui supravieţuire depindea de acea permanentă încordare. Momentele în care se odihnea erau grele şi întunecate, ca nişte caverne; ea îşi conştientiza în chip ciudat fiecare parte a trupului, simţea cum i se relaxau unii muşchi, iar alţii se încordau, ca şi cum unele părţi ale trupului cedau altora încordarea: un concert pe care îl dirija chiar ea, fără să vrea.

Nu existau nici voci, nici imagini. Odihna plăcută (mereu adorase să doarmă mult în weekenduri) fusese înlocuită de odihna obligatorie, absolut necesară. Trăia cu adevărată delectare acel chin. Fără vina de a fi fugit de acasă, fără gânduri pentru alţii, doar cu fascinaţia de a-şi putea controla sensibilitatea, până la ultima fibră. Orice sentiment, orice reacţie trupească deveneau de fapt o ficţiune controlabilă. Foamea – acea durere ascuţită în stomac – dispărea când se gândea la ea: o descompunea în dureri mai simple, o reducea la o reacţie unică, a cărei existenţă era uşor de suprimat, ca şi dorinţa. La fel şi singurătatea. Se gândea puţin la ea, o izola de celelalte sentimente, de celelalte reacţii şi

o vedea dispărând încet, aproape jenată, ca o minciună demascată, iar ea îşi revenea, era aceeaşi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când s-a trezit, se simţea căldura plăcută a după-amiezii. În jur se auzeau glasuri, deci nu s-a clintit din loc. Când vocile s-au îndepărtat, s-a ridicat în fund şi a îndepărat frunzele cu care se acoperise. I-a zărit din tufiş. Erau nişte băieţi care, după ce stătuseră pe iarbă, la taclale, se ridicaseră şi se pregăteau să plece. Sara i-a urât şi s-a speriat de ei, într-un impuls de voinţă, unic. Glumeau şi râdeau în hohote. În timp ce ceilalţi plecau, unul dintre ei s-a îndepărtat de grup şi s-a apropiat de tufiş. Era foarte frumos. Avea blugi şi ochi mari şi verzi. A încremenit locului, dar teama a făcut-o să mişte nişte frunze cu un zgomot care, deşi foarte uşor, i s-a părut infernal: violent şi periculos.

— Ce faci acolo? l-au strigat ceilalţi, de departe.

— Îmi caut bricheta, cred c-am lăsat-o pe aici, a răspuns el.

Pe Sara au fascinat-o braţele şi umerii lui puternici.

— Hai odată, omule! l-au strigat prietenii.

— Aşteptaţi-mă!… Am lăsat-o pe aici, sunt sigur… a mai zis, aproape în şoaptă.

Băiatul o căuta în genunchi, pipăind iarba.

— Noi plecăm! i-au strigat ceilalţi.

— La naiba! a zis şi dintr-un salt era în

picioare şi alerga după ei.

Când s-a înnoptat şi a ieşit din tufiş, încă se mai gândea la băiatul ăla. De-astă dată nici lacul n-a mai reuşit s-o calmeze. Intuise pericolul ca o umbră, de când ieşise din ascunzătoare şi o pornise pe aleea luminată; căldura nopţii, fără a fi excesivă, oferea o senzaţie de lentoare. Dacă nu s-a întors când a auzit zgomotele – întâi mai departe, apoi apropiate, dar întrerupte, de parcă ar fi vrut să păstreze distanţa – a fost fiindcă o parte ciudată din ea acceptase spaima, descompunând-o până mai rămăsese doar neliniştea care o urmărea, rupând crengi în urma ei, călcând aiurea uneori. Nu s-a aşezat în acelaşi loc, al altor nopţi, preferând să-l înfrunte cât mai repede posibil. A aşteptat în picioare, lângă lac. Zgomotul s-a oprit o clipă, la vreo douăzeci de paşi şi nu s-a mai auzit nimic o vreme.

S-a întors brusc acolo unde i se păruse că-l auzise ultima oară şi a ţipat. Umbra s-a chircit uşor când Sara i-a întors spatele iar şi a ştiut că plecase definitiv, fiindcă aerul devenise din nou greu, apăsător. S-a îndreptat spre locul în care stătea de obieci şi privea lacul. S-a aplecat, a băut apă şi şi-a udat toată faţa. Dacă i s-ar fi spus „Pleacă de aici, du-te şi aruncă-te în mare”, ar fi făcut-o.

S-a trezit în zori strângând din dinţi, la adăpostul tufişului. Ceasul roz cu minutar-viermişor arăta că era joi, ora 8:20. Sara a strâns şi mai tare din dinţi o vreme, până au început s-o

doară fălcile. Printre frunze a zărit cerul gri-cenuşiu: stătea să plouă. Se simţea grea şi puternică, aidoma cerului; călită şi aspră ca un animal, avea senzaţia că trăise mereu acolo, printre pereţii aceia vegetali, iar lumina pe care o văzuse de o viaţă se filtra atunci printre tufe. Şi totuşi, cu cât îi păreau mai plăcute lucrurile din jur, cu atât o deranja corpul ei printre ele. A luat o creangă şi, ridicându-şi cracul pantalonului, şi-a zgâriat coapsa până la sânge, apoi, speriată parcă de propriul gest, şi-a privit mirată sângele stacojiu prelingându-se în jos pe albeaţa pielii, ca un drapel abia inventat.

După-amiaza era cel mai trist moment al zilei şi în acea zi a plouat o jumătate de oră. Ar fi vrut să se mişte, dar teama de a fi descoperită a ţintuit-o în loc. De-acum nu se mai temea c-o vor duce înapoi acasă. De fapt, gândul întoarcerii acasă n-o deranjase niciodată. Nu. li era frică să fie văzută şi teama aia se schimba în fiecare clipă, ca aerul sau lumina: de la teama de a fi dispreţuită până la panica grozavă care o ţintuia locului, acum, când ploaia încetase: udă, îmbrăţişându-şi genunchii şi încercând să nu piardă niciun zgomot cât de cât suspect, ştiindu-se dezgustătoare, dar tocmai acest dezgust fiind cheia durităţii ei, a controlului ei.

Era aproape noapte când un câine a început să adulmece tufişul. A înţeles atunci că privea de mult timp frunza aia. Ca să uite de frig şi umezeală, începuse să privească o creangă, dar

obiectul atenţiei ei s-a micşorat, ajungând să contemple o singură frunză care atârna spre ea, ca o limbă plăpândă şi verde. Se apropiase de ea, iniţial indiferentă, apoi curioasă. După o oră, câinele a început să adulmece tufişul şi Sara s-a scandalizat de frumuseţea simplă a frunzei. Spatele ei, cărnos, era tăiat de o venă ce desfăcea două mâini asimetrice. Apa învăluia acel fascicul într-o lumină ciudată şi sumbră. Dar nu era o frumuseţe ivită din mai multe elemente, ci una zdrobitoare şi incontestabilă, ca o catedrală.

Când potaia şi-a vârât botul printre crengi, fixând-o cu ochii ei sticloşi, parcă s-a simţit surprinsă în timpul unui act intim. Privirea ei tâmpă, uluită de ciudatul obiect, a zăbovit câteva clipe. Sara a lovit-o zdravăn peste bot şi s-a auzit un schelălăit puternic, urmat de câteva lătrături.

— Indi! a strigat un glas de femeie ce părea să cheme câinele.

Animalul şi-a vârât iar botul înăuntru şi a privit-o, mârâind întruna; ea i-a răspuns la fel: o fiinţă egală cu el, căreia voia să i se ia teritoriul.

— Indi! a repetat vocea, apropiindu-se. Ce e? Ai găsit ceva? E vreun căţeluş pe acolo?

Sara a văzut nişte mâini care îndepărtau crengile şi în faţa ei a apărut un chip rotund şi îmbujorat. A urlat din toţi rărunchii. Femeia a înlemnit de groază şi Sara a luat-o la fugă. Nu era nimeni pe alee, dar spaima a făcut-o să alerge spre copaci. Gâfâia şi avea impresia c-o să-i iasă inima din piept. Tufişul ochit ca ascunzătoare era

mai mic decât celălalt şi s-a chircit toată: spaţiul era neîncăpător şi crengile o zgâriau.

Se înnopta încet, dar n-a avut curajul să iasă din tufiş decât mult mai târziu. Când în sfârşit s-a hotărât s-o facă, i s-a părut că căpătase în mod firesc apucături şi mers de animal. Parcă mergea la trap, cu privirea plecată, luând-o pe urma cuiva. În noaptea aceea nu s-a dus direct la lac; l-a înconjurat doar, fiind mulţumită că totul era în regulă, îi venea să urle/ să se tăvălească pe jos, să asude, să mănânce came.

Sara nu-şi va aminti niciodată cum a ajuns acolo sau ce a făcut în acea noapte. Dar ştie că dimineaţă, când s-a trezit, era ascunsă într-un tufiş, lângă malul lacului. Era o zi frumoasă şi ceasul roz arăta că era vineri. O durea capul şi avea hainele jilave. Dar pielea îi era uscată şi albicioasă şi contactul cu pânza umedă îi producea o silă viscerală. Şi-a scos cămaşa şi pantalonii şi s-a ghemuit în fasciculul de lumină ce străpungea tufişul. Trupul a îmbrăţişat încântat căldura, dar tot era sensibilă şi înfiorată. S-a auzit un glas bărbătesc:

— Uite, aici nu e nimeni.

Şi unul de femeie:

— Da.

Printre frunze a zărit două trupuri culcate în iarbă, unul lângă altul, îmbrăţişându-se.

Din acel moment tot ce mai reţinea Sara erau amintiri vagi şi absurde; vârful picioarelor ei, o

seringă folosită, lumina, mirosul rânced al hainelor. Bărbatul zicea:

— Dar nu-i nimeni.

Iar femeia:

— Bine.

Bărbatul i-a desfăcut picioarele cu genunchiul, pătrunzând-o în timp ce o lingea pe gât. Sara a simţit că se scurge toată; sensibilitatea ei ajunsese la capătul răbdării. Nu doar perechea aia, ci totul, chiar şi obiectele cele mai mici păreau să scoată un scrâşnet infernal, un sunet crescând în progresie geometrică, devenind o notă foarte ascuţită, insuportabilă. Şi-a frânt mâinile. Femeia a scos un geamăt patetic.

— Nu, hai să mergem la tine acasă, a zis femeia, dar bărbatul o lingea mai departe pe gât.

Era prea cald sau prea frig, iar culorile o deranjau la ochi. Geamătul femeii era asurzitor, dar auzea foarte bine cum se frecau cele două trupuri.

— Să mergem la tine acasă… a repetat femeia, dar cu o voce tot mai moale, care însemna exact contrariul, desfăcându-şi de-aeum definitiv picioarele pentru ca bărbatul s-o călărească.

Dacă ar fi întrebată ce a simţit atunci, ar răspunde că s-a făcut brusc o linişte adâncă şi apoi s-a sfărâmat totul: particule dezintegrându-se, devenind tot mai mici, apoi un punct imposibil, totul descompunându-se în elemente din ce în ce mai simple, până ce lumea şi-a pierdut unitatea şi

sensul. S-a năpustit asupra bărbatului. A tăbărât pe el ca şi cum, dacă l-ar fi distrus, totul ar fi revenit la normal. Femeia a ţipat. Sara îşi aminteşte chipul ei, ochii ieşiţi din orbite, rimelul. L-a muşcat de braţ, dar bărbatul a împins-o brutal, lăsând-o lată în iarbă. Parcă se lua la întrecere cu un colos, căutând moartea. S-a repezit iar la el, vrând să-l muşte de gât. Îi vine în minte aerul greu, apăsător şi bărbatul înşfăcând-o zdravăn de umeri. Tot izbindu-l cu picioarele, căuta să se întoarcă, să-l muşte iar. A scăpat din strânsoare şi s-a aruncat iar asupra lui. Apoi n-a mai fost nimic.

Trebuie să fi fost o lovitură, fiindcă acum, în camera asta în care deschide ochii, Sara descoperă că nu se poate mişca şi o usturăобразul drept. Încăperea e albă, ca un salon de spital. Lângă patul ei e un scaun. Ridicând capul, îşi poate vedea picioarele, ridicol de mici, şi o uşă dincolo de care bănuieşte că se află baia. Intră o femeie. Zâmbeşte. Se aşază pe scaun.

— Bună ziua, zice.

— Bună ziua.

— Te simţi mai bine?

— Da/ răspunde, fără să ştie de ce o întreabă asta, dar presupunând că acest „da” e ceea ce trebuie să răspundă.

Se simte vlăguită.

— Cum te cheamă?

Sara.

— Cred că te caută cineva foarte îngrijorat,

nu-i aşa?

Femeia zâmbeşte. Are un dinte mânjit cu ruj.

— Poţi să-mi dai un număr de telefon? Să sunăm pe cineva şi să-i spunem că eşti aici?

Sara spune un număr şi un nume. Ambele par să vină de undeva, de foarte departe, dar şi le aminteşte perfect: simple, parcă plutind ca două obiecte stranii.

— Ce făceai în parc, Sara?

— Nimic.

— De ce-ai vrut să-l loveşti pe bărbatul acela?

— Nu ştiu.

Femeia zâmbeşte iar.

— Odihneşte-te, zice, punându-i o mână pe frunte, o s-osunăm pe mama ta.

Sarei îi vine să plângă. Femeia cu dintele mânjit cu ruj se ridică şi pleacă. Urmează apoi o linişte foarte mare şi foarte albă, o tăcere plină de sunete metalice dincolo de uşă şi cu voci îndepărtate. O infirmieră intră cu un cărucior, îl apropie de pat şi îl desface. Spune ceva, dar ea nu pricepe până la capăt.

— Nu ne lasă să te dezlegăm.

Apleacă patul cu o manivelă, până când Sara ajunge înaintea unei tăvi pe care se află o ceaşcă cu supă aburindă, o felie de şuncă de York şi un iaurt. Sara vrea ca femeia să dispară, dar ea rămâne pe loc. Ia o lingură de supă şi i-o bagă în gură. Apoi încă una şi încă una. Lichidul fierbinte îi arde maţele, ca un acid.

— Gata, zice Sara.

— Nu, trebuie s-o mănânci pe toată, aşa a zis doctorul.

O lingură de supă şi încă una.

— Gata, vă rog, zice Sara.

— Nu, răspunde drăgăstos infirmiera, insistând.

Sara priveşte şunca, i se face greaţă şi vomită pe tavă.

Infirmiera se fereşte ca să nu se mânjească şi, fără un cuvânt, dă la o parte tava şi cearşaful murdar, ca un câine obişnuit cu bătaia.

— Ce mi-au făcut? întreabă ea.

— Nimic, fetiţo, ce să-ţi facă, încearcă să te vindece, asta fac.

Sara începe să plângă. E un plâns încet, greoi. Încearcă să se abţină, dar nu poate, deja nu mai poate. Fusese întotdeauna mândră că-şi putea stăpâni lacrimile. Acum, odată sfărâmată coaja de aparentă forţă, se topeşte toată în această slăbiciune unsuroasă, cu mucozităţi şi gemete.

— Sărăcuţa de ea, zice infirmiera, apropiindu-se cu o cârpă cu care îi şterge faţa, şi apoi i-o întinde ca să-şi sufle nasul. Biata de ea.

Sara dispreţuieşte la femeia asta:

Mirosul ei, a parfum.

Privirea ei, obosită.

Sânii ei, de matroană.

Dar nu e în stare să-şi arate dispreţul. Trebuie să ai vlagă ca să dispreţuieşti. Ea e prea

mică, iar adversarul e enorm. Ar putea s-o strângă şi să-i frângă toate oasele, ar putea s-o sufoce doar cu greutatea trupului ei.

— O să vorbesc cu doctorul, nu te necăji. Plângi cât vrei, nu-i rău să plângi.

Când termină cu plânsul, Sara simte deja mâna aia dolofană, pieptănându-i părul pe spate. Albul salonului se întunecă, devine negru şi cenuşiu, mai târziu transparent şi iar negru şi în toată nebunia respectivă, ea căzând bezmetic într-un întuneric şovăielnic şi fragil, dorindu-şi să fie mică, ba chiar minusculă, un fir de praf, o insectă invizibilă strecurându-se pe sub uşă sau aer, dar nu ca înainte, nu vrând să urle, ci ca şi cum lumea întreagă s-ar sprijini pe umerii ei, gata să se năruie, dar fără să se întâmple asta niciodată.

— Odihneşte-te puţin, zice infirmiera, plecând cu căruciorul.

Tăcere, liniştea inundând camera, ca o parte ciudată din ea însăşi.

E aproape noapte când uşa se deschide şi femeia cu dintele mânjit cu ruj zice, fără să intre de tot în salon:

— Sara… totul e în regulă, voiam doar să văd dacă eşti trează. Uite cine e aici, uite cine a venit să te vadă.

Intră o femeie care seamănă cu maică-sa; poartă o rochie albastră, un lănţişor de aur şi pantofi ca maică-sa, doar că femeia asta e foarte palidă. A slăbit vizibil şi nişte cearcăne vineţii îi

scot în evidenţă ochii. A adus nişte flori roşii pe care le pune pe noptieră, încercând să zâmbească. Nu ştie ce să facă.

— Fata mea, zice.

Sara înţelege că acum trebuie să dea o explicaţie, să se jeneze, să plângă, să se simtă vinovată; dar nu reuşeşte ca vreunul dintre sentimentele astea să i se citească firesc pe chip.

— Chiar trebuie să stea legată? întreabă maică-sa, întorcând u-se spre femeie.

— Nu cred, o să vorbesc cu medicul.

— Dumnezeule mare, în ce hal arată ochiul tău! Te doare?

Apar doi bărbaţi care o eliberează dintr-un mecanism complicat de catarame şi curele. Maică-sa o sărută. Plânge. Îi curg mucii.

— Fata mea, spune ceva, îi cere.

Ea nu ştie ce sa zică şi tace.

— Mâine o să te ducă în altă clădire. Acolo e un program pentru fete ca tine. Nu-i aşa, doctore?

Medicul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un halat alb cu buzunarul plin cu pixuri, pe care nu-l observase până acum, zice „Da”, dând din cap încet şi calm, ca un papă.

— Acolo o să te ajute foarte mult, o să vezi, şi într-o săptămână o să fii acasă.

— Asta depinde de evoluţia ei, nuanţează doctorul.

— Da, o să vezi, o să vezi că într-o săptămână o să fii acasă.

O sărută iar. Sarei îi e silă de lacrimile alea ude de pe obrazul ei.

— Taică-tu e aici, la uşă. Vrei să intre?

— Nu.

— M-a rugat să-ţi cer iertare din partea lui. Să ştii că nu voia să te plesnească în seara aceea.

După câteva clipe, doctorul i-a scos pe toţi afară din cameră. I-a dat apoi Sarei o pastilă albă şi un pahar cu apă.

— Ia asta, o să te ajute să dormi.

E deja noapte când se închide uşa. O dâră de lumină galbenă străluceşte pe dale. Ce de ochi sunt pe acolo.

Ceasul roz cu minutar-viermişor arată ora 10:30 şi Sara e în alt salon. Au dus-o, într-un scaun cu rotile, printr-un hol lung şi alb şi au urcat-o într-un ascensor. Un singur sunet, saboţii infirmierelor; un singur miros, nedefinit, a ceva sterilizat. Stomatologie. Tulburări de nutriţie. Salonul e mult mai mic decât primul, dar are o fereastră care dă spre un fel de grădină. S-a băgat într-un pat îngheţat şi o asistentă i-a vârât un ac într-un braţ, un ac legat de un tub transparent cu o pungă cu ser.

— Dacă se înfundă, dacă vezi că nu cade picătura sau dacă iese acul, mă chemi. Încearcă să nu mişti prea mult braţul, nu-l atinge, a zis ca un refren de cântec învăţat pe de rost.

A apărut apoi o altă femeie.

— O să ai o colegă, a zis ea, îndepărtându-i

uşor patul pentru a crea un mic spaţiu. O să staţi de vorbă amândouă, să vezi ce bine o să fie.

Ana. S-a deschis uşa: Ana. S-a deschis uşa şi imenşii ochi căprui ai Anei, aluniţa Anei pe obrazul stâng, mâinile şi picioarele Anei ca şi mâinile şi picioarele ei, şi micul tub cu ser ca al ei înălţându-se pe suportul de lângă pat, pe care asistenta îl ţinea cu mâna, temându-se parcă să nu cadă pe jos.

— Bună ziua, a zis asistenta.

Dar Ana n-a zis nimic, cuvintele femeii n-au fost însoţite de niciun sunet, de nicio mişcare a braţelor. Ea s-a deplasat prin salon şi Ana a privit-o fix o secundă. I se făcuse un duş şi probabil c-o spălaseră şi pe cap, fiindcă Sara a simţit un miros fin de şampon. Purta o agrafă roşie, care-i prindea bretonul spre ureche şi pe mână un inel de aur fals cu o piatră mare, violetă, ce părea un diamant. Şi ce mai ochi avea.

— Să vedeţi ce bine o să vă înţelegeţi voi amândouă, a zis asistenta. Ana, ea e Sara; Sara, ea e Ana.

Se pregăteau să zică amândouă „bună”, dar n-au zis nimic. Salutându-se ar fi însemnat să se poarte ca toată lumea, dar ele nu erau ca toată lumea. Au aşteptat să plece asistenta şi au început să se studieze. Aveau amândouă chef de vorbă şi Ana a făcut chiar o moacă intrigată, sfârşind prin a tuşi încetişor.

— Ce-ai păţit la ochi? a întrebat în cele din urmă.

— L-am lovit pe unul.

— Ah.

Ana şi-a plecat uşor privirea pe cearşaf. Şi-a răsucit de câteva ori inelul, după care a privit-o brusc.

— Ai remarcat că avem prenumele cu doi de „a”? Ana, Sara.

Iniţial făcuse remarca încântată, dar la jumătatea frazei s-a căit, iar la sfârşit aproape că şoptise numele.

— Da, a răspuns Sara. Eu am şaptesprezece ani.

— Eu şaisprezece.

— Eşti foarte drăguţă.

Ana a privit-o cât se poate de serios. O vreme n-au mai zis nimic.

— Nu-i adevărat, a zis, nu sunt drăguţă.

— Eu una, nu vreau să fiu drăguţă, a răspuns Sara.

— Nici eu, nici eu nu vreau să fiu drăguţă, s-a grăbit să răspundă Ana, de parcă fiind aşa risca să fie exclusă dintr-un grup râvnit.

— Îmi place aluniţa ta.

— Mulţumesc.

Au mai tăcut un timp, privindu-se doar şi nu că n-ar fi avut ce să-şi spună, fiindcă erau atâtea de povestit, dar niciuna nu ştia de unde să înceapă. Sara ar fi vrut să-i povestească Anei imediat despre parc şi lac şi felinare oglindindu-se noaptea în apă. Diferenţa de vârstă o plasa într-o

poziţie privilegiată, făcând-o să se simtă brusc puternică. Ana o privise admirativ când aflase că-l lovise pe bărbatul acela şi Sara simţise nevoia să se privească în oglindă. N-o mai făcuse de mult.

— Aici nu-i vreo oglindă sau ceva de genul ăsta? a întrebat ea.

— Poate la baie, dar n-ai voie să te ridici, a zis Ana.

— De ce nu?

— Nu ştiu.

Aparent nu era nimic rău în imaginea din oglindă. Purta un halat de spital cu buline mici şi avea părul tuns scurt. Fără a fi palidă, pielea ei era de-o albeaţă oarecum bolnăvicioasă, care-i sublinia buzele de un roşu închis, aproape maro. În jurul ochiului drept, aproape învineţit cu totul, inflamaţia devenise gălbuie. În spatele acestei persoane s-au ivit brusc ochii mari, căprui şi calmi ai Anei, care, imitând-o pe Sara, se ridicase din pat cu pungă cu ser cu tot.

— Nu m-am mai văzut de mult, a explicat Sara fără să se mişte.

Ana a mai rămas o clipă în prag, apoi s-a apropiat de ea, ocupând fărâma de oglindă rămasă, completând parcă un portret neterminat şi mirându-se şi ea de fata refectată în ea.

— Înainte mă priveam mult, a zis Ana. Mă holbam întruna la mine, nu mă puteam abţine. Aşa-i că-s proastă?

— Nu, nu eşti proastă, a răspuns Sara pe un

ton răspicat, uitându-se în oglindă, neclintită.

Şi atunci s-a întâmplat ceva. Poate vorbele alea să fi fost de vină. Poate că Ana glumise, dar ea îi răspunsese foarte serios. Poate fusese lumina bândă din baie şi amândouă încremenind brusc în oglindă, ca într-un instantaneu, de parcă li s-ar fi impus să tacă, privindu-se doar până nu mai rămânea nimic de înţeles.

S-au întâlnit toate pentru prima oară în după-amiaza aceea. Cea mai mare avea nouăsprezece ani, părul oxigenat şi se numea Maite. Următoarea avea optsprezece, un zâmbet cabalin afişat când habar n-avea ce să mai zică sau să facă, şi se numea Nuria. A treia avea tot optsprezece ani şi un nume complicat, pe care Sara nu reuşea niciodată să-l reţină şi purta nişte papuci roz de la maică-sa. Şi mai erau ea şi cu Ana. O femeie le-a zis că erau bolnave şi primul pas spre normalitate era să-şi recunoască boala. Mai târziu le-a vorbit despre grăsimi şi rolul lor fundamental în trupul femeii. În fine, le-a explicat regulile şederii lor acolo: o discuţie de o oră cu o doamnă psiholog şi o supraveghere strictă (a insistat asupra cuvântului) a meselor, fiind răsplătite ori pedepsite în funcţie de ele. La început n-a vrut să vorbească niciuna; toate se uitau în pământ când femeia le-a cerut să se prezinte singure. Când i-a venit rândul, Sara a spus cum o cheamă, şaptesprezece ani, fără fraţi sau surori şi îi plăcea să picteze, fapt care a părut s-o intereseze mult pe femeia aceea.

— Mama e pictoriţă, face portrete în pastel. Tu cum pictezi?

S-a simţit prinsă cu minciuna. Mereu spusese că-i place să picteze fiindcă o dată, cu ani în urmă, profesorul lăudase un desen al ei în faţa întregii clase. De atunci zisese că-i place să picteze şi că voia să devină pictoriţă, dar nu pictase niciodată. Oare ce însemna asta: „în pastel”? Cum să explice că de fapt ea nu picta, dar îi plăcea pictura? Cine s-o creadă? Sara a urât-o imediat pe femeie. Ea, care aproape că ajunsese să se simtă în largul ei acceptând zâmbetul Nunei, părul Maitei, papucii celeilalte fete, le considera acum duşmance de moarte. Cu excepţia Anei, toate îi pândeau reacţia, făcând o moacă stupidă. Era un clovn. Desenul pe care profesorul îl arătase întregii clase era un clovn. Desenau cu creioane cerate, profesorul s-a apropiat de desenul ei, l-a retuşat puţin şi i-a zis: „Uite, dacă faci aşa, vezi ce bine arată?” şi din trei mişcări i-a transformat desenul banal într-un clovn incredibil, unul care părea să râdă, fără a râde totuşi, unul ce părea trist în timp ce zâmbea, iar ea, de frică să nu-l strice, nu mai adăugase nimic. Desenase câteva baloane pe fundal şi semnase „Sara”, subliniindu-şi numele, ca Picasso.

— Hai, spune-ne Sara, tu cum pictezi?

— Cu creioane cerate.

— Dar nu pictează nimeni cu creioane cerate, a zis Maite. Pictorii pictează în ulei, în acrilic, folosesc pastelul, acuarela, cărbunele, dar n-am auzit niciodată…

— Şi eu pictez cu chestiile alea, a zis ea repede, dar folosesc mai ales creioanele cerate.

Acum ştiau toate că minţea. Da, profesorul arătase tuturor desenul respectiv, fiindcă nu-şi amintise că de fapt el îl făcuse.

— Ia uitaţi-vă ce frumos este desenul Sarei.

Şi toţi au privit-o uluiţi, chiar şi Tereza a privit-o mirată, admirând-o fiindcă nu făcuse caz de talentul ei ascuns, dar era o minciună sfruntată. O minciună.

— Dar cum pictezi cu creioane cerate? a insistat Maite, nemulţumită.

Sara le-a detestat şi s-a detestat. O deranja acum mai ales că se făcuse de ruşine faţă de toată lumea şi se simţea iar slabă, ca mai înainte – cu Tereza şi cu Luis – şi nu mai voia să fie niciodată aşa.

— Cu creioane cerate, în pastel.

— Cu creioane cerate în pastel? Aşa ceva nu există!

— Ba există, fiindcă aşa pictez eu.

— Bine, ajunge, a zis femeia.

— Dar minte cu neruşinare, a insistat Maite, şi prima regulă era să nu minţim…

— N-are importanţă, ajunge!

— Eu nu mint deloc, curva naibii! a exclamat Sara.

— Sara!

Ana, care-şi răsucise inelul violet în timpul discuţiei, a privit-o deodată cu teamă şi admiraţie,

şi asta a făcut-o să se simtă brusc invincibilă.

— Dacă mai zici o dată că sunt mincinoasă, te omor.

— Sara!

Maite amuţise şi asta era o victorie. A simţit-o şi în ochii Anei, măriţi şi strălucitori, ca o medalie închinată orgoliului ei.

— Ei bine, Sara, eşti pedepsită: patru zile n-o să vezi niciun film.

— Puţin îmi pasă.

— O să-ţi pese, n-avea grijă.

I-a păsat. I-a păsat chiar din seara aceea. După cină – servită în linişte, cu încetineala unui ritual obositor, sub privirea neobosită a două infirmiere – toate fetele, cu excepţia ei, s-au dus să vadă filmul într-o cameră de lângă sala de mese. Cum abia la o oră după cină li se îngăduia să meargă la toaletă şi nici atunci nu aveau voie să tragă apa, Sara a trebuit să rămână pe loc, ascultând râsetele tuturor. La un moment dat infirmiera i-a permis să se ducă în camera ei. Abia aşteptase clipa asta, dar acum prefera să stea pe loc.

— Nu pot să rămân aici?

— Nu, ştii foarte bine că eşti pedepsită.

În camera alăturată toată lumea râdea în hohote, chiar şi Ana. A aşteptat-o în pat şi când s-a deschis în sfârşit uşa, s-a întins deodată, prefăcându-se deranjată, de parcă dormea de mult. Ana s-a vârât încet în patul ei, încercând să

nu facă deloc zgomot.

— A fost bun filmul?

— Da, vrei să ţi-l povestesc?

— Da.

Ana i l-a povestit repede, încurcându-se, luând-o uneori de la început, ca să-i explice lucruri pe care le uitase. Nu prea avea haz aşa, dar pe Sara a înduioşat-o cum povestea şi chiar a încercat să râdă când i se părea că Ana aştepta asta.

— Nu prea ştiu să povestesc filme, a zis la sfârşit, scuzându-se oarecum.

— Ba mie îmi place cum le povesteşti, a contrazis-o Sara.

Părea să se fi gândit mult la vorbele astea; Sara s-a întors spre Ana, care n-a mai zis nimic. Lumina din parc decupa silueta Anei întinsă pe pat şi fixând cu privirea tavanul.

— Maite asta e o imbecilă. La film râdea în hohote, ca să atragă atenţia. Eu nu-s aşa de curajoasă ca tine; am stat acolo şi nu i-am zis nimic.

— Şi tu crezi c-am minţit la întâlnire?

— Nu, a răspuns foarte repede.

— Mulţumesc.

— Sunt toate nişte imbecile, nu-i aşa?

— Da.

Şi ar mai fi vrut să adauge, „în afară de noi”, sunt toate nişte imbecile în afară de noi, dar n-a făcut-o, fiindcă Ana s-a întors spre ea şi s-au privit

în tăcere. Sara nu mai ştie când a aţipit; ochii pe care-i vedea acum nu mai erau ochii Anei, ci unii mai mari, ochii visaţi toată noaptea şi priviţi cu aceeaşi senzaţie plăcută, de gol, pe care o avusese când contemplase un lac nemişcat şi rotund şi asupra ei pogorâse noaptea, ca o mătase neagră, uşoară şi delicată.

Cel mai rău era cu mâncarea. Mai rău decât şedinţa individuală cu doamna psiholog sau întâlnirile în grup. Când se apropia ora, alunecau toate într-o tăcere neputincioasă, o tăcere ce însemna că mai erau douăzeci de minute, paisprezece, două, până ajungea infirmiera în sala de mese şi zicea: „La masă”; înţelegea atunci că nu exista nîciun loc ca acela, un loc unde cuvintele, care păreau atât de banale, creau un hău la limita suportabilului. Serul, doctoriile, exerciţiul (le obligau să se plimbe dimineaţa) le trezeau în mod inevitabil pofta de mâncare şi era şi mai cumplit. Ar fi fost mai simplu şi mai uman să mănânce fără senzaţia de foame. Era nefiresc să procedeze astfel; ele fuseseră pregătite pentru asta, totuşi sila nu le dispărea.

Li se făcea foame şi mâncau, deci se atenta la voinţa lor într-un mod brutal şi neruşinat. Tăcerea era doar expresia solidarităţii lor, căci ceva le schimba: toate deveneau un singur stomac, o unică voinţă învinsă. Câte o fată mai plângea uneori, dar niciuna nu-şi ridica privirea din farfurie şi atunci remarcau muzica; li se pusese un fond muzical pentru a le calma, infirmiera fredona

melodia şi după primul fel, urma un al doilea fel de mâncare, apoi un desert şi trebuia înghiţit totul şi apoi urma o oră de odihnă, celelalte la film, Sara în sala de mese, sperând ca infirmiera să nu înceapă o discuţie absurdă, observând cât de încet străbătea peretele stomacului fiecare aliment, împingând sângele, transformându-se în grăsime şi iar ruşinea, sila, scârba lovindu-i tâmplele când doamna psiholog o punea să-i vorbească despre părinţi, despre taică-su mai ales, întrebând-o încă o dată de ce azvârlise cu o piatră în câinele ăla, de ce nu l-a mai sunat pe Luis, de ce maică-sa era o fiinţă slabă.

Dacă n-ar fi fost Ana, ar fi clacat din a doua seară, aşa cum dacaseră Maite, Nuria şi fata aia căreia nimeni nu reuşea să-i reţină numele, dar căreia îi spuneau cu toţii „Roşi”, din cauza papucilor pe care-i purta. S-ar fi târât ca şi ele, tăcută, din sala de mese la film, de la film la şedinţa cu doamna psiholog, de acolo la discuţia în grup, fără să schimbe o vorbă, detestându-se. Dar cu Ana era cu totul altceva. Stăteau împreună în sala de mese şi când una simţea că. nu mai suportă, îşi apropia genunchiul de cealaltă, atingând-o, iar cealaltă o mângâia cu piciorul ori se aproia de ea până ce li se atingeau coapsele şi asta făcea totul suportabil. Într-un fel, impunerea regulilor presupunea şi acceptarea lor. Odată Ana a explicat foarte bine lucrul ăsta: era ca şi cum ele aveau păr într-o ţară cu oameni chei, iar aceştia, invidioşi, voiau să le radă în cap, convingându-le

mai întâi că aveau să fie mult mai fericite chele, fiind total aiurea cu păr. Sarei i-a plăcut atât de mult exemplul, încât i l-a spus Nuriei, iar Nuria l-a folosit la întâlnire, de parcă ar fi fost ideea ei. Fiind întrebate, ca de obicei, cum se simt, Nuria a ridicat mâna şi a răspuns prima:

— E ca şi cum aş avea păr într-o ţară cu oameni chei, a zis ea, adăugând apoi, cuvânt cu cuvânt, iar oamenii chei ar încerca să mă convingă să mă rad în cap.

Ana a privit-o pe Sara, apoi amândouă, acuzator, pe Nuria, dar aceasta din urmă, în loc să se simtă vizată, a zis că visase de multe ori chestia asta cu oamenii chei.

În noaptea aceea, după ce Ana i-a povestit filmul, au stat mult de vorbă. De acum înainte n-o să mai divulge nimănui nimic; erau ele două, doar ele două împotriva tuturor.

— Ca două surori, a zis Ana.

Iar ea:

— Nu, şi mai mult; mai mult decât două surori.

Şi, ca să sublinieze acest lucru, s-au privit grav, fără să se atingă, Ana cu aluniţa ei de pe obrazul stâng şi cu inelul cu diamant violet, ea cu vânătaia de la ochi aproape vindecată şi cu ceasul roz cu minutar-viermişor.

— Acum trebuie să jurăm, a zis Sara. ir – Cum să jurăm?

— Să jurăm că n-o să fim niciodată ca ele.

Bine.

Eu, Sara, jur că n-o să fiu niciodată ca celelalte.

— Eu, Ana, jur că n-o să fiu niciodată ca celelalte, i ~ Când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică, a continuat Sara încet, fascinată de ochii imenşi şi căprui ai Anei.

— Când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică.

— Şi o să te ajut.

— Şi o să te ajut.

— Întotdeauna.

— Întotdeauna.

— De-acum înainte nu ne vom mai despărţi, a declarat solemn Sara.

— Niciodată, a răspuns Ana.

Noaptea era neagră şi aspră, ca o piatră vulcanică.

Din clipa aceea s-a schimbat totul, de la dialogurile lente din filmul din camera alăturată până la conversaţia cu doamna psiholog. Sfârşeala din primele zile, sila cu care remarcase înzdrăvenirea trupului ei încremeniseră. Văzând-o pe Ana şi simţind-o respirând lângă ea, i-au revenit forţa şi stăpânirea de sine, ca în săptămâna petrecută în parc. Cu două zile în urmă fusese gata să-i povestească doamnei psiholog ce se întâmplase cu perechea aceea care se săruta pe iarbă în parc; acum amintirea aceea în-cremenise, se micşorase şi ea simţea c-o putea înlătura definitiv cu un minim efort de voinţă.

Ana era mai slabă. Sara observase că Maite o domina când nu era cu ea; fiind mai mare, Maite îşi impusese autoritatea şi respectul: nimeni nu-i comenta deciziile şi locul rezervat din sala de mese. Sara o detesta pe Maite nu din pricina autorităţii, ci a controlulului exercitat asupra Anei în absenţa ei.

— Maite a zis că tu minţi aşa cum respiri, i-a mărturisit Ana în drum spre cină, după jurământ.

— Şi tu ai crezut-o?

— Nu, a răspuns, dar Sara a simţit din vocea ei că Ana h ascundea ceva.

Ceva din structura delicată, cu ochi căprui – care o obseda pe Sara – se năruise ori era gata să se năruie.

Au ocupat aceleaşi locuri ca în prima zi, dar nu s-au privit deloc. Era o zi importantă, căci după cină pedeapsa ei lua sfârşit în mod oficial şi putea să vadă şi ea filmul împreună cu fetele. Toată după-amiaza se bucurase la gândul ăsta şi apoi Ana îi împărtăşise părerea Maitei. La masă aveau legume, peşte şi piure de cartofi.

Ca de-obicei, cina respecta ritualul impus iniţial. Nicio privire ridicată din farfurie şi totuşi fiecare intuia starea de spirit de la alte mese. Nimeni nu mânca mai repede sau mai încet. Dacă cineva se grăbea la un fel de mâncare, zăbovea mai mult la următorul fel, pentru a nu termina înaintea tuturor. Nimeni nu scotea o vorbă. Dacă voiau ceva, îi cereau direct infirmierei.

În seara aceea, Sara a încălcat regulile. Se ciocnise de Maite când intrase în seda de mese şi o privise sfidător. Îi ura părul oxigenat, glasul şi mâinile. Şi mâncarea din farfurie. Nici nu se atinsese de piure.

— Eu nu mănânc piureul, a zis Maite cu voce tare, când aproape toate isprăviseră de mâncat.

— Ba o să-l mănânci, a zis infirmiera, fără s-o bage în seamă.

— N-am mâncat în viaţa mea piure. Acasă mama nu mă obliga niciodată să-l mănânc.

— Mama nu mă obliga niciodată să-l mănânc, a imitat-o Sara.

Parcă explodase o bombă la masă. Maite a sfredelit-o cu o privire ucigătoare.

— Sara! a strigat infirmiera.

Şi-au ridicat toate capul din farfurie, ca o turmă de cerbi urmărind o luptă între masculii dominanţi.

— Dacă îl mănânc, vomit, a încercat Maite să se fofileze.

— Nu, n-o să vomiţi; ştii bine că dacă o faci, te aşteaptă o porţie dublă.

— Dar nu-i drept, a protestat Maite.

— N-ar fi drept dacă te-am ierta pe tine, când celelalte au mâncat de atâtea ori chestii care nu le-au plăcut, a explicat înţelept infirmiera. Ştii regula: dacă nu eşti alergică, n-ai nicio scuză.

Sara a simţit pe piele piciorul Anei, în semn de recunoaştere a curajului ei. Îi putea atinge

ochii şi mângâia obrazul. Ana o alesese, se oprise la ea; piciorul ei mângâind-o uşor şi alunecându-i în jos, pe picior, toate astea i-au confirmat-o clar. Sara s-a simţit puternică.

— Dacă îl mănânc, vomit, a repetat Maite încetişor, vorbind parcă pentru sine.

— Hei, Maite! a strigat-o Sara. Ia priveşte!

A luat piureul cu mâna şi i l-a vârât în gură, ca unui animal. Maite s-a strâmbat, îngreţoşată.

— Sara! a urlat infirmiera.

— Ia uită-te! a repetat ea, luând piureul care mai rămăsese şi mânjindu-şi adversara pe faţă cu el.

Maite a vomat pe tavă, iar Sara a fost scoasă pe sus din sala de mese.

— N-o să vezi niciun film toată săptămâna.

— Într-o săptămână mă car de-aici.

— Nu, drăguţo, nici gând, dacă te porţi aşa, a răspuns infirmiera, închizând-o în cameră.

În parcul de vizavi se însera: un amurg roşu şi cald – dar nimic nu conta fără Ana –, apusul portocaliu-stacojiu se reflecta în copaci, dar asta o deranja şi mai tare. Era nervoasă. Îi venea să spargă ceva, să urle. Când s-a întors Ana, furia îi trecuse.

— Cum a fost filmul?

— Îl mai văzusem o dată. Unul cu indieni şi cu cowboy.

— Nu-mi plac filmele astea.

— Nici mie.

Niciun cuvânt despre incidentul de la masă: ultima dovadă că Ana o idealiza.

— Vrei să-ţi spun ce-am făcut cu o săptămână înainte de a ajunge aici?

— Da.

Ana habar n-avea ce făcuse, deşi Sara îi scăpase o dată o aluzie; amânase să-i spună fiindcă aşteptase mereu momentul ideal; noapte, tăcere, fără riscul de a fi întreruptă.

A povestit încet, aproape în şoaptă, descriind totul cu lux de amănunte. Uneori avea impresia că nu povestea bine, că Ana nu înţelegea, şi atunci repeta: „nu, nu e aşa” sau: „nu se poate explica”. Alteori, vorbind parcă după dictare, intuia că vorbele ei puteau fi simţite şi atinse, cuvintele devenind frunze, lac, noapte pogorând peste copaci. Ana a privit-o câteva clipe, apoi s-a uitat în parc, oferindu-i Sarei obrazul cu aluniţă. Sara simţea că vorbele ei creau o ruptură în Ana: mâinile răsuceau inelul cu diamant violet, ochii rătăceau prin parc, ba nu, dincolo de parc, undeva mai departe sau, cine ştie, în adâncul lui.

A doua zi li s-a spus la micul dejun că le veneau părinţii după-masă şi că vor avea la dispoziţie o jumătate de oră ca să se aranjeze. Hainele. Toate aveau nostalgia hainelor. Uniforma anonimă a halatelor de spital îi plăcuse Sarei de la început, dar a văzut că Ana avea lacrimi în ochi la gândul c-o să poarte iar pantalonii şi puloverul albastru. Sara şi-a pus pe ea o pereche de pantaloni şi o cămaşă verde, aduse de maică-sa.

Când Ana a ieşit din baie îmbrăcată în ţoalele de acasă, Sara s-a întristat pentru prima oară. Parcă Ana pleca de tot; cu puloverul, agrafa, pantofii de lac şi aluniţa ei părea că n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Cum arăt?

— Eşti foarte frumoasă, a răspuns Sara.

— Tu ai chef să-ţi vezi părinţii?

— Nu, dar tu?

— Nu ştiu, a zis Ana, parcă, puţin.

— Aş vrea ca ai mei s-o mierlească.

— Şi eu.

— Şi-atunci de ce zici că vrei să-i vezi?

— Puţin, am zis că vreau să-i văd doar un pic.

— Eu nu vreau nici măcar atât. Vreau să ne lase toţi în pace şi s-o întindem în parc: ziua să stăm ascunse, iar noaptea să hălăduim.

Cuvintele alea sau amintirea nopţii trecute au făcut-o pe Ana să zâmbească fără voia ei.

— Da, a zis.

— Şi s-o mierlească toţi taţii, mamele şi infirmierele.

— Da.

— Ia închipuie-ţi: să fim amândouă acolo, fără să mâncăm nimic, fără să ne oblige cineva să ne umplem burdihanul, să ne tolănim pe malul lacului.

— Crezi c-am putea s-o facem? a întrebat Ana oarecum neîncrezătoare. Ştii foarte bine că doctorii nu ne mai lasă să ne întâlnim după ce

scăpăm de-aici.

— Păi o să fugim.

— N-avem cum, a zis Ana foarte serios.

— Nu, de-aici nu, dar când ajungem acasă, o întindem şi ne întâlnim noaptea, la lac.

Tăcerea Anei însemna acceptarea: una serioasă, gravă. Fiecare fată se întâlnea cu părinţii o jumătate de oră şi apoi se întâlneau cu toate familiile, într-un fel de adunare generală.

Părinţii Sarei o aşteptau în camera alăturată. Întâlnirea a decurs greu şi a durat mult. Maică-sa îşi freca mâinile întruna, iar taică-su îşi pusese o cravată. Maică-sa nu-şi frecase niciodată mâinile aşa, iar taică-su ura cravatele. În cameră era frig. Maică-sa a vorbit mult, taică-su abia a îngăimat ceva, ea a tăcut tot timpul.

— Toată chestia asta e ridicolă, a zis taică-su, nervos, la sfârşit.

Maică-sa a mai vorbit o vreme. Sara nu mai reţine vorbele ei, doar parfumul, burta lui taică-su, cămaşa, veioza şi fotoliile din spital. Până să treacă jumătatea de oră, maică-sa a zis:

— La te uită cine a venit cu noi.

S-a deschis uşa şi a apărut Tereza.

— Sara, i-a zis.

Parcă îi întinseseră o cursă. Se simţea trădată. Era cât pe ce să-i zică „Bună” Terezei, dar a amuţit, aşteptându-i reacţia, însă prietena ei doar i-a repetat numele.

— Sara, e Tereza, a zis maică-sa.

— Nu te cunosc.

— Nu-mi vine să cred, a zis taică-su.

Tereza voia să zică ceva, dar până la urmă a tăcut, pricepând că Sara aceea se revolta împotriva celei care fusese indiferentă la telefon, şi i s-a părut drept să fie aşa. Nerecunoscând-o, scăpa şi de sentimentul înfrângerii care o cuprindea în camera aia de spital în faţa trupului amicii ei, o arhitectură fermă şi impecabilă ca întotdeauna, un corp nepăsător.

— Sara, a mai repetat o dată Tereza, pe un alt ton, confirmându-i astfel c-o înţelegea, că totul era în regulă.

— Nu te cunosc. Habar n-am cine eşti.

Terezei i-a tremurat bărbia, oarecum patetic.

— Pleacă.

Tereza a fugit din cameră.

— Fata mea, a comentat taică-su uluit, nu eşti doar bolnavă, ci şi crudă.

— Te rog, a ripostat maică-sa.

— Dar ai văzut ce-am văzut eu?

— Te rog.

Întâlnirea cu toată lumea n-a schimbat câtuşi de puţin lucrurile, deşi doamna psiholog nu mai pridìdea cu laudele ori de câte ori dneva îşi exprima o părere. Cei care făceau asta afişau automat o afectare teatrală, pierzându-şi credibilitatea, şi o oră întreagă Sara i-a studiat mâinile Anei. După plecarea părinţilor, s-a instalat o tăcere apăsătoare şi totuşi bine-venită: o uşă

care se închide, fără obligaţia făţărniciei, cu tot dispreţul afişat nonşalant.

Ana, extrem de serioasă, o fixa cu privirea din celălalt capăt al încăperii. Sara s-ar fi putut duce la ea şi i-ar fi putut relata, de pildă, vizita Terezei. Dar n-a făcut-o, fiindcă a simţit brusc că Ana, cu sensibilitatea ei, se lupta brutal împotriva ei însăşi. Niciodată n-o privise aşa Ana. Cine o vedea pentru prima oară ar fi zis c-o detesta.

Imediat după plecarea părinţilor o privise grav, chiar dispreţuitor; aşa i s-a părut Sarei.

La rândul ei, avea senzaţia că se inversaseră rolurile jucate de când încetase să mai mănânce; ea însăşi devenise acum un obiect de observaţie, studiat la fel de sever cum procedase ea. Rotundă şi grea era privirea Anei. În jur erau glasuri şi umbre, însă tot, chiar şi atmosfera, oarecum incertă, părea plină de dispreţ.

Şi totuşi, a simţit o satisfacţie ciudată. Deşi repulsia plutea în aer, atmosfera s-a îmblânzit. Sara a simţit asta din zâmbetul schiţat de Ana. Dacă ar fi fost întrebată de ce simţise asta, n-ar fi ştiut ce să răspundă. Ar fi zis că-i părea alinarea unei dureri care, fără a dispărea, devenea logică, iar justificarea ei o făcea mai suportabilă. Şi-atunri a privit-o la fel pe Ana, pecetluind astfel pactul lor de iubire. Până atunci Sara nu ştiuse ce înseamnă să trăieşti într-o altă persoană. Tăcerea parcă le înlocuise trupurile: nu se pierdeau din ochi şi încet, încet, se distrugeau. Era acelaşi act, repetat acum cu mai multă forţă şi cu mai multă

intensitate. Sara s-a ridicat şi s-a dus la ea.

— Haide, Ana, să mergem în cameră, a zis.

A urmat-o fără să ştie ce urmau să facă sau să-şi zică acolo, privind spatele, şoldurile, picioarele Anei şi simţind o atracţie irezistibilă faţă de trupul acela mic şi aparent delicat – purtând încă hainele care-i fuseseră aduse –, cu păr scurt, dar prins la spate cu o agrafă. Era aceeaşi atracţie ca în prima zi când intrase în cameră, dar acum se înfiora toată, din tălpi până în creştet. Când a închis uşa, habar n-avea ce o să zică, ce o să se întâmple. Sub pulover, sânii Anei păreau mai mari decât sub halatul de spital.

— Trebuie să ne vedem goale, a zis Ana, gravă, chiar solemnă, şi ei i s-a strâns de tot stomacul.

— Acum?

— Acum.

Nu se văzuseră niciodată goale. În acest ritual, bizară era tocmai conştientizarea nudităţii lor urâte. Până atunci folosiseră baia pe rând, fără un cuvânt. Dacă uşa era închisă, cealaltă nu îndrăznea să intre, nici măcar să bată la uşă; acest lucru sporea solemnitatea goliciunii; intimă neplăcere ce înlătura posibilitatea contemplării. Dar Ana spusese acum că trebuiau să se vadă goale; Ana, care nu zicea niciodată nimic, zisese că trebuiau să se contemple goale, şi cuvintele acelea îi înfioraseră gâtul şi apoi burta, simţind o uşoară palpitaţie. Ana şi-a scos puloverul. Sara cămaşa.

— O clipă, a zis Sara şi a tras storul până la jumătate, ca să nu le vadă cineva.

Fără lumină, în cameră s-a instalat o penumbră uşoară, aproape mată. Şi-au dat jos pantalonii, chiloţii, şosetele. Acum erau goale. Ana şi-a lăsat braţele în jos, pe lângă şolduri, şi ea a făcut la fel. Sânii erau simpli, rotunzi şi asimetrici, iar mamelonul părea aproape şters, având aceeaşi culoare ca pielea. Părul pubian era negru şi aspru; Sara l-a privit fascinată: parcă acel punct vulnerabil ar fi putut distruge tot trupul Anei. Simţea privirea Anei pe ea; o privire caldă, dar nimicitoare, ce zăbovea nemilos pe picioarele ei slabe, pe zona inghinală, pe coaste, şi îi venea să se arunce asupra ei, s-o zgârie, s-o muşte de faţă, dar trebuiau să rămână aşa, nemişcate, ca două statui de sare, la un metru una de cealaltă, scrutându-se şi devorându-se.

Ana a făcut un pas către ea şi a întins braţul, vrând să-i atingă pieptul.

— Nu, a zis Sara.

Mâna Anei s-a oprit şi ea a privit-o pentru prima oară Inodti.

— Nu ne putem atinge, a spus categoric.

— Fireşte, a răspuns Ana încet, ca şi cum ăsta era ultimul lucru pe care mai trebuia să-l înţeleagă, de-acum înainte între noi două nu mai există niciun secret.

În ziua aceea a plecat Nuria. Când şi-a anunţat plecarea în sala de mese, toate au privit-o

de parcă ar fi fost imposibil ca ea, o fiinţă atât de ştearsă, să plece prima.

— Cum adică pleci? a întrebat-o Maite, căreia îi scăzuse vizibil autoritatea după incidentul de la cină.

— Aşa cum aţi auzit, a intrevenit infirmiera. Nuria pleacă şi, dacă îi urmaţi exemplul, o să plecaţi şi voi foarte repede acasă.

Până atunci Nuria fusese o prezenţă invizibilă. Vorbea, dar niciodată prea tare sau cu prea multă convingere. Mânca, dar nu se ridicase niciodată prima de la masă. În definitiv, putea fi lesne înlocuită.

Cu excepţia Anei şi a Sarei, toate au priceput parcă repede treaba asta, devenind chiar din seara aia aproape invizibile. Nimeni nu vorbea, nu mânca şi nu râdea mai tare decât celelalte. Şi tăcerea era periculoasă, fiind înşelătoare, astfel că nimeni nu voia să tacă. Şi-atunci s-a întâmplat ceva ca în viaţă: jocul ăsta, practicat iniţial intenţionat, a devenit într-o bună zi un automatism, iar ele, fără să vrea, au început să se descrie la întâlniri nu cum erau în realitate, ci aşa cum se prefăceau a fi ori aşa cum ajunseseră să creadă că sunt.

Sara nu găsea altă ieşire din acea situaţie tot mai enervantă decât să se retragă în cameră cu Ana. Se dezbrăcau ca şi prima oară, fără o vorbă. Sara o privea sau Ana făcea un semn cu ochiul şi se retrăgeau amândouă. Tăcute şi goale, se apropiau una de alta, aproape atingându-se, fără

s-o facă însă niciodată: corpul Anei mirosea a săpun şi şampon, frigul duşumelei sub tălpi, mâinile transpirate, zgomotul metalic al cărucioarelor dincolo de uşă. Totul precis, totul repetat cu încetineala unui ritual care în timp ce se desăvârşea îşi crea propriile reguli.

În după-amiaza aceea ploua cu găleata. Nuria plecase de două zile şi toate aşteptau, înfrigurate, să le vină şi lor rândul: fiecare gest sau atitudine părea să le scape definitiv de acolo. Deşi n-avea ochi decât pentru Ana, totuşi Sara a observat că ura Maitei devenea virulentă. La întâlniri, Maite o provoca înadins şi critica cu glas tare tot ce spunea ea. Având-o pe Ana, Sara răspundea tăcută şi indiferentă atacurilor Maitei, enervând-o din ce în ce mai mult, astfel că după ploaie, în după-amiaza umedă şi înăbuşitoare, stăteau toate patru în sala comună, tăcute, încordate, chiar isterice.

Sara şi Ana s-au retras în camera lor aproape fără să se privească, ca două amante vechi, capabile să-şi intuiască dorinţa. Erau deja goale când s-a deschis uşa: în cadrul ei s-au ivit ochii de felină şi părul oxigenat al Maitei.

— Vai, vai, vai! a strigat ea. Dar ce-mi văd mie ochii?

Sara a privit-o pe Ana; aceasta, jenată, şi-a acoperit sânii cu mâinile.

— Cât o mai urăsc, a şoptit ea.

S-au îmbrăcat iute, dar când se pregăteau să iasă din cameră, a apărut doamna psiholog.

— Ana, a zis, vino te rog, trebuie să stăm de vorbă o clipă.

Ana s-a întors către Sara, căutând parcă disperată ajutor.

— Nu te speria, a zis Sara, ne întâlnim mai târziu, la cină.

— Fireşte, a răspuns Ana, încercând să nu pară îngrijorată.

Sara a rămas în uşă, privindu-le cum se îndepărtează. Femeia, cu halatul alb şi saboţii ei zgomotoşi, Ana, în pijamaua de spital, minusculă şi tăcută, cu mâinile mici pe şoldurile ei asexuate, şolduri aproape băieţeşti, înaintând pe hol până în dreptul biroului pe care l-a deschis cu cheia, invitând-o pe Ana să intre prima înăuntru.

— Intră, a mai auzit-o zicând.

Ana s-a întors către ea. Ochii ei mari, căprui, privind-o pe Sara pentru ultima oară.

*

A ştiut c-a plecat chiar în seara aceea: n-a mai apărut la cină şi lucrurile îi dispăruseră când s-a întors în cameră. S-a culcat târziu. Îi era imposibil să adoarmă când pereţii camerei miroseau a Ana, când îi simţea mica prezenţă în patul de alături, cel cu fereastra spre lac. A adormit doar ca să n-o apese şi mai tare tristeţea. Sub pernă a descoperit inelul violet al Anei. Şi l-a pus pe deget.

Maite a plecat. Apoi Roşi. Sara a fost mutată în altă cameră. O femeie care semăna cu maică-sa

a venit să-i spună c-o iubea mult şi că-i era dor de ea. Asta a fost înainte de a fi condusă în aceeaşi sală comună, unde aceeaşi doctoriţă i-a repetat aceleaşi cuvinte despre importanţa grăsimilor în trupul femeii. Şi înainte de a-i fi prezentate alte cinci fete, al căror nume n-a vrut să-l reţină. Ea a zis că se numea Sara şi că-i plăcea să picteze. Au întrebat-o cum pictează. Cu creioane cerate, a zis. Nimeni n-a avut nimic de comentat. Era cald. Pesemne c-a zis ceva rău în timpul mesei, fiindcă infirmiera a pedepsit-o, nelăsând-o să vadă filmul. Ea a zis că nu-i păsa. Era adevărat.

Voise tare mult să plece de-acolo. Acum nu mai voia nimic. Dacă ar fi fost întrebată, n-ar fi zis că era nefericită. Toate zilele erau la fel: o unică zi, care se tot repetă, fără dureri, dar şi fără bucurii. Doamna psiholog îi cerea să-i vorbească despre tatăl ei şi ea se conforma, ca una care inventa un roman citit la un moment dat.

Au plecat şi fetele acelea şi au venit altele noi, care şi-au spus şi ele numele. Aceeaşi doctoriţă a repetat aceleaşi cuvinte despre importanţa grăsimilor în trupul femeii. Ea a zis că se numea Sara şi că-i plăcea să picteze. Nimeni n-a mai zis nimic. O femeie care semăna cu maică-sa îi aducea flori şi-i spunea că îi era dor de ea, dar fără prea multă convingere în glas. În câte o după-amiază stătea în cameră, la fereastră, şi respira adânc în timp ce privea parcul. Deja nu mai avea chef să coboare în parc. Probabil că era vară.

Şi au venit alte fete şi au zis alte nume. Le

vedea apărând şi dispărând la fel cum apărea şi dispărea lumina dincolo de fereastra camerei ei, aşa cum apăreau şi dispăreau infirmierele îmbrăcate în alb, timide şi mărunte, aşa cum apăruse şi apoi dispăruse Ana. În primele zile după plecarea Anei, aceasta îi lipsise enorm; ajunsese chiar să creadă că datorită ei fusese puternică şi o să fie la fel când o s-o revadă. Îşi forţa continuu memoria ca să nu uite niciun gest, nicio discuţie, şi când o chema doamna psiholog credea c-o să-i spună că Ana fugise de-acasă, iar ea, fiind prietena ei cea mai bună, ştia pesemne unde fugise. Şi-i închipuia pe toţi medicii torturând-o cumplit, întrebând-o de Ana; ea avea să tacă chitic, fără să spună că Ana era la lac. Dar nu s-a întâmplat nimic şi Ana n-a vizitat-o niciodată.

Iniţial s-a simţit trădată, dar încă îi mai dădea o ultimă şansă. Se gândea, de pildă: „Dacă până miercuri nu dă niciun semn de viaţă, atunci nu mai vreau să ştiu nimic de ea”. Venea însă miercurea şi îi mai acorda un răgaz, crezând că Ana întâmpinase tot felul de piedici ciudate.

Când s-a împlinit o lună de la plecarea ei, n-a mai putut continua acel joc şi după câteva zile, când deja ura se confunda cu iubirea, a înţeles că nu-i mai păsa. Ana era însă peste tot: în sala de mese, privind-o din celălalt colţ al încăperii, goală în faţa ei, ca o statuie de sare încremenită.

Într-o vineri, chiar înaintea cinei, şi-a dat brusc seama că nu se gândise deloc la Ana şi asta

a făcut-o să se simtă mai bine. În altă zi abia şi-a mai amintit mâinile ei. Şi într-o alta i-a aruncat inelul în toaletă.

Şi au mai venit alte fete. Una dintre ele semăna cu Ana. Şi ea avea picioare mici şi nişte ochi de japoneză: căprui, strălucitori şi duri. Ea i-a spus că se numea Sara şi că i-ar plăcea să ştie să picteze.

— Dar nu pictezi bine?

— Nu, i-a zis, pictez aşa şi aşa.

— Dacă vrei, pot să te învăţ eu.

Nu-şi va aminti niciodată numele ei, doar lumina acelei după-amiezi când s-au aşezat la masa din sala comună.

— Ce-ai vrea să desenezi?

— Clovni, a zis şi a învăţat atunci (nici nu era aşa de greu) să deseneze nişte clovni foarte haioşi: patru cerculeţe cu doi de x în locul ochilor, unii aflaţi într-un balon, alţii asemănători cu cei desenaţi de profesorul ei la şcoală, dar nu se ştia dacă erau trişti sau veseli, cum nu ştia nici ea dacă era tristă sau veselă; dacă erau slabi sau graşi, cum nu ştia nici ea dacă era slabă sau grasă; tot ce reţinea era amintirea tot mai ştearsă a Anei, de-acum fără glas, fiindcă nu-şi mai amintea vocea, doar cuvintele ei, şi în toată nebunia asta încercând să găsească „firul”, aşa cum îi cerea doamna psiholog – fireşte că nu exista niciun fir, dar semăna cu unul – ca să înţeleagă, ceva nu era în regulă, o amintire aiurea,

un fir de care să tragă ca să desfacă ghemul din ea, un ghem perceput astfel: ca un torent de vorbe, cuvinte zicând Ana, spunând „eşti foarte frumoasă”, comentând „când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică”, dar nu ca înainte, nu ca şuvoiul de sânge alunecând spre pântec, palpitând iute şi nervos, ci aidoma celei care fusese ea odinioară, când rostea cuvintele care o stânjeneau acum, nu cuvintele, ci ea se simţea stânjenită rostindu-le, fiind totuşi un adevăr, un adevăr foarte dificil, fără să deschidă gura, tăcând la întâlniri; de când fata aceea o învăţase să deseneze clovni ceva se rupsese în ea, cuvinte care fără a fi deocamdată rostite veneau de foarte departe, când ea avea şapte ani şi mama Terezei murise de un infarct iar ea n-o văzuse toată săptămâna, şi, neştiind cum să reacţioneze când Tereza revenise palidă în clasă, voise să-i spună lucruri plăcute şi cât de mult regreta, dar brusc devenise dură, o iritase propria-i slăbiciune şi îi scosese limba şi aceeaşi duritate revenea acum, regăsind-o în cuvinte care o apropiau iarăşi de Ana, de pubisul negru al Anei, de picioarele şi de aluniţa ei de pe obraz, în timp ce aceeaşi doctoriţă repeta aceleaşi cuvinte despre importanţa grăsimilor în trupul femeii şi le repeta şi ea, înţelegând şi acceptând că ăsta era adevărul, dar cu aceeaşi scârbă ca atunci când oglinda o reflecta aşa cum era: moale, goală, cu sâni, cur, picioare mici, iar ei îi venea să verse înaintea acelui corp flasc, scârbos şi necopt, de-asta a zis în după-amiaza aia când s-a întâlnit cu

doamna psiholog că îi era silă, iar femeia a întrebat-o de ce şi ea a zis că nu ştia şi femeia a mai întrebat-o o dată de ce şi ea a zis că nu ştia şi femeia i-a zis că ba da, ştia, foarte serioasă, aproape ţipând şi brusc a apărut Luis, limba lui Luis în acel sărut din după-amiaza aniversării Terezei, şi scârba şi greaţa de la piscină şi acel *coupe-papier* şi câinele de la ţară, de lângă casa bunicilor şi taică-su, totul ţâşnindu-i pe gură ca o vomă, clocotind, cuvinte fierbinţi topindu-i-se pe buze, „Şi ce altceva?” a întrebat-o femeia şi ea a zis că nimic, „Ce altceva?” a repetat femeia, intrând ca o furie, prin mimica ei afirmativă şi autoritară, în carapacea în care memoria ei păstrase intacte zilele din parc, de la lac, dar era tare, ca un chist ce nu se putea sparge, „Ba poţi”, a zis femeia; tare ca un chist, timpul lungindu-se iar, tăcerea, nu absenţa sunetelor, ci liniştea absolută reducând lucrurile, preschimbându-le în particule tot mai mici şi mai absurde, bărbatul lingând femeia pe gât pe gazonul din parc şi ea vrând să distrugă totul; bărbatul, femeia, frecarea insuportabilă a trupurilor lor, picioarele desfăcute şi aşteptarea plăcerii groteşti, urâte, rănind blândeţea frunzelor şi culoarea cerului, rănind slăbiciunea şi urâţenia ei, de-asta tăbărâse asupra lui, pentru a sfârşi odată, nu pentru a distruge, ci pentru a fi distrusă, aşa cum ceva distrusese bărbatul care se înecase în lac cu ani în urmă, bărbatul cu tricoul pe care scria USA, un picior desculţ, iar în celălalt un pantof, da, ceva trebuie

să-l fi distrus şi apoi să-l fi abandonat, urât şi frumos deopotrivă, plutind pe apa încremenită a lacului, de nerecunoscut în viitor, un clovn care râde şi plânge în acelaşi timp, şi a izbucnit şi ea în plâns, iar când femeia a luat-o în braţe şi a mângâiat-o uşor pe creştet, i-a revenit în minte ceva mai îndepărtat şi mai dificil, „De-asta ai obligat-o pe Ana să se dezbrace în faţa ta?” a întrebat-o femeia, „Ce?”, „De-asta ai obligat-o pe Ana să se dezbrace în faţa ta, nu-i aşa, Sara? Ştiu totul, am vorbit cu ea şi ea mi-a zis că tu o obligai”, „Ce ştiţi?”, „Totul, de-asta ai făcut-o, nu-i aşa?” şi-atunci lumea s-a oprit în loc, ca o imagine fixată pe o peliculă, Ana, picioruşele şi mâinile ei, aluniţa pe obrazul stâng şi frumuseţea asimetrică a sânilor ei şi mai ales ochii ei, ochii ei foarte duri când s-au privit prima oară în oglindă, ochii ei dizolvându-se acum în ceva ce semăna cu lumina, „Spune-mi, de-asta ai obligat-o, nu-i aşa, Sara?” şi era uşor să spună „Da”, căci zicând da însemna că spune „eşti foarte frumoasă” şi mai însemna „Când tu o să fii slabă, eu o să fiu puternică” şi însemna mai ales „Nu te mai iubesc”, păstrând totuşi amintirea indiferentă a mâinilor ei mici, mâinile Anei intacte în memorie, ca nostalgia unui lac imposibil.

NOCTURNĂ

Anunţul de la rubrica „tânăr caută tânăr” suna aşa:

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

— Între obscenităţi previzibile şi solicitări orale de tot felul. Pagina 43. Sus. Deasupra unui bisexual numit Ângel, căutând disperat un trio şi sub fotografia unui bărbat de o vârstă şi o tristeţe indefinibile, purtând o mască neagră ce-i dădea un aer patetic, de terorist ieşind de la duş, zicea atât de singur aidoma cuiva care nu zice nimic în toropeala după-amiezii, îndărătul ferestrei din sufragerie ce dădea spre parc, cineva care acceptă parcă ritualul plictisului în după-amiaza duminicală, fără pic de amărăciune.

Sunt atât de singur.

Dacă ar fi acceptat invitaţia Martei, ar fi avut acum un pretext să se îmbrace şi să iasă; camera portarului ar fi goală, strada pustie, câinele l-ar privi iar cu ochii lui apoşi, cu limba de un cot şi coada bâţâindu-se în dorinţa de-a o zbughi pe stradă, „jos, culcat, lăbuţa”, repetate aşa cum se repetau lumina, o discuţie oarecare sub fereastra dormitorului dând spre curtea interioară, şi maşinile.

A cumpărat-o aseară şi s-a uitat în primul rând la vârsta celor care dădeau anunţurile (aproape niciodată explicite, ceea ce era rău, fiindcă însemna că cei mai mulţi erau tineri).

Cei care se încumetau să trimită poze îşi asumau riscul de a fi recunoscuţi. S-a dus să-şi cumpere ţigări şi a luat şi revista. Odată ajuns acasă, a început să se masturbeze, uitându-se la unul dintre cei care dăduseră anunţul, dar şi-a

sfârşit treaba în faţa unui catalog cu poze erotice, cumpărat cu o lună în urmă. Când a terminat, s-a spălat pe mâini, şi-a făcut o supă şi i-a dat câinelui de mâncare. Nu era niciun film la televizor. Marta l-a sunat să-l invite duminică la prânz la ea, să mănânce cu Ram6n şi copiii, dar el a refuzat-o, spunându-i că avea altceva de făcut. Dar n-avea niciun program. Nu-l atrăgea niciun film: să iasă din casă, să stea la coadă la bilete şi apoi la bar şi să se întoarcă acasă, fără a putea lăuda sau critica ceea ce văzuse. De ani de zile nu mai mergea la nicio expoziţie. A adormit cu gândul că a doua zi avea să lenevească acasă şi ideea nu i-a displăcut câtuşi de puţin. Uneori îi plăcea să stea acasă, să-şi omoare vremea uitându-se la televizor după prânz, să asculte Chopin tolănit pe canapea, în timp ce răsfoia o carte. Revista stătea pe imul dintre fotolii: un eşec asumat, de lungă durată. După ce o răsfoise aseară, voise s-o arunce, dar a lăsat-o acolo şi, când s-a terminat filmul de după-amiază, i-au căzut ochii pe ea, Madrid Contacte scria pe copertă, cu litere roşii, şi Moartea ipocriziei mai mic, ca un subtitlu, deasupra pozei unei femei care semăna cu sora cumnatului Ram6n fiindcă avea ca şi ea o juma' de kil de rimei pe fiecare pleoapă şi nişte buze subţiri, ruj ante din plin cu un ruj ţipător ce le depăşea cu mult conturul. A redeschis-o la rubrica „tânăr caută tânăr” şi a recitit toate anunţurile. A zăbovit din nou la poze şi s-a excitat iar.

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

S-a gândit că trecuseră mulţi ani de-atunci. Renunţase simplu, fără bătăi de cap, la ceea ce ofereau anunţurile alea şi chiar dacă sunase de vreo două ori la câte un tip şi-l invitase la el, plata, scoaterea portmoneului, întrebarea, toate îi anihilau excitaţia; gesturile respective îl incomodau în aşa hal, încât uneori renunţa la tot, expediind scârbit intrusul din casă.

Câinele a lătrat, şi-a căutat pantofii şi s-a pregătit să coboare. A lăsat lumina aprinsă şi şi-a îmbrăcat paltonul.

Lunea totul se vedea identic de la fereastra biroului lui de la bancă. Un panou publicitar cu Coca-Cola se stingea şi se aprindea ca beculeţele înainte de Crăciun. Aflase ceva despre o cină festivă cu toţi angajaţii, dar, deşi anunţase că va veni – refuzul însemna să caute disperat nişte scuze –, colegii lui ştiau prea bine că nu mai suporta de mult glumele lui Alberto (mereu aceleaşi, şoptite la urechea noii secretare sau ale tinerei absolvente de facultate), toasturile lui Andres şi discuţiile despre copiii Sandrei. Find cel mai vechi angajat, putea refuza asemenea invitaţii, ignorându-le fără să-i pese de antipatiile trezite, însă nicicând afişate. Îi plăcea statutul ăsta privilegiat, aşa cum adora singurătatea, colecţia de sfaturi şi micile excese (coniacul Napoleon, ţigările scumpe, cina săptămânală într-un restaurant de lux), cu care se obişnuise, simţindu-se un om rezonabil de fericit. Glumele şuşotite despre homosexualitatea lui ţineau de o zonă în

care indiferenţa lui faţă de ceilalţi îl făcea invulnerabil şi chiar dacă aparenta lui răceală i-a subliniat iniţial instinctul de supravieţuire, acum se simţea bine aşa; parcă descoperise un refugiu călduţ, mulţumindu-se cu el şi nemaivrând nimic altceva.

Dar în revistă anunţul suna aşa:

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

— Şi de când citise sâmbătă cele cinci cuvinte totul se dăduse peste cap. Când a ieşit luni de la bancă, era nervos fără să ştie de ce. Sau poate că ştia, dar nu voia s-o recunoască. Admiţând că voia să sune la acel număr însemna să admită dezordinea în locul liniştii sau ceva ce semăna cu ea: coniacul Napoleon, prânzul în casa Martei o dată la două săptămâni, plimbatul câinelui, filmul de seară până pica de somn, câte un tip adus cu maşina şi ştergând apoi iute orice urmă, aranjând din nou pernele pe canapea (nu pe pat, niciodată pe pat), în fine deschizând larg ferestrele şi căindu-se.

În seara aceea a scos câinele mai repede ca de obicei, semn că nu mai avea stare. Ceva se frânsese în sufletul lui. Ceva delicat şi fragil. Mai întâi lua cina, apoi fuma o ţigară la televizor şi în cele din urmă cobora în stradă. De ce nu făcuse şi azi la fel? Câinele nici măcar nu dăduse din coadă când l-a văzut apropiindu-se cu zgarda, iar la ieşirea din lift i-a aruncat o privire de animal mirat.

— Lăbuţa, i-a zis, lăbuţa, şi câinele i-a întins

laba, scoţând limba şi ridicând ochii de parcă stăpânul lui ar fi vrut să-i explice regulile unui joc necunoscut.

Odată ajuns acasă, a căutat revista. Era convins c-o lăsase pe masă, dar acum nu mai era acolo. A căutat-o la baie şi în bucătărie. A scotocit în sertarele de la birou. De obicei la ora asta isprăvise de mâncat şi fuma o ţigară, ta timp ce pregătea câinele de plimbare, şi totuşi în seara aceea nu numai că nu făcuse aşa, dar mai era şi nervos, căutând disperat revista aceea cu care nu izbutise nici măcar să se masturbeze; noroc cu catalogul cu poze erotice cumpărat cu o lună în urmă. Treaba asta l-a enervat şi mai tare, dar nu s-a lăsat până n-a găsit-o. Era pe jos, lângă canapea. A redeschis-o şi s-a excitat iar citind anunţurile, dar ceva se schimbase. Nu televizorul, nu coniacul, nu câinele, ci el, între toate acele lucruri. Cititul anunţurilor a fost un joc căruia i-a cedat, păcălindu-se totuşi, deşi ştia exact ce anume căuta. Pagina 43. Sus. Deasupra unui bisexual numit Ângel, care căuta un trio, şi sub poza bărbatului gol cu mască.

Sunt atât de singur. Roberto. 913077670.

Găsindu-l, parcă ar fi mimat surpriza în faţa unei vizite neaşteptate, doar că de-astă dată surpriza era reală; parcă revista n-ar fi fost nicicând acolo, parcă ar fi inventat-o în timp ce lucra la birou. Nu cunoscuse niciun Roberto până acum – deşi era un nume comun aşa că s-a oprit la pagina 43 de parcă ar fi avut o ghicitoare de

dezlegat. Nu era un nume urât. Roberto. De nervi a mâncat în grabă biftecurile gătite pentru weekend. Acum trebuia să meargă iar la cumpărături, căci restul de orez rămas din seara aceea nu mai era bun a doua zi. Şi asta nu era bine. Nu că era rău să mănânce ceva păstrat pentru altă dată – ăsta fiind un mic lux, care-l făcea rezonabil de fericit –, ci pentru c-o făcuse aşa, fără motiv. Dar o făcuse vreodată cu un motiv anume?

O jumătate de oră mai târziu tot nu adormise încă. Se culca mereu devreme, aţipind la televizor, dar în noaptea asta nu izbutea să închidă ochii. Luase revista cu el în pat şi o lăsase pe noptieră. A luat-o şi a răsfoit-o iar, dar de-astă dată s-a simţit ridicol. Şi toate astea din pricina acelui Roberto. Oglinda de pe uşa şifonierului i-a redat imaginea întunecată şi estompată de lumina televizorului: un bărbat de cincizeci şi şase de ani, obosit şi puţin obez. Nu era exagerat de gras, dar nici nu făcuse nimic ca să slăbească. I s-a părut patetic să intre în jocul propus de Roberto. Cum de cedase unei porniri atât de vulgare, după atâţia ani fericiţi şi calmi? A luat revista în bucătărie, a mototolit-o şi a aruncat-o la gunoi. A strâns apoi punga şi a lăsat-o în faţa uşii, sperând că portarul nu trecuse încă pe acolo. În noaptea aceea somnul l-a toropit: tihnită odihnă pe un piept nevăzut. S-a simţit mândru.

În zori punga cu gunoi dispăruse. Putea să vadă asta, privind pe vizor, dar a deschis uşa.

Când a ajuns la bancă, l-au întrebat dacă se simte bine.

— Mă doare puţin capul, a zis el.

— E gripa asta. Cad toţi ca muştele.

Dar nu era gripa. Reclama cu Coca-Cola clipea ca luminiţele de Crăciun. Era Crăciunul. Cum de nu se gândise mai înainte? Cu doi ani în urmă fusese trist şi apatic de sărbători, revenindu-şi doar când se scoseseră luminile. Dar acum nu era trist. Era nervos. A greşit când a tastat nişte numere de cont şi s-a contrazis o jumătate de oră cu un client căruia nu-i ieşea soldul. La prânz s-a dus la o farmacie să-şi ia temperatura. Dar n-avea febră. A luat o aspirină. Însă nu-l durea capul. Anunţul zicea:

Sunt atât de singur. Roberto, şi apoi urma un număr de telefon. Nu reuşea să-şi amintească numărul. El, care fusese întotdeauna mândru că reţinea foarte bine cifrele, nu-şi putea aminti nicicum numărul. Începea cu 307. Era 307 şi apoi urma ceva de genul 46 80. Nu era 46 80, dar semăna cu 46 80.56 90. 36 80.

Sunt atât de singur. Roberto, şi apoi 307…

Când a ieşit de la bancă, nu s-a dus acasă, ci ţintă la chioşcul de unde cumpărase revista în seara aceea.

— Căutaţi acolo, i-a zis vânzătorul.

Nu era.

— Nu mai aveţi revista?

Nu-i acolo?

— N-o văd.

— Înseamnă că s-a epuizat.

N-a găsit-o nici la sex-shopul aflat trei străzi mai departe; vânzătorul habar n-avea de existenţa unei asemenea reviste. S-a gândit să facă o reclamaţie, dar i s-a părut o treabă ridicolă. Acasă a găsit câinele neliniştit de absenţa lui. Îi era foame şi dădea din coadă. În mod normal ar fi trebuit să se simtă fericit că ajunsese acasă, dar acum nu ştia ce să facă, să se odihnească sau să se uite la televizor. Nici măcar nu cinase. Trebuia să scoată câinele afară. Brusc tot ce făcea de ani de zile, împlinind parcă un ritual de discretă fericire, i s-au părut a fi nişte odioase obligaţii. I-a pus câinelui zgarda şi a coborât în stradă ca să-l plimbe, dar n-a făcut traseul obişnuit. Când s-a întors acasă, a mâncat fără niciun chef şi a luat două somnifere. A visat pe cineva, un tânăr pe care-l iubise demult, trei ani îndelungaţi, dar nu i-a văzut chipul, i-a intuit doar prezenţa familiară a trupului, mirosul şi saliva.

Marţea, miercurea şi joia s-a dus cu febră la bancă. Se simţea slăbit şi îi venea să urle. I se părea imposibil să fi trăit atâţia ani aşa. În pauza de masă se ducea la acelaşi bar să-şi mănânce sendvişul şi să-şi bea cafeaua, dar se simţea exclus din lume. Oriunde privea, vedea doar perechi, săruturi, dovezi de afecţiune. Îngăduinţa rece cu care studia de obicei oamenii s-a întors împotriva lui în dimineţile acelea, torturându-l cu o invidie şi o nelinişte crescândă. Trebuia să găsească revista

aia, s-o găsească imediat.

Sunt atât de singur, zicea Roberto. Şi el era singur. Şi el voia să se sărute ca acele perechi, să meargă de mână cu cineva, să cumpere cadouri. Ironia devenise un joc pe care nu-l mai putea juca mult timp.

Totul a fost atât de simplu. Nici măcar n-a trebuit să cutreiere – cum crezuse – mai mult de o stradă. S-a apropiat de primul chioşc ieşit în cale, a cerut Madrid contacte şi vânzătorul i-a dat revista:

— Trei sute cincizeci de pesete.

Bucuria l-a făcut aproape să râdă de privirea scandalizată pe care i-a aruncat-o bătrâna care cumpăra ziarul; iată şi femeia semănând cu sora cumnatului Ram6n, braţele încrucişate acoperindu-i pieptul, buzele subţiri rujate abundent şi depăşind conturul, machiajul rapid, mascând neplăcerea provocată de expunerea propriul trup, şi în sfârşit Roberto, sus, pe pagina 43, deasupra bisexualului Ângel şi sub poza tipului mascat. A cerut o pungă, a băgat revista în ea şi a pornit spre bancă aproape vesel, dar cât a lucrat a început să-l macine alt gând, altă spaimă. Şi acum ce-o să facă? Chiar o să sune la numărul aceia? Dar dacă nu sună, de ce făcuse toate astea? A luat un taxi ca să meargă acasă. A intrat fără să-l mai salute pe portar şi când a ajuns acasă a căutat pagina 43.

913077670.

Oare cum putuse uita aşa un număr uşor?

Dar nu asta era întrebarea.

Căţelul l-a privit amărât, fiindcă uitase de plimbarea lui, şi el l-a mângâiat:

— Lăbuţă.

Animalul i-a întins o labă obosită, ca un copil căruia i se cere pentru a douăzecea oară să repete aceeaşi nostimadă, pe vremuri haioasă, şi el a decis c-o să se gândească la toate în timpul plimbării. Dar n-avea la ce să se mai gândească. Pe stradă îi pulsa în tâmple numărul lui Roberto, acum bine întipărit în minte, ca o reclamă: 9130777670; o să sune doar ca să-i audă vocea, doar atât, o să sune şi apoi o să închidă, o să dea pe gât un pahar de coniac, o să vadă un film, da, în seara aceea era un film bun, citise în ziar, n-o să-i fie deloc greu să adoarmă.

A aşteptat până la 22:30 ca să sune. La 22 i se părea prea devreme, iar el nu suna pe nimeni după ora 23. La 22:30 era foarte bine. A sunat de trei ori, dar n-a răspuns nimeni.

— Da? s-a auzit glasul lui Roberto.

Părea tânăr, mult mai tânăr decât îşi închipuise când citise anunţul. Era uşor de imaginat: un apartament mic, poate împărţit cu cineva, un hol strâmt, haine aruncate pe pat, televizor deschis, cină ieftină.

— Alo?

S-a gândit la acel cineva pe care-l iubise demult, trei ani îndelungaţi. N-ar fi putut spune de ce, dar glasul lui avea ceva din băiatul acela timid

şi impresionabil. Roberto a închis telefonul şi în timp ce asculta bâzâitul intermitent de pe fir şi-a amintit de o seară când cineva îi pusese flori în păr, îi rujase buzele şi făcuse duş cu el. Nu-şi amintea chipul celuilalt, doar contactul cu el. Mâinile, limba, dezordinea din apartament, strania senzaţie de a se poseda imul pe celălalt, discuţia într-o atmosferă plăcută, de glu-me, de tăceri, lumea devenind albastră şi acceptabilă, cuvintele fericire şi iubire ivindu-se pe buze firesc, ca ceva simplu şi universal.

A început să plouă, ca şi cum cerul voia şi el să-l stârnească, şi a format din nou numărul de telefon:

— Da?

— Bună ziua, sunam pentru… ţi-am citit anunţul.

— Tu ai sunat şi adineauri?

— Da.

— Şi de ce nu ziceai nimic?

— Fiindcă mi-era frică.

Când s-a trezit în dimineaţa aceea, s-a dus în sufragerie. Încă se mai vedeau paharul din care băuse Roberto, chiştoacele ţigărilor pe care le fumase, urma trupului său pe canapea. A zâmbit amintindu-şi plăcerea cu care gustase din vechiul coniac păstrat pentru zile mari şi uimirea lui când îi spusese cât costă sticla.

— Ăsta face mai mult decât iau eu în patru zile de muncă, zisese Roberto privind în lumină

lichidul de culoarea ambrei, adulmecându-l şi umezindu-şi uşor buzele în timp ce zâmbea cu acel amestec de nervozitate şi bucurie stranie care i-a strălucit în ochi toată noaptea.

La telefon, după ce şi-a recunoscut teama, Roberto îl întrebase câţi ani avea şi el spusese cincizeci. Părea de cincizeci. Mereu i se spusese că părea mai tânăr.

— Eu am douăzeci şi unu, răspunsese el, parcă scuzându-se.

Tăcerea care a urmat l-a făcut aproape să închidă telefonul, fiindcă a presupus că pe Roberto îl dezamăgise vârsta lui; el căuta pesemne un băiat mai tânăr şi o să găsească repede un pretext ca să scape de el. Dar nici pomeneală de aşa ceva.

— Mai vrei să ne întâlnim?

— Fireşte, a răspuns el. Dar… acum?

— De ce nu?

Şi-au fixat întâlnirea într-o piaţă care, după spusele lui Roberto, se afla lângă casa lui. A ajuns înainte de ora stabilită şi a aşteptat în maşină, cu farurile stinse. L-a văzut sosind, aprinzându-şi o ţigară, ridicându-şi gulerul de la jachetă şi adăpostindu-se sub un portic când a început să plouă iar. Silueta lui se decupa frumos şi straniu, iar părul lins îi acoperea urechile. Nu era frumos, dar era atrăgător şi s-a gândit că i-ar plăcea să se îmbrace ca Roberto, să aibă douăzeci de ani şi să se apropie de el prin spate; să-l sperie şi apoi să se plimbe cu el de mână. Puţinii trecători de la acea

oră târzie aveau ceva în comun: paltoanele, pantofii, culoarea ochilor. Singurul care părea altfel era el. După felul în care era îmbrăcat puteai jura că n-avea casă şi totuşi lăsa impresia că toată lumea era a lui: bulevardul, maşinile, chiar şi trecătorii din jur. A coborât din maşină şi s-a dus la el. Roberto nu l-a slăbit din ochi.

— Bună, a zis, schiţând un zâmbet.

— Bună… Decepţionat? a fost el curios.

— Nu. Dar tu?

— Nu.

Pe drumul spre apartament, Roberto îl privea de pe scaunul copilotului, zâmbind întruna. S-au excitat amândoi; o excitaţie contagioasă, care-i făcea să n-aibă astâmpăr. Roberto a coborât geamul şi el a făcut acelaşi lucru. A simţit aerul rece pe faţă, înviorându-l plăcut. Şi acum ce urma? Observa bulevardul, viaţa din el, ciudată şi diversă prin simpla-i existenţă… Noaptea s-a umplut de copaci când au coborât din maşină, s-au luat de mână, au urcat în lift şi au intrat în apartament.

— Îmi place la nebunie casa ta, a zis Roberto.

— Mulţumesc.

Pe Roberto păreau să-l încurajeze veselia şi râsul lui; de fapt veselie şi râs nervos. Şi acum ce trebuia să facă? Să-l sărute? Să-i ofere o băutură? în timp ce căuta coniacul, Roberto i-a explicat că lucra într-o spălătorie dimineaţa şi într-un bar seara, până la zece. Leafa nu era grozavă, dar îi

ajungea cât să nu fie nevoit să împartă apartamentul. I-a servit coniacul, s-a aşezat lângă el şi l-a mângâiat pe păr. Roberto şi-a plecat privirea, a luat paharul şi şi-a umezit buzele. Neliniştea lui neajutorată l-a încântat; a aşteptat răbdător ca tânărul să-l privească iar şi-n tot acest timp s-a jucat cu părul lui şi l-a mângâiat pe după ureche. Când l-a privit, în ochii lui Roberto se citea o tensiune gravă; îi urmărea atent pupilele. S-a apropiat încet de el. S-au sărutat. Buzele lui subţiri miroseau a coniac. Cu ochii închişi încerca să-l îmbrăţişeze, punându-i o mână pe spate, fără a se încumeta să-l mângâie. Nu-şi amintea să mai fi sărutat pe cineva cu atâta grijă. Când l-a privit iar, se uita în jos şi zâmbea. Mâna care fusese pe spatele lui căuta din nou paharul şi-l ducea la buze. El i-a luat paharul din mână, l-a pus pe masă şi l-a sărutat încă o dată. Roberto şi-a întredeschis buzele şi i-a oferit uşor limba; el l-a sărutat şi l-a mângâiat pe păr. Pasul următor părea logic: i-a căutat fermoarul de la pantaloni şi deschizându-l, l-a simţit excitat. Roberto l-a oprit.

— Nu aşa de repede… abia ne-am cunoscut astă-seară, nu-i aşa?

El n-a ştiut ce să zică.

— Dacă o facem acum, o să mă simt tare aiurea mâine-dimineaţă… Şi nu vrei asta, nu?

Întrebarea trăda un ton copilăros, aproape feciorelnic.

— Nu, a răspuns.

— Sunt sigur că înţelegi.

— Fireşte că înţeleg, e în regulă, iartă-mă, a repetat el, îndepărtându-se puţin de Roberto.

— Odată am făcut-o cu cineva din prima seară şi pe urmă nu m-a mai sunat niciodată.

Trupul tânărului de douăzeci şi unu de ani, necunoscut încă, a căpătat forţă; ceea ce cu cinci minute în urmă păruse a fi o simplă pudoare tinerească a devenit limpede ca o teoremă: aşteptarea era necesară, plăcută, justă.

— Dar îmi place mult cum mă mângâi.

Roberto s-a ghemuit în braţele lui, îndoindu-şi picioarele pe canapea şi sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Încă mai avea părul ud de ploaie; trupul slab, nasul mic, braţele îmbrăţişându-i talia: un pisoiaş murat şi tremurător. Ciudat, dar s-a simţit îndreptăţit să-l protejeze.

Reclama cu Coca-Cola clipea ca luminiţele de Crăciun, dar la prânz, când s-a dus la barul obişnuit, lumina a scăldat amintirea lui Roberto în atmosfera ireală a nopţii. Şi totuşi, când se trezise în dimineaţa aceea, paharul lui Roberto se afla încă pe noptieră, lângă un pachet de ţigări uitat şi o brichetă Laundromat, iar urma trupului lui dintre pernele mari nu dispăruse încă.

S-au revăzut în seara aceea, în următoarea şi în următoarea. Când s-au întâlnit a treia oară, i-a dat o cheie de la apartament. Se aşezau şi pălăvrăgeau de toate. Cumpărase un disc cu muzică modernă, care spera să-i placă lui Roberto, şi l-a pus când a ajuns el, prefăcându-se că asta era muzica pe care o prefera.

— Ţie nu-ţi place muzica asta, a zis Roberto după trei cântece.

— De unde ştii?

— Ar trebui să vezi ce faţă faci.

— Dar ţie îţi place?

— Mie da, dar nu trebuie să-ţi placă tot ce-mi place mie.

A amuţit, jenându-se de câteva discuţii pe care le avuseseră în acele zile. Teama de a nu-l dezamăgi pe Roberto îl făcuse de câteva ori să se arate încântat de lucruri tinereşti, temându-se de fiecare dată că Roberto avea să-şi dea seama că joacă teatru.

— Pune muzica pe care o asculţi când eşti singur, i-a propus Roberto.

— Când sunt singur, ascult Chopin.

— Atunci pune-l.

Nocturnele au copleşit casa în timpul cinei: grozavă minciună.

— Frumos, nu-i aşa?

— Foarte frumos, n-am ascultat niciodată Chopin. Ce-i asta?

— Sunt Nocturnele.

Nu era greu să-l impresionezi pe Roberto, vorbindu-i despre bancă şi bursă, dar a renunţat repede s-o mai facă, evitând să pară o continuă laudă de sine. În serile acelea adora tăcerea lui Roberto, felul cum se apropia de el, sărutându-l domestic şi calm în mijlocul unei discuţii, cum se ducea la baie ori se întorcea de la bucătărie cu o

nouă bere desfăcută. N-avea pic de iniţiativă în jocul amoros, dar câştiga întotdeauna iubindu-l pe cel care-l iubea. Întreaga sensibilitate afectivă a lui Roberto îl aştepta ghemuită; când îi mângâia uşor mâna, bărbia şi părul, avea impresia că o dojană instinctivă, spontană, îl obliga să-l mângâie şi să-l sărute de mai multe ori. Nu era nervozitate, ci o nevoie viscerală de a mulţumi. Când discuţia lâncezea, Roberto se apropia de el şi-şi punea capul pe umărul lui, jucându-i-se cu degetele. Nici atunci nu erau nervii la mijloc, doar tandreţea dibuind calea corectă. Simţind empatie şi milă, Roberto absorbea durerile şi bucuriile celorlalţi, asimilându-le, iar viaţa i se îmbogăţea.

— Ieri am visat că nu mai voiai să mă vezi; veneam la tine şi casa ţi-era plină de oameni şi parcă nici nu mă cunoşteai.

Seara constata că mecanismul care producea coşmarurile lui Roberto semăna cu cel care-l determina pe el să nu-l mai lase să plece noaptea. Graba cu care se desfăşurase totuşi strania lor întâlnire îi găsea acum neajutoraţi înaintea unui spaţiu ce trebuia inventat, un spaţiu ale cărui legi nu erau rodul vreunei deliberări – care nu exista – ori al normei obişnuite, ci al acţiunii; să-i mân-gâie părul lui Roberto, să-i dea mâna, să-l sărute, nu răspundea unei convenţii, nici măcar unei dorinţe (deşi dorinţa îi imboldea cel mai mult), ci nerăbdării de a crea un spaţiu locuibil, un limbaj ermetic, de nimeni înţeles.

Senzaţia aceea, împreună cu tăcerea

obişnuită a lui Roberto, îmbrăca serile într-o solemnă lentoare.

Când a venit a patra oară în apartament, abia au vorbit Roberto s-a aşezat lângă el fără să-şi scoată paltonul, i-a desfăcut nasturele şi fermoarul de la pantaloni şi a început să-l mângâie. El n-a zis nimic. Roberto se mişca încet, fără să-l piardă din ochi. Lui i s-a părut că descoperă ceva deosebit de trist pe chipul băiatului de care se ataşase ca de o parte bizară şi îndepărtată a propriul lui trup şi s-a temut să renunţe la iubire, şi Roberto la fel. L-a mângâiat pe obraz şi Roberto a închis ochii, masturbându-l în continuare. Dincolo de pleoape se ghicea plăcerea celui decis cu bună ştiinţă să-şi facă iubitul fericit. Când a isprăvit, a procedat la fel cu el, dar Roberto s-a încordat când a reuşit să-i desfacă centura.

— Vrei?

— Da.

Lui Roberto i s-a strâns uşor stomacul, a ejaculat repede, aproape fără să fie stimulat, apoi şi-a cuibărit capul pe umărul lui şi atunci i-a simţit obrajii umezi.

— Plângi?

I-a ridicat capul cu un deget pe bărbie, privindu-l fix în faţă.

— De ce plângi?

— Nu ştiu, a zis şi s-a încolăcit de gâtul lui, tremurând ca un copil fericit şi neînţeles.

Îi plăcea să-l asculte povestindu-i întâmplări

din viaţa lui şi atunci când se pregătea s-o facă (îşi încrucişa picioarele pe canapea, sorbea uşor din pahar, îşi desfăcea palma într-un gest explicativ) simţea plăcerea celui care se lasă sedus de o poveste ce nu era decât o cădere de pe bicicletă, un moment penibil ori o întâmplare de familie, ca toate poveştile de genul ăsta. La sfârşitul primei săptămâni a descoperit uimit că, în afara câtorva maimuţăreli copilăreşti, nu minţise deloc şi dacă n-o făcuse era fiindcă totul i se părea deja o minciună; de la mâinile lui Roberto până la căderea părului, de la pantalonii lui până la amintirea mamei, o minciună credibilă între pereţii apartamentului, cu uşa închisă.

— Îmi place la nebunie casa ta, spusese Roberto când venise prima oară.

Aliniate ca pe o scenă, amintirile se adunaseră între acei pereţi; ceea ce iniţial fusese doar un apartament vechi, gol şi nemobilat, cumpărat cu douăzeci de ani în urmă, devenise în timp ceva funcţional şi confortabil. Nu senzaţia de a se simţi în largul lui printre obiectele acelea era nouă, ci mândria stârnită de laudele lui Roberto. O parte din jocul primelor seri petrecute împreună consta în întrebările puse de Roberto despre originea tuturor obiectelor. Delicateţea cu care se apropia de lucruri, mângâindu-le şi întrebându-l: „Şi ăsta?”, făcea parte din ritualul pe care amândoi îl socotiseră din start necesar. Roberto numea jucăriile paradisului, conferindu-le limite şi forme, şi era fericit să practice acel exerciţiu

haotic, însă el, îmbolnăvindu-se încet, dar sigur din cauza puştiului de douăzeci şi unu de ani, înţelegea că după euforia descoperirii, Roberto va descoperi că Edenul, ca toate edenurile, era un spaţiu închis ce va distruge tot ce acum îi părea luminos.

Nopţi la rând a visat lacuri şi peluze imense, cu tineri goi întinşi pe iarbă şi îmbrăţişându-se în voie. Erau vise tăcute, derulate încet, iar băieţii din ele se mângâiau şi zâmbeau. Deşi erau tineri, aveau ceva cald, simplu şi bătrânesc, şi-n vise apărea şi el, pitit după nişte tufe. Cu imaginaţia-i erotică mai degrabă violentă, i se părea bizară constatarea că se trezea mulţumit, chiar dacă evocând scena ştia că nu se apropiase, ci doar îi privise pe băieţi.

Când pleca Roberto, lucrurile se vedeau într-o altă lumină. I se părea rezonabil ca unul ca el să-şi piardă capul pentru un puşti de douăzeci şi unu de ani, invers însă i se părea grotesc. Să iubească un bătrân ca el (dar el nu era bătrân, nu încă), să-l iubească aşa cum îl iubea pe el Roberto trebuia să fie ori mincinos, ori pervers. Poate că Roberto minţea, poate că voia doar să scoată bani de la el (dar ce bani?), poate era pur şi simplu morbid şi acum râdea de el (dar de ce-ar fi râs?) cu alţi băieţi de vârsta lui; asta ar fi mai firesc, mai rezonabil (dar ce însemnau cuvintele astea „firesc", „rezonabil"?), comentând: „Bătrânul e singur şi trist, mi-e milă de el", (dar de ce să fi zis asta?), poate că era deja dezamăgit şi de-asta

tăcea sau era – pur şi simplu – prost (dar Roberto nu era prost), ori minţea (dar cineva care minte n-ar fi dat anunţul acela) sau era singur.

Zgomotul paşilor lui când sosea, liftul, picioarele şterse pe preş – aştepta pe canapea, aşa că-l auzea de fiecare dată –, apoi cheia deschizând uşa şi clinchetul ei lângă alte chei ale altor uşi pe care nu le cunoştea şi n-o să le cunoască niciodată, răsuflarea uşurată când intra.

— N-ai idee ce frig e afară.

Şi adâncindu-se iar în frică, aşteptându-l să se apropie, când de fapt nu voia să se apropie, ci să alerge spre el ca să-l sărute, ca o slujnicuţă proaspăt măritată, şi Roberto care-şi scotea paltonul şi-l azvârlea pe canapea, apropiindu-se de el şi zâmbind: „Serios, habar n-ai ce frig e afară”, buzele umede ale lui Roberto, părul, faţa uşor îmbujorată de căldură.

— Ce-i cu tine, nu mă crezi? Uite, pune mâna pe mâinile mele, să vezi cum sunt.

Băiatul ăsta pe care nu-l mai surprindea nimic, fiindcă o săptămână fusese de-ajuns ca să-i dispară uimirea admirativă: apartamentul, glumele de la bancă, coniacul.

În seara aceea s-au hotărât să vadă un film pe video. Îl închiriase chiar în după-amiaza aceea şi Roberto a recunoscut, când a văzut coperta, că nici măcar nu auzise de el. N-o să-şi amintească niciodată titlul filmului, dar ştie că era vorba de un puşti de paisprezece ani, traumatizat de moartea tatălui. Copilul trecea de la durere la cinism;

accidentul care pusese capăt vieţii tatălui îl zdruncinase în aşa hal încât generase, la limita suportabilului, un „ego” diferit, care studia şi trata suferinţa celor din jur şi chiar pe a lui cu o ironie diabolică. Astfel, la înmormântare, văzându-şi mama plângând şi agitându-şi braţele în chip grotesc, băiatul se gândea cu o răceală care-l îngrijora şi pe el: „Grozavă prestaţie, mamă, ai fi nemai-pomenită pe o scenă.”

A recunoscut ceva din el însuşi în filmul respectiv. Şi el luase în derâdere suferinţele celorlalţi şi pe a lui cu aceeaşi răceală, şi asta fiindcă nu găsise suficiente motive ca să-i iubească pe cei din jur. Orice act de iubire îi părea o clipă de orbire intenţionată, ţinând doar de nevoi fizice – protecţie, afecţiune – şi cerând mereu un răspuns, dacă nu imediat, cel puţin rapid. Cu Roberto lucrurile stăteau altfel. Ceilalţi erau judecaţi şi condamnaţi dinainte, dar Roberto reuşea să meargă pe ape. Ceilalţi voiau să fie salvaţi, acceptaţi, tânjeau să pară plăcuţi; Roberto era tăcut, gol, total. Cum să fii cinic cu el?

Când s-a întors să-l privească, a remarcat că-i îmbrăţişase genunchii de când stinsese televizorul.

— Roberto.

— Da?

— Ţi-a plăcut filmul?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că lumea e urâtă şi oamenii sunt trişti.

S-a apropiat de el ca să-l sărute.

— Şi eu?

— Nu, tu nu.

— Ţi-ar plăcea să dormi aici în noaptea asta?

Roberto l-a privit ca şi cum spusese ceva. de mult aşteptat.

— Da, a zis.

S-au dus în dormitor. Roberto se aşezase pe pat ca să-şi scoată pantofii şi şosetele.

— Ridică-te în picioare, i-a zis, şi Roberto s-a executat imediat, zâmbind.

I-a desfăcut nasurii de la cămaşă încet. El l-a ajutat să-şi scoată tricoul. Orice făcea, obţinea din partea lui Roberto o reacţie identică şi imediată şi chiar dacă asta îi plăcea, s-a gândit pentru prima oară că poate dragostea acelui tânăr nu putea depăşi cei patru pereţi ai apartamentului său; tot ce era aici înduioşător devenea afară ridicol, murdar sau pervertit. S-au dezbrăcat iute şi Roberto a ajuns dintr-un salt în cearşafuri, râzând şi fugind de îmbrăţişarea lui. Era fericit. Radios. Îl privea acoperindu-se cu cearşaful până la nas, cu nişte ochi trădând un zâmbet deschis şi simplu. El a intrat bucuros în jocul persecuţiei, lăsând la o parte orice îndoieli.

Se simţea golit pe dinăuntru, cu trupul gol al

lui Roberto în braţe. Cu ani în urmă avusese experienţe asemănătoare, care i se păruseră neplăcute, dar acum era neobişnuit de calm. Nicicând nu cunoscuse un trup ca al lui Roberto; conştient de nuditate, fericit de exhibarea ei. Şi apoi goliciunea nu era ca de obicei, o prezenţă banalizată prin etalare, când mintea nu atinge cunoaşterea; aici era vidul căderii libere în lumea în care Roberto era unicul stăpân, al purei şi simplei percepţii. Era obosit, pesemne, fiindcă a adormit imediat, îmbrăţişând cu o mână perna şi cu cealaltă luându-l pe el în braţe. I-a invidiat acea uşurinţă cu care Roberto, cu tinereţea lui, obţinea tot ce voia şi şi-a amintit anii în care era de-ajuns să închidă ochii ca să adoarmă. A dat deoparte mâna lui Roberto şi a aprins lampa de pe noptieră. S-a întors să vadă dacă se trezea, dar Roberto doar a clipit uşor. În albul ochiului pupila a apărut şi a dispărut, ca o linguriţă într-un pahar cu lapte. În tăcerea camerei i-a auzit respiraţia adâncă şi obosită. Pe geam, lumea exploda hi rafale de vânt.

*

Dar tristeţea era tot acolo. O săptămână şi jumătate petrecută cu Roberto o mascase pe moment, dar nu rezolvase situaţia. Întrebările cele mai simple apăreau în forma cea mai banală şi mai dezgolită de substanţă în dormitor, în sufragerie şi în baie când rămânea singur. Ce urma de-acum încolo? Viitorul îi părea ca şi cum trebuia să înainteze cu capul sus printr-o peşteră întunecoasă în care răzbate gâfâiala unui animal.

Era ca şi cum s-ar fi temut să trăiască, de parcă ar fi uitat brusc toate mecanismele, toate resursele şi minciunile care fac viaţa suportabilă. Cum să-şi mărturisească iubirea pentru acel tânăr când nici el nu credea în ea? Dacă Roberto îl suna şi-i spunea că întârzia, deja începea să sufere, crezând de fapt că nu voia să-l vadă ori că întâlnise pe altcineva şi gândul ăsta, oricât era de ridicol sau de absurd, se închidea în spirală: se impacienta şi şi-l închipuia pe Roberto distrându-se grozav cu alţii.

Roberto sosea şi aerul devenea respirabil; încetul cu încetul devenea stăpân pe situaţie. Simpla prezenţă a acelui băiat tăcut îl calma.

— Te-ai gândit mult la mine azi? îl întreba.

— Da, m-am gândit mult.

— Chiar aşa?

— Erai peste tot.

Tăcerea întruchipând ritmul acelor seri îl făcea conştient de locul lui în lume, permiţându-i totodată să-l observe pe Roberto. Într-o seară s-a gândit că n-o să-l cunoască niciodată mai bine ca în clipa aceea. Tot ce-i mai rămânea de făcut de acum înainte era să-i colecţioneze gusturile, reacţiile, modul de a zâmbi sau de a întredeschide ochii şi chiar dacă aşa era normal să cunoşti o persoană, în cazul lui Roberto erau doar detalii care desăvârşeau într-un fel impresia iniţială, care era cea reală, cea adevărată. Astfel, cochetăria intuită spontan la prima întâlnire s-a materializat în acele seri printr-o colecţie de sticluţe cu ojă cu

care Roberto îşi vopsea cu grijă unghiile de la picioare. El îl privea tăcut şi încerca să vadă viaţa într-o lumină simplă, abţinându-se de la aprecieri prea serioase ori prea banale. Ce era rău în asta? Avea nevoie de prezenţa aceea de douăzeci şi unu de ani, păr negru căzut pe ochi, zâmbet îndoielnic – trist ori deschis –, avea nevoie de dragoste şi de tainele inimii acelei stranii făpturi numite Roberto pentru a scăpa de senzaţia că viaţa avea să se frângă la prima încercare.

în ziua de Crăciun a fost binedispus când a mâncat la Marta acasă. Ramon gătise biban şi cina a fost plăcută, deşi copiii făceau hărmălaie. Martei i s-a părut că arată bine, fapt confirmat şi de sora lui Rămân, care mânca şi ea în seara aceea cu ei; stratul ei de machiaj creştea în fiecare an, semn de oboseală ori de delăsare. I-a plăcut totul. Chiar şi glumele lui Ramon. Ceva se schimbase, dar n-a remarcat asta decât la sfârşit. Mereu asistase la masa aceea, dar se simţise străin faţă de Marta. Cel puţin ea îl avea pe Rămân. Ani de zile îşi amintise de o vară la Florenţa: un puţ într-o curte din Pisa, lângă o fântână, un puşti gol ochindu-l pe o plajă din Genova, mirosul de stridii intr-un restaurant, o mână pe coapsă, chipul lui în – oglindă cu buzele rujate, dar nu-şi amintea de o fiinţă anume, concretă, cineva de care ţi-e dor, ci doar de pasaje dintr-un roman evocat care se recompun şi se înfrumuseţează aproape involuntar, alcătuind astfel o ficţiune. Apoi anii la bancă identici, repetaţi în memorie ca o singură şi

unică zi alcătuită din obiceiuri şi gesturi permanente, iar acum era Roberto. Ce să facă? Ce să zică? Şi mai ales de ce să facă şi să zică?

S-a frânt, aşa cum se sparge un geam foarte subţire, cum se rupe un fir de aţă de care atârnă un nasture. Îl aştepta pe Roberto a doua zi după Crăciun şi a sunat telefonul. Nu era Marta, era Josă Luis, de la bancă. I-a zis că trebuia să plece la Barcelona. De trei ani, imitând firmele americane, grupul căruia îi aparţinea banca îşi făcuse obiceiul ca, atunci când se deschidea o sucursală în alt oraş, un angajat mai experimentat să meargă acolo şi să participe la mai multe întâlniri, oferind soluţii din propria-i experienţă. Călătorise adesea, solicitând chiar el acest lucru, li plăcuse să părăsească câteva zile Madridul şi să trăiască în alt oraş pe cheltuiala băncii. Dar acum era Roberto. Acum nu mai putea pleca.

— Nu pot, a zis.

— Nu te întreb dacă poţi; îţi spun că pleci.

La aceste cuvinte a simţit cum se frânge ceva. Părăsirea Madridului îi părea o renunţare impusă. O să plece, iar la întoarcere nimic n-o să mai fie la fel. Roberto o să fie schimbat, n-o să-l mai iubească (dar de ce să nu-l iubească?), o să-i spună c-a cunoscut pe cineva în lipsa lui sau că se plictisise pur şi simplu; tinerii se satură repede, îşi schimbă uşor partenerul.

Când a venit, i-a spus vestea aproape tremurând, dar pe Roberto l-a încântat ideea.

— Ce noroc ai, a comentat el.

— Deci nu te superi că plec?

— Fireşte că nu, de ce m-aş supăra?

Fiecare a povestit despre cina de Crăciun. Cea a lui Roberto a fost previzibilă, ţinând cont despre puţinele lucruri pe care le ştia despre familia lui, despre care nu vorbea aproape nimic niciodată. Mâncase cu cele două surori şi cu soţii lor, şi una dintre ele anunţase că era însărcinată, lucru trădat de rochia ei de mai de bine de o lună. Roberto a zis că era foarte fericit să devină unchi. Dar altul era subiectul discuţiei.

— Tu chiar vrei ca eu să plec la Barcelona?

— Bineînţeles.

Aşa erau mereu răspunsurile lui Roberto, rapide şi simple, ca salvele de tun. v; – Hei, ce faci?

— Vreau să te dau cu ojă pe unghiile de la picioare.

— O nu, asta nu!

— Hai, lasă-mă…

A cedat şi Roberto a scos imediat sticluţele cu ojă. În timp ce le aşeza pe masă, el îl mângâia pe păr.

— Şi câte zile o să stai acolo?

— Cinci.

— Deci eşti aici de revelion.

— De ce întrebi?

— Aşa, fiindcă e o petrecere la care am putea merge amândoi.

— Nu putem sta aici, acasă, în noaptea

aceea?

— De ce?

— Păi ca să fim împreună. N-am niciun chef să merg la vreo petrecere. Putem să mâncăm aici. Bem şampanie, facem duş…

— Dar eu vreau să merg la petrecerea aia. Ce spui tu putem face în orice altă zi.

— Da.

Brusc Roberto avea douăzeci şi unu de ani. Cum să nu vrea să meargă la un chef de Anul Nou un băiat de douăzeci şi unu de ani? Dacă îi uita uneori vârsta era fiindcă i se părea mai mare: întredeschidea ochii cu încetineala unui adult, tăcea şi asculta ca un adult. Dar avea douăzeci şi unu de ani? Era din nou evident şi, când se întâmpla asta, avea senzaţia că-l corupe, iar dacă adesea se temea să se afişeze cu el o făcea fiindcă el însuşi se jena de relaţia asta. Dar nu-i era ruşine, îi era doar frică. Frică că nu-l va mai iubi, că nu va mai fi iubit. Roberto stătea pe jos, aplecat peste unghiile de la picioarele lui. Bretonul îi cădea în ochi, iar pe buze se citea concentrarea celui dedicat unei sarcini, făcând o moacă ridicolă, fără să-şi dea seama. Acum era urât. Acum era doar un puşti care lucra într-un bar şi într-o spălătorie şi care nu înţelegea nimic; Roberto nu-l înţelegea, cum să-l fi înţeles un băiat de douăzeci şi unu de ani? A încercat să-şi aducă aminte cum era el la vârsta asta, dar în faţa ochilor i-au apărut doar câteva flash-uri: Marta, un amic de care-i plăcea când era student şi cu care mai bea câte o

bere, mama. Roberto pusese discul cu Chopin. De când îi spusese că-i place Chopin, punea tot timpul discul ăla. Dar acum se săturase de Chopin, de mutra lui Roberto, de toana lui de a merge la cheful acela şi chiar de faptul că-i era totuna că pleacă la Barcelona. Oare asta nu însemna că îi era indiferent? Dacă nu-l deranja deloc plecarea lui Barcelona însemna că de fapt pe băiatul ăsta îl interesa mai puţin persoana lui decât crezuse.

— Gata. Îţi place?

Unghiile degetelor lui îl priveau galbene, albastre şi roşii.

— Acum trebuie să sufli, aşa, ca să se usuce.

Roberto zâmbea în timp ce sufla, şi atunci s-a înfuriat.

Dar nu era furie, era durere. Şi totuşi, nici durere. I-a ridicat bărbia în sus şi l-a sărutat violent pe gură. Roberto, acceptând iniţial jocul, a fost oarecum derutat de reacţia lui. A început să-l dezbrace repede şi după clipa de îndoială din partea lui Roberto, a intrat parcă şi el în joc, acceptând să facă dragoste chiar acolo, pe canapea. Era altfel. Fără pic de îndoială. I-a dat jos pantalonii şi i-a supt-o. Dar nu ca de obicei, nu oprindu-se, nici simţindu-se acceptat ca alte nopţi. Pur şi simplu îi sugea caliciul lui Roberto şi descoperind asta i-a picat bine, căci ştia ce făcea. Sexul era simplu, de-asta se simţea bine; ce era dincolo de sex îl chinuia. Să i-o sugă lui Roberto era ceva simplu şi fără urmări, cu condiţia ca lucrurile să se oprească aici; altceva îl făcea să

sufere: melodia lui Chopin, câinele din cealaltă cameră, viaţa neştiută a lui Roberto. O să-l părăsească, da, mai devreme sau mai târziu o să se sature, într-o seară o să inventeze o scuză absurdă ca să-l părăsească, şi el o să se întoarcă la bancă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată. De-asta era mai bine aşa, să-l scuture tot mai tare, ca pe o păpuşă gonflabilă.

Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, încât nici măcar nu observase că Roberto ieşise din joc. De la un timp nu-l mai mângâia şi, văzând că şi el se oprise, i-a ridicat capul. Stătea în genunchi înaintea lui Roberto, care-l privea cu un fel de milă de la o înălţime imposibilă.

— Ce-i cu tine?

Nu era niciun reproş în glasul lui, ci milă; ceva era lent şi greoi, aidoma milei.

— Nu vezi că sunt bătrân?

— Ce vorbeşti, nu eşti bătrân, ai doar cincizeci de ani.

— Am cincizeci şi şase.

A urmat o tăcere lungă; parcă cei şase ani, nu minciuna, ar fi creat o fisură definitivă, ca şi cum cei cincizeci şi şase de ani ar fi reprezentat într-adevăr maxima expresie a bătrâneţii.

— Peste douăzeci de ani, a continuat el, când o să fii un bărbat frumos de patruzeci de ani, un om matur şi energic, pe mine o să trebuiască să mă ajute să mănânc şi să mă îmbrac, pentru că n-o

s-o mai pot face singur. La asta te-ai gândit?

— Nu.

— Păi aşa o să fie.

— O să te ajut eu să te îmbraci şi să mănânci, a răspuns Roberto după o clipă de tăcere, şi el nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Nu, te rog nu face asta, nu zâmbi aşa. Mă faci să mă simt prost.

— Nu vreau să te simţi prost, îţi spun doar ce o să se întâmple.

— Dar tu mă iubeşti, nu-i aşa? l-a întrebat Roberto.

— Fireşte.

La Barcelona n-a făcut altceva decât să rememoreze acea discuţie. De ce răspunsese „fireşte” când Roberto îl întrebase dacă îl iubea? De ce nu răspunsese pur şi simplu „da” sau „te iubesc”? Pe lângă neplăcerea de a sta departe de Roberto, mai avea de îndurat şi plictiseala întâlnirilor. Aproape că nu ieşea din hotel, de teamă să nu fie sunat şi să nu poată răspunde imediat. Dacă Roberto nu-l suna seara, de la bar, îl suna el noaptea. Pentru Roberto conversaţia ideală era aceea când îi repeta la nesfârşit cât de mult îl iubea şi cât de mult îi lipsea. El îl întreba cum era îmbrăcat. Roberto pupa receptorul telefonului.

— Ieri am visat că erai aici, cu mine; nu trebuia să mergem nicăieri şi eu te dădeam cu ojă pe degetele de la picioare.

— Dar încă am unghiile colorate…

— A, da.

Nu că s-ar fi îndoit că-i era dor de el, dar simţea c-o zicea într-un fel diferit. De la discuţia aceea când îi mărturisise adevărata lui vârstă, după uimirea şi întrebarea lui dacă îl iubeşte, se gândea uneori că sfârşitul relaţiei lor era iminent, şi asta îi părea logic, aproape acceptabil, dar alteori, mai ales noaptea, lumea devenea o maşinărie complicată în care îi era imposibil să trăiască fără ajutorul lui.

În dimineaţa celei de-a treia zi l-a trezit telefonul. Era Roberto. Suna dintr-o cabină. Se bâlbâia şi lui i s-a părut că abia se abţinea să nu plângă. Un grup de băieţi îl aşteptase la ieşirea din bar. Pe unul îl ştia din vedere. Când a ieşit, l-au scuipat şi l-au făcut poponar. El a încercat să nu-i bage în seamă, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Au ajuns pe un bulevard mare şi băieţii au întins-o abia când a apărut maşina poliţiei; Roberto a rămas locului, nemişcat, patetic, ca un copac fără frunze. Şi-a scos de pe el paltonul şi şi-a şters scuipatul din păr şi de pe faţă. El, care nu era violent, povestea totul cu violenţă, cu furie, doar ca să poată supravieţui.

— Dar te-au. lovit?

— Nu, asta ar fi fost mai suportabil; voiau doar să mă umilească şi au reuşit.

— Nu, n-au reuşit.

A urmat o tăcere lungă în care a auzit un autobuz accelerând şi o maşină claxonând.

— Ticăloşii naibii! s-a auzit un glas semănând cu al lui Roberto.

— Aş vrea să fiu acolo ca să te iau în braţe.

— Şi eu aş vrea să fii aici, ca să mă iei în braţe.

— Roberto.

— Ce-i?

— Te iubesc.

Rostise cuvintele acelea fără să se gândească, vorbe ivindu-se parcă dintr-o progresie logică, necesară, dar când a tăcut i s-a făcut frică. Roberto n-a zis nimic şi tăcerea a făcut solemnitatea palpabilă. A privit toate obiectele din cameră; prosoapele azvârlite pe canapea, televizorul, minibarul, noaptea apăsând geamurile.

— Cu adevărat?

— Da.

Şi iar prosoapele, televizorul, noaptea; din nou frica.

— Şi eu te iubesc.

În ziua următoare, ultima din Barcelona, nu s-au mai repetat acele cuvinte, deşi au vorbit la telefon. La sfârşitul discuţiei, tăcerea lui Roberto le-a aşteptat, fără să insiste prea mult, stăruind totuşi destul, făcând palpabilă nevoia de ele. Pe de altă parte, el simţea că acele cuvinte, amintirea lor, străpunseseră dintr-odată un zid imposibil de refăcut, şi dacă era aşa de speriat când a aterizat avionul la Madrid, era fiindcă se ştia vulnerabil de-

acum înainte.

Roberto îl aştepta în apartament. Îşi luase liber ca să-i facă o surpriză, şi l-a asigurat că n-a fost deloc uşor fiindcă era 31 decembrie şi în barul unde lucra se pregătea un chef pentru noaptea aceea. Când l-a îmbrăţişat, a sesizat o schimbare în trupul lui Roberto, în braţele, în părul lui. Gura îi mirosea a tutun şi a gumă mentolată, părând şi ea diferită, mai cărnoasă.

— Ce frumos eşti.

— Mulţumesc.

Se pieptănase şi purta o cămaşă nouă, proaspăt călcată, şi în picioare pantofi.

— M-am aranjat pentru întoarcerea ta.

În seara aceea Roberto chiar era de o frumuseţe răpitoare. Au sporovăit de toate, mai puţin despre neplăcutul incident cu banda de adolescenţi, şi ori de câte ori zicea ceva haios se molipsea de râsul lui, se regăsea în el, remarcând totodată cât de mult îşi identificase Roberto existenţa cu a lui, chiar fiind departe. Îşi amintea până în cel mai mic amănunt întâmplări de la întâlniri relatate la telefon, numele şi chiar glumele persoanelor cunoscute, ca şi cum Roberto ar fi fost de faţă.

S-au iubit în tihnă în noaptea aceea şi au băut goi coniac pe patul desfăcut. Trupul lui mirosea a sudoare şi a apă de colonie. A observat că Roberto făcuse curat în apartament şi pusese un buchet de margarete lângă oglindă şi altul de floarea-

soarelui în baie.

sfârşit! Credeam că n-o să le observi niciodată! a zâmbit, prefăcându-se indignat. Le-am cumpărat ieri din piaţă. Îmi plac foarte mult margaretele şi floarea-soarelui… Ai văzut buchetele de floarea-soarelui la Van Gogh? Aşa-i că sunt impresionante?

Iarăşi copilul. Îl adusese Van Gogh şi-l lăsase pe cearşaful lui: copilul ăsta agitându-şi mâinile şi imitând noaptea înstelată. Îi plăcea Van Gogh, dar faţă de această bucurie tinerească, aiurea şi sentimentală nutrea o caldă indulgenţă. Iar Roberto lăuda din toată inima sarabanda de culori tari şi tuşe pătimaşe, îndepărtându-se iar de el. Cum să-l prezinte celorlalţi pe puştiul ăsta? De-a ce se juca el? L-a lăsat să turuie: vorbăria previzibilă cu urechi tăiate şi isterii; când Roberto a isprăvit ce avea de spus, a redevenit cel de care-i fusese dor cinci zile la rând. I-a invidiat iar tinereţea şi iuţeala cu care sărise din pat, ca să ţâşnească gol în baie. Şi el fusese ca Roberto.

florile?

— Ei bine, mai e puţin şi va trebui să ne schimbăm, a zis când s-a întors din baie, oprindu-se în faţa uşii.

— Să ne schimbăm ca să ce?

— Ca să mergem la petrecere, ţii minte că ţi-am vorbit de cheful din noaptea asta?

— Nu vreau să merg la niciun chef, vreau să

stăm aici.

— Dar nu-ţi mai aminteşti că am vorbit despre asta? în plus, am cumpărat şi bilet de intrare pentru tine…

Nu voia să meargă, de aceea tot ce i-a spus Roberto despre local, prietenii care-l aşteptau acolo, băutura la liber, în loc să-l convingă, îl făcea şi mai mult să vrea să rămână acasă. Ce să facă el printre toţi puştii ăia? N-o să fie un caraghios? N-o să râdă de el? Nutrise mereu un dispreţ aproape visceral faţă de adulţii care se agăţau prosteşte de o adolescenţă absurdă – se îmbrăcau ca tinerii, frecventau baruri cu tineri, glumeau cu ei – şi acel dispreţ nutrit încă din studenţie, care-l făcuse adesea să se îmbrace şi să se poarte ca şi cum ar fi fost mai mare, nu-i permitea acum să-l însoţească pe Roberto.

— Dar cine vine la petrecerea asta, ia să vedem; eu ştiu pe cineva?

— Pe nimeni, dar sunt băieţi foarte simpatici.

— Păi nu vezi că tocmai aici e buba: că sunt băieţi foarte simpatici.

— Şi eu sunt un băiat, a zis Roberto imitând tonul dispreţuitor cu care rostise cuvântul respectiv.

— Cu tine e altceva.

— A, da, şi de ce, mă rog?

Nu-şi dorea acea discuţie, dar înţelegea că Roberto îl ţâra, poate fără voia lui, în abisul propriei lui spaime.

— Cu tine e altceva, fiindcă de fapt tu eşti mai mare.

— Eu nu sunt mai mare, nici mai matur decât ei, şi apoi sunt amicii mei şi îi iubesc mult.

— Nu zic să nu-i iubeşti sau că nu sunt băieţi buni, sunt convins de asta…

— Dar…?

— Nu ştiu, Roberto.

— Uite ee-i, tot ce ştiu e că de când te-ai întors din Barcelona te porţi ciudat cu mine. Nici nu ştii ce greu mi-a fost să-mi iau liber şi nici nu te bucuri, pun flori şi nici măcar nu le vezi…

A urmat o tăcere în care Roberto aştepta să-l aprobe, dar n-a fost aşa. Recunoştea că Roberto avea dreptate, dar îl privea în continuare tăcut, rugându-se în sinea lui să IH> ţină tot aşa…

— Şi-am plătit şi opt mii de pesete pe bilet, a adăugat încet Roberto.

— Dacă asta-i problema, n-ai decât să iei banii din portofelul meu.

— Ce imbecil eşti!

Roberto a început să se îmbrace repede, fără să se uite la el.

— Ce faci?

— Plec.

— Atunci să nici nu te mai întorci, mă auzi? Dacă pleci acum, să te mai întorci niciodată!

— Tu chiar eşti un dobitoc!

— Sigur, nu-i aşa?

De ce făcea asta? De ce stătea calm, privindu-

l cum se îmbracă, cu aerul lui stupid şi suficient, ca şi cum nu i-ar păsa că pleacă? Şi-acum ce o să facă? Roberto şi-a pus pantofii şi a ieşit din cameră. L-a auzit îmbrăcându-şi paltonul în hol. Când a ieşit, a trântit uşa. S-a uitat la patul desfăcut, la paharul din care băuse Roberto, la scrumiera cu mucuBri de ţigară, la flori.

— Nu pleca, a zis.

S-a scurs o secundă, apoi alta, şi alta, şi în fiecare clipă ridul sporea, devenind un minut, apoi treized şi apoi o oră în care cerul a devenit cenuşiu, o oră fără chipuri, dar plină de glasuri strigând şi râzând pe stradă, vod îndreptându-se spre o petrecere unde poate era şi Roberto. Miezul nopţii a fost doar un minut în plus, când a auzit larma unui grup de băieţi pe care revelionul îl surprinsese sub fereastra lui. Apoi a sunat telefonul şi a simţit că-i îngheaţă sângele în vine. Era Marta. Că la mulţi ani, că dacă voia să treacă mai târziu pe la ei, că Ramon şi copiii nu se culcaseră încă. Nu, nu voia, îl durea tare capul. Din avion, da, din avion îl durea groaznic capul. A închis. S-a gândit la Roberto, dar acum de parcă n-ar fi fost niciodată al lui, şi i s-a făcut iar frică: dacă nu-l mai iubea, dacă n-o să mai fie nicicând iubit? S-a îmbrăcat iute, fără să ştie prea bine ce avea să facă, şi a ieşit în stradă. Şi-a amintit că Roberto îi spusese odată că noaptea frecventa uneori barurile din cartierul Chueca şi a pornit într-acolo. Erau mulţi oameni pe stradă şi ţipau cu toţii. Veselia generală îl respingea ca pe un corp

străin, şi brusc s-a simţit moş printre toţi adolescenţii aceia băuţi.

— La mulţi ani! i-a urat un tânăr, fixându-l cu privirea. Şi bucură-te, omule, că doar e Anul Nou!

Nu era Roberto. Sau mai bine zis era pretutindeni. Un spate, un palton ca al lui, un glas. De câte ori i se părea că-l vede, inima lui o lua razna. O să-i spună că-i pare rău, că se purtase ca un imbecil, că avea perfectă dreptate; nu că i-ar fi fost ruşine cu el sau cu prietenii lui, ci pur şi simplu îi era frică, putea să-l înţeleagă? Fireşte că putea să-l înţeleagă, o să meargă la cheful ăla nenorocit, o să se facă praştie amândoi şi o să se întoarcă acasă împreună. N-o să se mai repete, o să vadă că n-o să se mai poarte aşa niciodată.

Roberto n-a apărut. În locul lui s-a instalat noaptea, îngheţată, cu un frig tăios. Maşinile claxonau, oferind un concert vesel, contagios. Un băiat vomita la ieşirea dintr-un bar. S-a întors acasă agale, simţind din plin insuportabila povară a iubirii.

L-a sunat de trei ori a doua zi, dar răspundea întruna robotul. A patra oară – era aproape două după-amiază – s-a auzit glasul obosit al lui Roberto.

— Roberto…

— Bună.

— Roberto, îmi pare tare rău, ieri m-am purtat ca un imbecil.

— Da.

Avea o voce obosită, dezolată, tristă.

— Vrei să vii să mănânci la mine? Am cumpărat şampanie şi miel. Putem găti miel.

— Mă duc să mănânc acasă, cu surorile mele.

— Poţi veni după aceea.

— Bine.

— O să vii?

— Da.

— La ce oră?

— Nu ştiu, la opt.

— La opt. Nu poţi mai repede?

— Nu.

— Bine, atunci la opt, te îmbrăţişez mult.

— La revedere.

Roberto n-a venit la opt. Nici la opt şi jumătate. Nici la nouă. La nouă şi un sfert s-a auzit ascensorul, dar fuseseră deja atâtea alarme false, încât nu s-a bucurat decât atunci când liftul s-a oprit la etajul lui, şi atunci n-a ştiut ce să facă: să fugă la uşă ori să rămână pe canapea, ca de obicei. Roberto a deschis cu cheile lui şi el s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de el. Încruntat, Roberto părea ciudat de urât, ca un copil certat cu toată lumea.

Iartă – mă, i-a zis.

— Eşti un imbecil.

— Ştiu, dar mă ierţi?

— Da.

S-au sărutat. În două ore Roberto părea să nu

mai aibă nicio reticenţă şi se dezbrăcau în dormitor. Roberto l-a întrebat ce făcuse noaptea trecută şi el i-a mărturisit că plecase în căutarea lui. Asta i-a plăcut lui Roberto, care a vrut să afle mai multe amănunte.

— Era imposibil să mă găseşti, fiindcă nu eram în Chueca, ci în Sol.

— Te-ai distrat?

— Nu, toată lumea mă întreba ce-am păţit, de ce nu dansam şi n-aveam chef de nimic.

— N-ai dansat?

— N-aveam cu cine dansa.

— Precis erau pe acolo mulţi băieţi dornici să danseze cu tine.

— Erau mulţi, dar eu nu voiam să dansez cu ei.

Buzele rujate ale lui Roberto păreau şi mai cărnoase: întreaga lui făptură părea o ficţiune, şi el s-a simţit iar învins, neizbutind să creadă că băiatul acela chiar îl iubea.

Nu lucra în ziua aceea, nici a doua zi, nici în următoarele două. Şi cum voiajul la Barcelona îi luase o zi din concediu, avea s-o recupereze ulterior. Bucuria nopţii împăcării s-a dovedit oarecum iluzorie. L-au cuprins iarăşi teama, îndoiala, neliniştea. Uneori ajungea chiar să creadă c-ar fi fost mai bine să nu-l cunoască pe Roberto. Obosise să trăiască într-o permanentă agitaţie şi ceva din el tânjea după anii de resemnare, când fericirea era simplă şi fără

consecinţe: un pahar de coniac Napoleon în toropeala de după prânz, ţigări scumpe şi din când în când o cină într-un restaurant luxos.

Dragostea lui Roberto îl tulbura, dar din seara cu cearta parcă ceva se frânsese; nu cearta în sine (căreia nu-i mai acorda prea multă importanţă), ci urmările ei. Aşa cum uneori un corp frumos expus mereu îşi pierde atracţia, tăcerea lui Roberto – ca tot ce e paşnic – putea deveni îngrozitor de plictisitoare. Totuşi, dincolo de acel „nu” exista o pasiune pentru „da” ce se frângea de fiecare dată când simţea nevoia acută a lui Roberto de a fi un animal care iubeşte. În felul lui previzibil de a iubi nimic nu era mai previzibil ca bunătatea –, tinereţea învingea adesea prin simplul fapt că avea un trup şi o privire voluptuoase, şi atunci Roberto era iar de neînţeles.

Într-una dintre seri Roberto şi-a sunat un coleg de la spălătorie şi a stat cu el de vorbă un sfert de oră. De fapt Roberto îl sunase, fiindcă nu-l băgase deloc în seamă când se aşezase lângă el pe canapea. În clipa aceea urmărea ştirile şi, chiar dacă nu-l prea interesau, prezenţa lui Roberto părea să-l deranjeze. Simţindu-se neglijat, Roberto se dusese să sune, deloc supărat, dar când a plecat nu s-a putut abţine să nu se uite la el. A întrebat de un oarecare Marcos şi din tonul discuţiei a simţit o veche complicitate, glume de neînţeles pentru el, care însă lui Roberto îi stârneau hohote de râs puternice, din toată inima.

Indispoziţia creată de râsul lui Roberto era prea complexă pentru a fi calificată drept „gelozie”. A fost pentru prima oară când a înţeles că în viaţa acelui băiat de douăzeci şi unu de ani exista un spaţiu generos, în care el n-o să aibă niciodată acces, un spaţiu în care a simţit brusc nevoia să pătrundă. Când râsese Roberto astfel cu el? Şi de ce n-o făcuse? Individul care vorbea la telefon (picioarele încrucişate, ţigara amestecând scrumul) era oare Roberto? Iar dacă era adevăratul Roberto, de ce avea impresia că nu-l cunoaşte? Preţ de câteva secunde l-a îngrozit ideea că Roberto se săturase de el. Totul se potrivea ca într-un perfect silogism necesar; Roberto nud iubise niciodată, îl admirase doar înainte de a-l compătimi, de aceea dragostea lui avea să dureze cât admiraţia sau mila lui; nicicând n-o să fie al lui acel puşti care râdea în hohote, cu picioarele desculţe şi unghiile ojate, fiindcă nu era ca el. Ce s-a întâmplat atunci a depăşit dispreţul de sine; voia să pară altfel, să fie altfel, şi-a dorit să fie el băiatul acela care vorbea cu Roberto, să aibă el douăzeci de ani, să lucreze intr-o spălătorie, să fie nevoit să economisească bani pentru o seară la teatru şi pentru ţigări şi să-l distreze atât pe Roberto.

— Cine e Marcos ăsta?

— A, un prieten. Lucrează cu mine, la spălătorie. De ce întrebi?

§§ A, doar aşa.

A încercat să pară indiferent, nedezlipindu-şi

ochii de pe televizor, dar Roberto a izbucnit brusc în râs.

— Eşti gelos pe Marcos?

— Eu?

— Eşti gelos pe Marcos! a strigat Roberto amuzat să descopere asta, aproape mândru că i-a stârnit gelozia.

El se simţea prost c-a provocat acea discuţie; voia s-o curme cât mai repede, iar Roberto să dezmintă totul, să-i spună că Marcos era urât cu spume. Îl incomoda senzaţia aceea, înţelegând cât de infantilă îi era îngrijorarea.

— Eşti gelos pe Marcos! a repetat Roberto, pironindu-se în faţa lui, privindu-l în ochi şi râzând întruna.

— Încetează.

— Eşti gelos pe Marcos! a insistat Roberto, punându-şi mâinile pe picioarele lui şi obligându-l să-l privească.

El l-a împins şi s-a ridicat brusc.

— Şi ce-i cu asta? Şi dacă sunt gelos ce-i, imbecil nenorocit?

Roberto s-a oprit imediat din râs şi a făcut ochii mari. Imenşii ochi căprui ai lui Roberto, privindu-l.

— Ascultă… a îngăimat el.

— Nu înţelegi nimic, i-a tăiat-o el plecând, dar când a ieşit din sufragerie n-a ştiut ce să facă şi a pornit spre dormitor.

— Ascultă… a zis Roberto cu o voce tristă.

El s-a întors şi l-a privit; ar fi fost prea simplu, prea previzibil.

— Ce-i?

Şi-a încolăcit braţele în jurul lui.

— Marcos e doar un băiat care lucrează cu mine, nu-mi place deloc şi are o iubită de trei ani. De ce-ţi ieşi din pepeni în halul ăsta?

— În ce hal?

— Ştii ce, eşti cam exasperant, a zis Roberto, renunţând la îmbrăţişare şi revenind în sufragerie.

L-a auzit închizând televizorul şi punând discul cu Chopin, dar asta a durat puţin, căci l-a oprit, înlocuindu-l cu discul cu muzică modernă, pe care-l cumpărase pentru el; l-a auzit din dormitor, o ultimă renunţare menită a-i face lui plăcere. Era iar tânăr, jignitor de tânăr şi aşa o să fie mereu. Asta spunea discul acela. De-asta se temuse de la începutul prieteniei lor; se săturase de el, se sufoca, aşa că nu s-a mirat când, revenind în sufragerie Roberto i-a zis că avea nevoie de o pauză, doar câteva zile, fiindcă voia să se gândească.

— Să te gândeşti la ce?

— La noi doi, la ce altceva? i-a răspuns.

Plecarea lui Roberto nu l-a afectat în seara aceea, dar a doua zi dimineaţă a trebuit să se abţină în câteva rânduri să nu-i formeze numărul de telefon. Îi spusese că-i acordă patru zile, că n-o să-l sune; credea c-o să reziste, fiind tare obosit, dar nu trecuse nicio zi şi totul i se părea deja

infernal.

Agitaţiei şi neliniştii din prima zi le-a urmat disperarea din a doua zi. În ajun se culcase, repetându-şi, ca să se calmeze, c-o să sune Roberto în zori, dar la cinci după-amiază era atât de nervos, că nici măcar nu putuse mânca. A coborât să-şi plimbe câinele, care, fiind neglijat în ultimele săptămâni, mârâia mai mult ca de obicei. Roberto spusese „să mă gândesc la noi doi”. Ce expresie idioată. Noi doi. Ca într-o telenovelă pentru adolescenţi. „Să mă gândesc la noi doi”, zisese Roberto, ca într-o telenovelă idioată dintr-acelea la care se uita zilnic când aţungea acasă, ca orice tânăr de douăzeci şi unu de aru.

I-ar fi putut fi tată. Se gândise de multe ori la asta, dar în clipa aceea gândul atingea limita grotescului. Ar fi putut fi tatăl lui Roberto. De-astă dată nu s-a simţit vinovat, doar înşelat; nu existase, din capul locului, niciun motiv serios ca Roberto să se plângă de modul în care fusese tratat. Îi oferise de toate, fără să se uite la bani; cele mai scumpe vinuri, mâncăruri alese, ţigări. De ce s-ar fi putut plânge băiatul ăsta? Că nu se dusese la petrecerea lui? Dar nu fusese, de fapt, vina lui Roberto? îi spusese din start că n-avea chef; în locul lui, n-ar fi insistat niciodată, impunându-i lui Roberto ceva ce i-ar fi displăcut într-atât. De fapt l-a pus la încercare.

Şi totuşi ceva nu se potrivea în gândurile lui. Recunoscând asta, însemna să accepte şiretenia băiatului, maliţia lui, ceea ce, pe de altă parte, îi

părea inacceptabil. A ajuns târziu acasă, după o plimbare lungă cu câinele, mai lungă ca oricând, şi cu o foame de lup. Şi-a fript nişte carne pe care a înfulecat-o nervos, apoi s-a băgat în pat. Nu putea adormi nicicum. A fumat trei ţigări, una după alta. A vomitat.

În dimineaţa celei de-a treia zi s-a trezit epuizat, dar gândul de-a mai sta în casă îi devenise insuportabil. Totul îi amintea de Roberto. A sunat-o pe Marta şi a întrebat-o dacă putea veni la ea la masă.

— Fireşte… Nu te simţi bine?

— Ba da, dar voiam să vă văd, chiar aşa de ciudat pare?

— Nu, nici vorbă, vino; vino când vrei.

în cele trei ore rămase până la prânz l-a cuprins o dorinţă ciudată, distructivă. Evoca anii din urmă aproape nostalgic, dar nu fiindcă prefera singurătatea; nimeni cu mintea întreagă n-ar fi putut s-o prefere, dar cel puţin de la solitudine ştiai la ce să te aştepţi. Situaţia lui actuală îl exaspera şi-l înfuria. În ochii lui, Roberto devenea un ins periculos, ameninţător. Începu să se teamă chiar şi de Roberto, nu numai de iubirea lui.

Marta era singură acasă. Ramon lucra/ iar copiii nu veneau de la şcoală până la şase.

— Chiar te simţi bine?

— De ce mă tot întrebi asta? a ripostat, aproape supărat.

— Fiindcă adevărul e că nu prea îţi stă în fire

să apari aşa, în cursul săptămânii, la masă.

— Sunt încă în concediu, şi cum n-am putut veni de revelion…

Deşi Marta s-a arătat intrigată în timpul mesei şi i-a tot pus întrebări despre sănătate şi serviciu, în cele din urmă a acceptat că frate-său venise doar ca să sporovăiască amândoi. Când au ajuns la cafea, Marta şi-a dat deodată o palmă peste frunte; uitase ceva foarte important.

— Îl mai ştii pe unchiul Juan?

— Da. Ce-i cu el?

— Ce-i cu el? Se însoară!

— Dar câţi ani are acum?

— Şaizeci şi trei. Şi stai, că asta nu e totul. Aleasa inimii e o fată de douăzeci şi opt de ani.

Marta i-a interpretat tăcerea ca pe o reacţie scandalizată; aceeaşi cu care primise şi ea vestea, şi asta a încurajat-o să continue.

— Ai amuţit şi tu, ca şi mine.

— Şi el ce zice?

— Cine? Unchiul Juan? El zice că sunt foarte îndrăgostiţi; că el o fi, mai treacă-meargă, dar fata aia… Eu cred că unchiul Juan e şi în bani, dar şi în călduri, asta-i tot.

— Ţie ţi se pare imposibil ca doi oameni să se iubească în ciuda diferenţei mari de vârstă?

Marta s-a strâmbat, vădit nemulţumită, şi fiindcă el nu reacţiona nicicum, s-a simţit datoare să se justifice.

— Faptul că bătrânul se topeşte după

puştoaică nu-i rău, e ceva normal, n-are rost să ne ascundem după degete, aşa cum e normai ca o fată să se îndrăgostească, de pildă, de un tânăr, dar nu să-i cadă cu tronc, să i se aprindă călcâiele, mă înţelegi, să se arunce în braţele unui moş, asta-i urât, e nefiresc, nu ştiu, gândeşte-te doar că fata asta peste zece ani o să pară nepoata care-şi scoate bunicul la plimbare.

Masa cu Marta şi mai ales episodul cu unchiul lui i-au creat o stare ciudată, de linişte, confirmându-i astfel imposibilitatea legăturii lui cu Roberto, şi din clipa aceea a început să analizeze la rece relaţia lui cu el; nu era ceva neplăcut, ci ceva aproape imoral, murdar, la care ajunsese după prea mulţi ani de singurătate.

A doua zi l-a sunat pe Roberto şi i-a spus că-l aşteaptă la el. Când l-a văzut intrând, a recunoscut aceleaşi simptome ale neliniştii: cearcănele, tonul obosit al vocii, tristeţea abia reţinută.

— Bună, a zis Roberto.

îşi pierduse farmecul; acum era doar un băiat învins, pe care-l privea de la înălţimea celor cincizeci şi şase de ani ai lui, aproape indulgent.

— Ei bine, te-ai gândit la noi doi sau nu?

Roberto părea atât de abătut, că nici n-a remarcat tonul ironic.

— Adevărul e că trebuie să mă ajuţi tu puţin, să-mi spui ce să fac. M-am gândit mult, dar…

— Vrei să mă părăseşti, asta vrei, şi treaba e

că habar n-ai cum s-o faci, fiindcă ţi-e milă de mine. Ştii ceva? N-am nevoie de mila nimănui, aşa că n-ai de ce să-ţi fad griji. Nu te mai excit, aşa-i? De ce nu zici lucrurilor pe nume? Nu te excit, înainte te excitam, ce ştiu eu, dar acum te plictiseşti cu mine, nu vrei s-o recunoşti, dar ăsta-i adevărul! Nu zic că nu ţii la mine; ori minţi zdravăn, ori ţii la mine, dar mie nu-mi ajunge atât, iar dacă-ţi spun că nu mă înţelegi e fiindcă n-ai cum să pricepi; cum să mă înţelegi, pentru asta ar fi trebuit să stai douăzeci de ani singur, fără nimeni; aproape câţi ani ai tu am fost eu singur, n-am avut pe nimeni, înţelegi? Spune-mi, te-ai gândit vreodată la asta?

— Da, bineînţeles că m-am gândit, a răspuns. De ce-mi vorbeşti aşa?

— Păi dacă te-ai gândit, a continuat el, încercând să nu-şi piardă şirul gândurilor, ţi-oi fi dat seama că nu poţi apărea aşa cum ai apărut tu şi să-mi ceri să mă transform într-un puşti de douăzeci şi unu de ani, fiindcă asta nu se poate, Roberto, şi să-mi ceri să mă îmbăt într-un bar, ca şi cum aşa mi s-ar năzări mie, că nu mi se năzare deloc! Până să apari, mă obişnuisem cu un anumit stil de viaţă, aveam bucuriile mele, micile mele împliniri, şi mi-era de-ajuns, dar acum o să am nevoie de cinci ani ca să te uit.

Ce zici? La asta te-ai gândit? Nu te-ai gândit, aşa-i? Şi să nu-mi spui acum că ai nevoie de o altă pauză şi peste o săptămână vii şi-mi zici că mă laşi. Hai, pleacă şi nu mai veni niciodată dacă n-ai

chef, dar nu-mi veni mie cu pauze de-astea. Du-te, c-am golit eu sacul în locul tău, ce zici?

— Mi se pare că turui întruna şi nici măcar nu te-ai gândit la mine, a zis Roberto cu glasul tremurat.

— M-am gândit destul, ba chiar prea mult m-am gândit la tine.

— Parcă mi-ai cere să te las.

— Ti-o cer fiindcă de fapt asta vrei, Roberto.

— Îmi zici să te las fiindcă nu te iubesc, dar adevărul e că te las pentru că văd că tu eşti cel care nu mă iubeşte.

N-a mai zis nimic. Răspunsul era o palmă. Toate argumentele lui, coerente, logice, expuse într-un discurs lung, s-au năruit. Şi-au pierdut sensul odată cu cele câteva cuvinte rostite de Roberto, care a scos cheile de la apartament şi le-a lăsat pe măsuţa de la intrare. Şi-a pus apoi paltonul pe el.

— Şi îmi pari un om tare trist, a mai adăugat în timp ce se întorcea şi închidea uşa în urma lui încet, fără s-o trântească, cum se aştepta el.

Câinele a lătrat. S-a auzit secundarul pendulei din sufragerie, liftul urcând la etajul lui, uşa deschizându-se şi Roberto intrând în el. S-a dus la fereastră şi l-a văzut ieşind, oprindu-se, luând un autobuz. Afară frigul iernii îţi intra în oase.

MARATON

Îi plăcea să alerge aşa cum îi place unui copil să privească cerul; într-un mod absurd, fără să se plictisească. Îi plăcuse dintotdeauna şi nici nu se gândea să nu-i mai placă vreodată, aşa cum nu concepea că poţi să nu mai fii fratele cuiva sau că îţi poţi schimba mama. În plus, alergatul era ceva foarte intim, un spaţiu în care nu intra nici măcar Diana sau vreunul dintre vechii prieteni din facultate, fiind totuşi unul dintre puţinele lucruri indispensabile. Dacă se putea, repeta de două sau trei ori pe săptămână ritualul lent al adidaşilor şi al tricoului, cu siguranţa cu care uri vechi iubit îţi oferă plăcerea la momentul potrivit, fără niciun efort. La fix trei luni de la nuntă, îl mai atrăgea ceva: parcul, foarte aproape de casa lui, mare şi cu multe alei pe care putea alerga. L-a descoperit la început tulburat, aidoma unui copil care tânjeşte să-şi deschidă cadoul mult râvnit, abţinându-se totuşi pentru a prelungi plăcerea şi a o savura până la epuizare.

Acum că se căsătoriseră, Diana nu înţelegea lucrul ăsta sau dacă îl înţelegea nu-i plăcea deloc. În prima săptămână după nuntă insistase de câteva ori s-o lase să alerge împreună cu el şi chiar dacă el venise cu tot felul de scuze (o să obosească, n-o să-i placă deloc, o să se plângă întruna), într-p după-a miază n-a fost chip s-o refuze. A fost, din capul locului, ca şi cum s-ar fi împotrivit ca Diana să intre în acel spaţiu, ca şi

cum ar fi vrut să-l păstreze numai şi numai pentru el. A ales înadins cel mai greu traseu şi n-a făcut nimic ca să se adapteze ritmului ei. După zece minute, ea l-a rugat să alerge mai încet. După cincisprezece s-a lăsat păgubaşă şi a plecat acasă. Deşi l-a flatat efortul ei, (era evident şi deci cu atât mai măgulitor faptul că Diana ajunsese la capătul puterilor ca să ţină pasul cu el), l-a agasat slăbiciunea şi lipsa ei de rezistenţă. Şi-apoi de ce se încăpăţâna Diana, acum că erau căsătoriţi, să facă împreună lucruri pe care nu le făcuseră niciodată în cei opt ani de prietenie? în ziua aceea şi-a reamintit de hotărârea lui de a nu se însura, ajungând chiar să regrete c-o făcuse, cedând presiunilor familiei Dianei.

— Ai făcut-o înadins, i-a zis când a ajuns acasă în seara aceea, după o oră.

— Ce anume?

— Chestia asta, să mă oboseşti, ai făcut-o înadins.

— Ba nu, a minţit el.

Era ridicolă Diana şi chiar urâtă, cum nu fusese niciodată până atunci. Deşi făcuse un duş şi se odihnise puţin, avea încă obrajii îmbujoraţi de efort. Sânii ei i se păreau prea mici sau prea moi; Diana dintotdeauna cu ceva nou în ea îi apărea acum nu dezagreabilă, ci fadă, deloc atrăgătoare. Îl deruta faptul că tocmai sânii ei îl dezgustau acum, căci ei i se păruseră mereu partea cea mai gingaşă şi primitoare a trupului ei.

— Te cunosc, te ştiu prea bine, a insistat ea,

ai făcut-o ca să mă oboseşti, cel puţin ai curajul şi recunoaşte.

— Nu-i adevărat, dar n-ai decât să crezi ce vrei.

S-a dus la baie să facă un duş şi s-a zăvorât înăuntru. Nu închisese niciodată uşa la baie când era cu Diana, şi dacă a făcut-o de-astă dată a fost doar fiindcă i s-a părut aiurea să fie deranjat în timp ce se spăla. Deşi ea n-a încercat să intre nici acum, el s-a simţit mai în siguranţă astfel şi mai mulţumit; să fie clar că spaţiul alergărilor lui era absolut intim. N-avea de ce să fie o problemă – s-a gândit – nici măcar n-avea de ce să se supere; toate cuplurile, oricât ar fi ele de fericite, îşi oferă câte un moment de respiro şi acceptând asta nu însemna sâ recunoşti un neajuns, ci o realitate. I-a şi spus-o mai târziu, pe acelaşi ton cu care-şi formulase gândul în timp ce se spăla, şi i s-a părut iniţial, după felul în care Diana îl asculta, că-n fond îl înţelegea şi îi dădea dreptate. Şi totuşi n-a rămas cu el în seara aceea să se uite împreună la filmul de la televizor. A zis c-o durea tare capul şi că prefera să se culce.

Traduceri. Făcea traduceri. Nu ca el; ea nu făcea o muncă activă ca el – lucra într-un cabinet de avocatură, la acte succesorale –, ci făcea traduceri. Şi barem dacă ar fi tradus texte literare, povestiri sau poezii, viaţa ei ar fi fost scutită de absurd, dar Diana traducea doar manuale de materiale şi echipamente industriale, instrucţiuni de folosire a aparatelor electrocasnice sau

indicaţii pentru ridicarea corturilor de vacanţă. Cum putea fi cineva fericit făcând aşa ceva? Chiar i se părea ciudat că nu se gândise la asta până acum. Lăsând-o adormită când pleca de acasă, sunând-o la prânz şi constatând că nu se trezise încă, găsind-o lucrând la calculator când revenea acasă, simţea încetul cu încetul că se confunda cu mobila apartamentului: părul lung şi negru, ţinuta neglijentă, socotită comodă, şi papucii de casă. Senzaţia asta îi punea un nod în gât, asemenea plictiselii.

Se ştiau de opt ani, dar poate că încă nu se cunoşteau. La început l-au atras uşoara ei neputinţă şi ochii. S-au sărutat după două săptămâni şi au făcut dragoste pentru prima oară o lună mai târziu, în camera unui motel pe care l-au plătit nemţeşte; întunericul încăperii l-a întristat un pic când ea a recunoscut, la sfârşit, că fusese virgină, p – Ştii, nu ţi-am spus-o ca să nu te sperii, şi fiindcă îmi doream să fii tu, a zis Diana şi el n-a ştiut ce să facă, s-o sărute ori să se înfurie, să-i spună c-o iubeşte sau să-şi ia hainele şi ş-o ia la fugă.

Te iubesc, i-a zis el.

În primii trei ani au trăit ca atâtea perechi care-şi terminau studiile universitare. Aveau un grup de prieteni şi mergeau împreună la petreceri. În fiecare vară se duceau la plajă (ei îi plăcea sudul) iar de Crăciun ajungeau uneori la schi. Erau rezonabil de fericiţi, nişte fericiţi anonimi, fără drame şi fără prea multe discuţii. Câteodată

se sărutau în maşină, la stop, şi se ţineau de mână când cinau în oraş. Pentru unii erau cuplul perfect.

În al patrulea an, Diana a plecat în Anglia să predea limba spaniolă. El i-a zis (se certaseră mult în ultimele luni) că probabil o să se despartă, că nici măcar nu trebuia s-o ia în tragic, poate o să cunoască pe cineva, şi el o să întâlnească pe cineva, dar se vor suna în continuare. El a ieşit câteva luni cu o fată, Marina, care-i amintea de Diana după tunsoare, dar pe care a părăsit-o fiindcă îl plictisea. Diana îi trimitea scrisori lungi, în care nu spunea absolut nimic, dar care îi trezeau amintirea prezenţei ei simple şi aproape avea certitudinea că femeia asta era hărăzită să-l facă fericit. Când s-a întors, a aşteptat-o la aeroport şi s-au sărutat ca doi străini.

— Te iubesc, a zis Diana, şi el s-a gândit atunci c-ar fi nedrept să ceară mai mult de la viaţă.

Anii următori i s-au părut un lent şi inevitabil drum spre căsătorie. Acum îi apăreau altfel, fără a uita însă cât de importantă fusese prezenţa Dianei. În anii aceia începuse să lucreze în cabinetul de avocatură, la acte succesorale, şi îi era greu să-şi mai păstreze simţul umorului după întâlnirile lungi când trebuia, mai des decât şi-ar fi imaginat, să împiedice rudele să se devoreze între ele. Cu rare excepţii, era ca şi cum moartea ar fi scos la iveală ce era mai mizerabil în condiţia umană, reducând totul la acea înverşunată

vânătoare de moşteniri. Se linişte a povestindu-i toate astea Dianei, ea devenind astfel o necesitate în viaţa cotidiană; indiferent ce povestea el, pe chipul ei se citea neîncrederea şi uimirea, neîncredere care, dincolo de indulgenţa manifestată pentru acei indivizi, îl salva: brusc avea senzaţia că aparţine unei alte lumi, total străină de aceea în care era obligat să trăiască.

S-au căsătorit la două luni după ce ea a început să lucreze ca traducătoare. Nunţile i se păruseră întotdeauna oarecum triste şi nici a lui n-a fost o excepţie.

— E doar o formalitate, îi spusese Dianei cu trei zile înaintea ceremoniei, dar adevărul e că rochia ei îl apăsa ca o moarte albă.

Dar nu era o formalitate, niciun spectacol oferit, odată cu masa, unor oameni mai mult sau mai puţin îndrăgiţi, d elefantul alb al iubirii, pur şi teribil, prăbuşindu-se definitiv în conştiinţă: rochia de mireasă, bărbatul aproape chel susţinând că e alesul lui Dumnezeu, mama Dianei toată un zâmbet pentru fotografii, „Să sperăm c-o să te ţină; tipul e beton” şi alte glume de-ale prietenelor ei, toate bete pe banii lui, („Scoate-ţi acum florile astea, Diana”), copilul din cor îmbrăcat în alb, din cap până în pidoare, sora Dianei cu pălăria aia oribilă pe cap, şi-n toată nebunia asta, el prefăcându-se calm. O rugase pe Diana să plece după tort, căci rămânând însemna să cedezi; să te declari învins de ritualul acelei fericiri forţate, să-i spui da propriei mame, care nu-şi putea ascunde

tristeţea la gândul singurătăţii viitoare, ştergându-şi pe furiş o lacrimă ca să nu-i curgă rimelul, să zici da chelnerilor care aduceau deja trabucurile şi tabacherele serigrafiate cu numele lor, da fotografiei („Aşa, încă puţin, acum ia-ţi soţia de talie”) şi da invitaţilor. Când au ajuns în apartament – recent mobilat pe atunci –, au făcut dragoste cât mai puţin meschin şi temător cu putinţă şi a simţit că înţelege de ce uneori Diana era inhibată de propria-i goliciune: fiindcă îi era teamă, fiindcă o orbea responsabilitatea, fiindcă propriul ei trup de femeie (ca o cursă de maraton, când traseul se pierde în depărtare) era uneori un peisaj pe care îi era frică să-l privească.

Alergatul era o mare uşurare. Mai ales în zilele de după nuntă, căci nu însemna doar eliberarea de neplăcerea provocată deodată de prezenţa Dianei, ci şi evitarea dispoziţiei lui schimbătoare. Dacă ar fi fost întrebat la ce se gândea în timp ce alerga, n-ar fi ştiut ce să răspundă. Dincolo de aspectele tehnice legate de efort (energia păstrată pentru trasee mai grele, când era mai bine să sprinteze, să reziste cu brio până la kilometrul treizeci), alergatul în sine desăvârşea un act erotic, de mecanism aflat într-o perfectă stare de funcţionare. Ar fi spus, de pildă, că cei care nu aleargă nu pot înţelege satisfacţia pe care o ai când îţi controlezi oboseala, că există momente când nici nu-ţi mai simţi corpul (aşa cum te simţi, de regulă, stăpânul propriului tău trup, identificându-te cu el), ai senzaţia că ieşi din el,

conştientizând fiecare muşchi, controlându-i pe toţi, dar oarecum din exterior, de parcă prin simpla alergare trupul nu-ţi mai aparţine, pentru a fi posedat pe de-a întregul.

Şi apoi mai era viaţa din parc, care nu-i era străină. O viaţă care se ţesea, tainic, în chip de relaţii invizibile între toţi alergătorii. Ca o pânză de păianjen de invidii, provocări şi intenţii trecând din ochi în ochi; a-l judeca pe celălalt nu însemna doar să-l priveşti, ci să ştii dacă alerga de nevoie, să-l depăşeşti când era cel mai greu, fără să trădezi niciun fel de efort şi să-l aştepţi apoi ca să repeţi isprava; însemna să compari adidaşii, picioarele, sudoarea, să te supui acelei comparaţii, fără ca ea să devină palpabilă, rostită vreodată.

Pe băiatul cu tricou verde nu-l văzuse din prima zi, dar când a început să-l urmărească a avut impresia că fusese dintotdeauna acolo. A constatat aproape cu plăcere că era singurul care putea să-l depăşească. Era slab şi de o frumuseţe aspră, asimetrică, asimetrie păstrată chiar şi-n felul în care alerga; ridica prea mult braţele în fuleu şi părea să nu-i remarce deloc prezenţa. Nu era doar un băiat slab şi roşcat alergând, ci un element din parc, vizibil, mobil; o viaţă cu nimic deosebită de viaţa copacilor, de aceea când l-a întâlnit (lucra la băcănia de lângă casa lui) nu l-a recunoscut imediat.

— Tu alergi – i-a zis băiatul, în timp ce-i împacheta legătura de sparanghel –, te-am văzut de multe ori alergând prin parc.

Iniţial l-a cuprins neliniştea: o panteră într-o cuşcă, o voinţă puternică într-un context ciudat.

— Da, a răspuns, şi eu te-am văzut alergând, te descurci bine.

— Mulţumesc, şi tu la fel.

Se numea Ernesto, şi dacă nu i-a zis Dianei că-l cunoscuse şi stabiliseră chiar să alerge împreună peste trei zile a fost doar fiindcă din ziua aceea când ea voise să alerge împreună cu el orice discuţie despre alergări fusese trecută sub tăcere, ca prezenţa unei amante inevitabile.

S-a întâmplat într-o seară. Tocmai se spălase pe dinţi când a văzut-o pe Diana, reflectată în oglindă: se dezbrăca în cameră. Aceleaşi gesturi în intimitate, deschizându-şi doi-trei nasturi şi scoţându-şi cămaşa pe cap ca o fetiţă care scapă, în silă, de o haină aiurea şi zilnic strângând pantalonii de pe jos şi punându-i pe un scaun, ca pe nişte picioare rupte. Viaţa Dianei continua cu aceleaşi gesturi şi ticuri, dar acum se desfăşura de parcă ar fi fost singură, fără el, iar el ar fi fost fără ea. Faptul că se căsătoriseră doar de trei luni devenea dureros, nu ridicol. Cum să nu se deteste – s-a gândit –, cum să n-ajungă să se urască doi oameni într-un apartament în care întâlnirea pe hol însemna contopirea cu peretele, două persoane în bucătărie o aglomeraţie, iar în pat neatingerea un adevărat miracol? Avea nevoie de aer, de spaţiu, de-asta ieşea să alerge.

Propria-i ordine complica totul. Prima oară când a văzut apartamentul gol, cu pereţi tapetaţi,

pe care ulterior au decis să-i zugrăvească în alb, i se păruse mai mare, dar şi mai rece. În primele două luni după nuntă, Diana simţise o nevoie aproape fizică de a acoperi acea goliciune. Nu trecea nicio săptămână fără să cumpere ceva ori să facă vreo schimbare.

— Îndoiţi bara B până ce capătă forma indicată în desen, apoi introduceţi-o prin orificiul metalic, spunea traducerea Dianei uitată pe masă, lângă un desen reprezentând un cort, şi a simţit că propriile lui gesturi începeau să adopte acelaşi limbaj imperativ şi sec al instrucţiunilor, „Mâine alergi?”, „De ce întrebi?” „Am putea merge la film, n-am mai fost demult la film”, „Nu, o să alerg”, şi se culcau aşa, Diana contrariată, el cu senzaţia c-a repetat prea des scena respectivă în ultimele săptămâni („întindeţi structura cu bare, trăgând tare de cablul situat în punctul F al desenului, cu grijă, spre a nu şifona pânza cortului”), căci Diana semăna cel mai puţin cu Diana câteodată; mâna alunecând sub cearşaf şi mângâindu-i bărbia, obligându-l să se întoarcă spre ea, şi atunci picioare, buze, ceraşafuri, gust de pastă de dinţi şi parfumul dulceag al gâtului încremenit, excitat, „Ai luat pilula?” („Vârâţi beţele prin inelul de cauciuc, ţinânându-l pe acesta cu degetele. Pentru a fi siguri că sunt bine înfipte, fixaţi-le în diagonală, spre interiorul structurii”), lubricitatea bruscă a unui te iubesc, fiindcă aşa îi place ei în clipele acelea, un pic cam egoistă, şi apoi mâna parcurgând drumul obligatoriu, căci şi el o ajută

cu tot trupul, iar Diana acceptă fiindcă crede că aşa îi place lui, deşi nu l-a întrebat niciodată, şi iar picioarele şi coapsa moale, desfăcându-se („Pânza dublă trebuie să se îmbine bine pe structura metalică, dacă s-au respectat paşii anteriori”), dar deranjându-l insistenţa ei, ea care pare că-l uită o clipă, privind în sus, şi rostindu-i apoi numele ca şi cum ar fi al altuia, el gândindu-se că s-ar putea preface, a mai făcut-o o dată şi ea nu şi-a dat seama, să se prefacă încă o dată, odihnindu-se între două gemete („Pânza dublă se fixează pe beţele bine înfipte în pământ; veţi putea profita de cortul dumneavoastră, creat de experţi ca să reziste pe vreme nefavorabilă şi la temperaturi foarte joase”), cearşafuri împinse cu piciorul, care vor trebui puse apoi la loc. Trupul Dianei savurând plăcerea. Şi aşteptând ca focul să-i consume, mai întâi pe ea (întotdeauna ea prima), apoi pe el, şi acceptând juisarea rapidă care, după spasm, nu-i niciodată satisfăcătoare.

Ernesto a venit la timp, îmbrăcat aşa cum îl văzuse de atâtea ori. Privindu-l, i-a invidiat frumuseţea suplă şi părul roşcat. Au făcut câteva exerciţii de încălzire pe o bancă înainte de alergare, şi în timpul ăsta au schimbat câteva cuvinte banale despre vieţile lor. Cea a lui Ernesto se limita la doi ani pierduţi la facultatea de jurnalism şi la mulţi alţii petrecuţi apoi în băcănia tatălui său. El şi-a înflorit viaţa cu câteva minciuni: notele de la universitate şi serviciul actual. N-a zis nimic de Diana, fiindcă nici Ernesto n-a pomenit

nimic de soţia lui. Dacă era însurat sau nu i s-a părut în clipa aceea (ca şi amintirea Dianei) ceva lipsit de importanţă. Urmau să alerge, oare nu ăsta era marele adevăr? Oare nu despre plăceri neînţelese de ceilalţi era vorba aici?

— Mai bine să nu vorbim despre noi, a mai zis el şi Ernesto l-a privit uşor surprins.

— Bine, a răspuns.

Alergând în prima seară cu acel tânăr l-a copleşit o senzaţie ciudată, plăcută, de gol: tăcerea decupa plăcerea, rama înfrumuseţând tabloul fără a adăuga nimic în plus. Avea impresia că în afara crosului propriu-zis, a respiraţiei lui Ernesto şi a ritmului fuleului lui, nu mai conta nimic. Lumea era o simplă aparenţă.

Ernesto era doar cu un an mai mic decât el şi asta îi făcea să se simtă ca fraţii. Chiar înainte de a alerga prima oară împreună, ştiau că se vor reîntâlni curând, că după seara aceea nimic nu va mai fi la fel. A văzut-o în ochii lui Ernesto când s-au despărţit, făcând schimb de numere de telefon.

— O să te sun, a zis Ernesto.

— Nu, mai bine te sun eu; nu ştiu când o să fiu acasă. Ştii, serviciul…

— Fireşte.

După ce-a spus asta, a avut senzaţia c-o trădase pe Diana cu ceva important şi totuşi ridicol. De ce minţise aşa? De ce îi era frică? A pornit uşor spre casă, dar s-a întors ca să-l mai privească o dată. Ernesto se îndepărta, alergând

în ritm susţinut pe bulevardul larg din jurul parcului. A cotit-o pe a doua stradă, dispărând ca un personaj de poveste.

Prima oară l-a sunat după trei zile. Era agitat când a format numărul; o voce de femeie l-a întrebat cine era şi când şi-a spus numele şi-a imaginat: ce paletă largă se deschide, câte întrebări se ivesc într-o familie când apar un glas nou, un nume necunoscut, căutând un membru al familiei.

— O clipă, a zis femeia şi l-a strigat pe Ernesto.

Era nervos şi prost dispus fiindcă suna de la birou, ca şi cum se ferea de Diana. Zgomotele din receptor, sugerând holuri şi uşi necunoscute, îl făceau să se simtă şi mai ridicol.

— Ce faci? l-a întrebat Ernesto firesc, când a ajuns la telefon.

Foarte bine.

— Tocmai mă gândeam la tine.

— A, da? şi în timp ce întreba, simţea o bucurie subită şi simplă, ca în faţa unui cadou neaşteptat.

— Da. Ai alergat vreodată la un maraton?

— De două ori, a minţit. Tu?

— O singură dată, anul trecut. Mă gândeam c-am putea să alergăm amândoi anul ăsta. Adică să ne antrenăm împreună.

— Tu ce timp ai scos?

— Trei ore şi patru minute, a zis Ernesto.

— Cam ca mine; mă rog, eu am scos două ore şi cinzed şi cinci de minute.

— Dacă ne antrenăm împreună cred că putem scoate chiar două ore şi patruzeci şi cinci de minute. Mai avem încă două luni până la maraton.

— Şi când vrei să începem?

— Mâine. Trebuie să tragem tare, a fost de părere Ernesto.

— Da, a răspuns el, dedicat deja trup şi suflet proiectului.

Viaţa lucrează adesea în detrimentul vieţii. Îl copleşea oboseala exact când ajungea acasă; îşi dorea tot mai puţin să audă întrebarea obişnuită a Dianei: „Ce-i cu tine?”, pusă pe un ton apatic, vag mângâietor, întrebare la care răspundea invariabil: „Nimic”, simplu, fără implicaţii, un „nimic” la care-l obligase întrebarea. Ce-i rămânea ei după acest răspuns erau ochii; ochii ei obişnuindu-se cu întunericul. Câteodată îl obosea iubirea Dianei. Oboseala pornea din stomac şi se instala în mâini şi pe chip. Când 9 mângâia, uneori nu se putea stăpâni şi o respingea agasat, iar dacă ea insista, era şi mai rău. Nu o dată ar fi vrut să plece de acasă; în câteva seri cu umbre şi mai ales de când hotărâse să se antreneze cu Ernesto pentru maraton. Obosea să fie iubit, să-i răspundă Dianei cu aceeaşi monedă: sărut pentru sărut, mângâiere pentru mângâiere şi mai era şi ordinea din apartament, ea fiind în stare să meargă cu ochii închişi fără să se lovească de vreo mobilă; dormitor, sufragerie, etajere, colecţia cu raţe de

porţelan, baia (Diana adora bureţii aliniaţi), oglinda cu ptnament verde, înrămată într-o după-amiază de plictis duminical. Acea obsesie pentru ordine nu răspundea doar plăcerii simple de a vedea fiecare lucru la locul lui sau dorinţei de a şti unde îl poate găsi; ea viza instaurarea unei ierarhii în care Diana îşi găsea rostul.

S-a gândit atunci că poate n-o cunoştea pe Diana, şi nici ea pe el. Faptul că fuseseră opt ani împreună înainte de căsătorie sporea senzaţia de neplăcere, ajungând să-l exaspereze şi începea atunci să retrăiască momente, insatisfacţii din trecut – unele banale sau de scurtă durată – care ar fi putut explica actuala lehamite.

— Ce vrei să mănânci astă-seară?

— Ce-o fi, şi dădea drumul la televizor sub pretextul ştirilor, al atentatului terorist din ajun, „filtrele de absorbţie vor trebui curăţate o dată la patru zile”, spunea ultima pagină din traducerea Dianei, pe care el o dădea la o parte pentru a aşeza faţa de masă, dorind să nu fie acolo, tânjind să plece, să alerge cu Ernesto, să se pregătească pentru maratonul care acum nu mai părea un hobby, ci un ţel măreţ.

N-o să ştie niciodată precis dacă era el sau nu. Dar ştie sigur că preţ de câteva clipe a avut ferma convingere că era el, Ernesto, poate din cauza tricoului sau pur şi simplu din felul în care alerga. Şi mai ştie că dimineaţa aceea a întors totul pe dos, aşa cum o ciudăţenie aiurea înfrânge brusc voinţa unei femei, făcând patetică seducţia

bărbatului. Ştie, şi noaptea se mai gândeşte unoeri la asta, că dacă n-a sunat-o pe Diana a fost tocmai din acest motiv şi îi pare rău, dar e un regret inutil. Plecase ceva mai devreme la birou şi-l zărise din spate, doar câteva secunde, dând colţul străzii spre parc. Era roşcat, ca şi Ernesto. Uimirii i-a luat locul evidenţa: Ernesto se antrena pe furiş. Descoperirea asta era ca o otravă inoculată singurului său spaţiu locuibil.

În ultima săptămână, gândul că va alerga la maraton cu Ernesto umpluse vidul de lehamite produs de Diana cu o senzaţie plăcută de proiect, de puritate, dar văzându-l atunci (şi totuşi, poate nu era el), naivitatea lui din ultimele zile îi părea stupidă. Ernesto se pregătea pe ascuns, ca să-l învingă. Era simplu ca bună ziua; ridicol, aproape pueril. Nu-i spunea că se antrena şi totuşi o făcea, ştiind că nu putea să ţină pasul cu el, că trebuia să meargă la birou, că era însurat (dar Ernesto nu ştia asta). Chiar şi munca la băcănie îi putea servi ca antrenament fizic, i-a trecut atunci prin cap, uluit de neglijenţa lui, de dezavantajul lui, dar mai degrabă rănit decât indignat. L-a sunat de la birou şi un glas de femeie i-a spus că nu era acasă; mai bine suna mai târziu.

— Dar cel puţin ştiţi unde e?

— De ce? E ceva urgent?

— Nu.

— Nu ştiu. Habar n-am, când am ajuns acasă, nu era. Uneori pleacă devreme, dar se întoarce la prânz. Câteodată mai aleargă.

— Mulţumesc.

Îl rostise; un adevăr zdrobitor. Ernesto îi promisese că n-o să se antreneze fără el, că de la primul antrenament vor alerga împreună pentru a vedea clar care dintre ei doi era cel mai bun, dar îşi încălcase promisiunea. S-a gândit în clipa aceea că o infidelitate a Dianei l-ar fi durut mai puţin. Ernesto (dar poate că băiatul pe care-l văzuse nu era Ernesto) golise de sens unicul lui proiect. Dacă nu i-a spus-o Dianei când a ajuns acasă a fost fiindcă nu l-ar fi înţeles niciodată; precis s-ar fi supărat că nu-i pomenise nimic despre asta până atunci. Văzând-o stând la birou şi terminându-şi traducerea, lângă colecţia cu raţe de porţelan, s-a răzgândit şi au cinat într-o tăcere întreruptă, ca întotdeauna, de vocea Dianei care sugera să meargă undeva în weekend, poate la un film, la teatru sau la restaurant.

— Mă sufoc aici, a mai zis ea.

A fost ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, doar că înel fusese perfect conştient de fiecare gest făcut. Îşi amintea că se ridicase de la masă când Diana spusese pentru prima oară că se sufocă, pe tonul ăla plin de reproş; reţinea că se enervase îngrozitor şi că se dusese în dormitor. Ştia că se uitase pe fereastră, parcă pândind coşmarul ăla cu Ernesto alergând spre parc, sperând obsesiv că poate fusese doar o simplă amăgire. Şi apoi cuvintele Dianei în uşa de la dormitor:

— Ce se întâmplă cu noi? dar el n-a răspuns nimic.

Ştia că fusese apoi îmbrăţişat, fără gânduri ascunse, că auzise altă întrebare, sinceră, Ce se întâmplă cu tine? Spune-mi – şi iar, în faţa tăcerii lui – mă sufoc, şi nu mai suportase povara Dianei, prezenţa Dianei, femeia aceea care-i sufla în ceafă, îi mângâia părul şi credea că-l posedă.

— De ce nu plecăm undeva în weekendul ăsta? Bani avem… Am putea merge în nord sau la plajă, e vreme frumoasă.

Îşi amintea că se întorsese spre ea şi o zgâlţâise, apucând-o de umeri şi ţipându-i că trebuia să se pregătească de maraton, de ce nu-l înţelegea, „Mă doare”, se tânguise Diana, de ce stătea întruna în casă, de ce nu ieşea, cum să-l înţeleagă aşa, cu viaţa asta pe care o ducea ea.

— Mă doare, s-a plâns Diana, acum cu un pic de teamă în glas, ca şi cum avea pentru prima oară în faţa ei un străin, şi el a înţeles c-o durea intr-adevăr şi când i-a dat drumul a simţit că se trezeşte, iar ea s-a dat uşor înapoi, doar o jumătate de pas, pironindu-şi ochii în ochii lui.

— Iartă-mă, a zis, dar fără să-i pomenească nimic de Ernesto, fără să-i spună, când s-au culcat, că-i venea să plângă de ciudă.

Iată cum se naşte o obsesie: pe nesimţite aproape, ca o notă discordantă în mijlocul unei melodii. Niciodată nu deranjează la început. Se desenează în aer: o apariţie uşoară, crescând încet, insidios. Cât timp nu-i ireparabilă, n-o sesizezi. Acaparează mai întâi cafeaua de dimineaţă, sărutul unei femei care încearcă să

rezolve o problemă de cuplu, serviciul din cabinetul de avocatură, la acte succesorale; parcă a fost acolo de când lumea, iar prezenţa ei deranjantă nu diferă de alte deranjuri ori prezenţe.

O obsesie îl face pe un bărbat să meargă la farmacie să cumpere vitamine; le ia zilnic, ca să ţină situaţia sub control şi aleargă după-amiază împreună cu alt bărbat pe care începe să-l deteste uşor, aproape insesizabil.

— Hai, bătrâne, că abia te mai mişti, zice Ernesto, dar un om obsedat chiar crede că de fapt e mai puternic, că-i bine ca adversarul lui să creadă că-l poate învinge şi că trădarea nu i-a fost descoperită (dar poate că nu era Ernesto cel pe care-l văzuse în dimineaţa aia), şi atunci zâmbeşte şi zice, „Hai, taci şi aleargă”, prefăcându-se mai obosit decât e în realitate, ştiind că poate sprinta chiar atunci, depăşindu-şi adversarul şi totuşi preferând să zăbovească în plăcerea amăgirii, savurând-o aşa cum se savurează o altă decepţie care nu mai pare reală când ajunge acasă, o decepţie numită Diana şi o teamă învinsă de două săptămâni, de când a apucat-o de umeri şi a ţipat la ea, fără să fie indignată, cum ar fi indignat-o dacă era altul.

Pentru un bărbat obsedat, povara unei femei devine uşoară, aproape inexistentă, nefiind reală, cu toate că poate fi atinsă şi mirosită.

— Am putea merge la un film în seara asta, zice Diana, e imul dintre filmele alea pe care tu nu

le înghiţi, dar eu le ador şi, spre surprinderea femeii, bărbatul e de acord şi vede filmul, îşi lasă braţul pradă mângâierilor, se lasă sărutat în timpul unei scene de dragoste, dar nu vrea să cedeze; scena nu poate fi reală, cum ireal e şi acel ceva care-l separă nu de el însuşi, ci de ceva mai presus de el însuşi, ceva nenumit, dar cu efecte resimţite, cum ar fi un mic dejun cu calorii numărate sau fuga pe furiş prin alte parcuri.

Îi plăcuse întotdeauna să alerge aşa cum îi place unui copil să privească cerul; într-un mod absurd, fără să se plictisească. Gândindu-se la asta acum, când avea puţin mai mult de o lună până la maraton, se simţea uşor trist, chiar vinovat. Şi-a amintit că la cincisprezece ani participa tot timpul la competiţii şcolare şi ieşea învingător de fiecare dată. În acei ani depăşirea recordului cu o secundă-două avea o graţie anume, iar victoria asupra lui însuşi, efortul încununat de succes, toate erau atât de importante, încât aplauzele deveneau inutile. Dar într-o zi s-a simţit brusc singur; singur împotriva propriului timp, a propriului trup şi a propriei vieţi şi n-a mai alergat luni de zile, iar în conştiinţa lui strivită s-a instalat senzaţia de ermetism, de singurătate; la asta îl condamna acea activitate fără „alţii”.

Şi acum încerca aceeaşi senzaţie, dar de-astă dată Ernesto era acel „altul”, proiectul lui; dincolo de depăşirea recordului se afla Ernesto, în faţa lui, împotriva lui, la fel ca Diana (deşi altfel), şi ea era

„alta”, tot împotriva lui, amândoi având ceva în comun: o cursă care începuse prea devreme, ambii fiind bariera de la kilometrul treizeci, unde alergătorul de maraton se simte pe neaşteptate inexplicabil de singur şi de vulnerabil – în timp ce restul alergătorilor par să aibă o voinţă de fier – şi exclus ca o verigă slabă, încă doisprezece kilometri, şi sufletul, sfârşit într-o epuizare ce pare a-l doborî definitiv la următorul fuleu, cuvintele „Nu pot” bătând în tâmple cu fiecare pulsaţie a sângelui, aşa cum bate Diana traducerea la calculator („Nu conectaţi niciodată aparatul la curent elec-tric, înainte de a vă asigura că suprafaţa e uscată”), „Nu mai pot, nu mai pot, nu mai pot”, braţele care abia se mai ridică, vlăguite, spatele cu un număr imprimat pe tricou ce brusc pare absurd, anonim, jignitor chiar, iar Diana repetând ritualul dezbrăcării în timp ce se spală pe dinţi; mereu trântindu-şi la fel pantalonii pe scaun, mereu scoţându-şi cămaşa pe cap, aproape fără chef, pieptul mic – ivindu-se brusc – al unei Diane ce nu pare a fi reală („ideal pentru a mixa ouă, came, legume sau orice altă garnitură”), o Diana care e şi Ernesto, fără a fi ea, fără a semăna câtuşi de puţin cu ea.

În cele din urmă s-a întâmplat. Şi încă într-un mod absurd. A zis:

— Trebuie să vorbim despre noi sau…

— Despre noi? Ce să vorbim despre noi?

Dar Diana nici nu s-a întors spre el, nici măcar nu şi-a ridicat ochii din calculator, parcă n-

ar fi vorbit cu el; plescăia doar din limbă, contrariată din pricina unei greşeli de ortografie.

— ...sau o să plec de-acasă, până te hotărăşti dacă vrei sau nu să trăieşti cu mine.

— Ce tot spui? Fireşte că vreau să trăiesc cu tine, a răspuns el cu o falsă convingere, care n-a schimbat cu nimic tonul grav al Dianei.

— Atunci dovedeşte-o, a zis ea, ieşind din cameră.

S-a gândit în clipa aceea că era egoist, că poate mereu o iubise în felul ăsta pe Diana. E drept că adesea o tratase ca şi cum ea n-avea dorinţe, fiind obligată să se ocupe doar de fericirea lui. Descoperirea aceasta nu diminua sila resimţită de când se căsătoriseră, dar o evidenţia, îi dădea greutate. În următoarele zile, până sâmbătă, Diana a căzut într-o apatie tăcută, menţinându-se totuşi în aşteptare. Când se întorcea acasă şi o găsea în faţa calculatorului, când cinau sau prânzeau, exista întotdeauna o clipă când ea nu se putea împiedica să-i ceară din priviri, „Iubeşte-mă”, părea să-l implore, iar tăcerea le sporea stânjeneala; tăcerea în care se închidea Diana, de parcă s-ar fi jenat să-şi deschidă inima în faţa lui. Ea era, se gândea el, ca un alergător de cursă lungă străduindu-se să-şi ascundă oboseala, un alergător trădat brusc de o grimasă care-i dezvăluia vulnerabilitatea.

Şi totuşi, chiar dacă îl agasa acum, slăbiciunea Dianei ît plăcuse cel mai mult şi mai ales felul în care şi-o dezvăluia; fără pic de jenă.

Se purta cu ea ca imul care în sinea lui i se considera net superior: condescendent, ştiind-o incapabilă să trăiască fără ajutorul lui. Se simţea superior ei, aşa cum se simţea acum superior lui Ernesto, care în afara alergatului era uşor de mulţumit, ca un copil.

Ernesto era doar un puşti frumos, cu trecere la femei, un tip slab şi vânos, mereu binedispus, deci cu o inteligenţă îndoielnică. Pentru Ernesto lumea era lipsită de complicaţii: dacă îi era foame mânca, dacă îi era somn se culca, dacă avea chef să alerge alerga. Părea să nu regrete nimic niciodată. Iar bucuria lui frivolă era ca toate bucuriile. Niciun truism nu-i era străin lui Ernesto; părerile lui despre vreo problemă serioasă erau întotdeauna opiniile altora, banalităţi seci şi binevoitoare ori chestiuni evidente ce păreau să-l mulţumească.

— Nu sunt prea inteligent, dar nici imbecil nu sunt, afirma el despre sine şi într-un fel era cea mai bună caracterizare a lui Ernesto, mai ales când o formula chiar el, în timp ce alergau amândoi.

Din start se simţise net superior ascultându-l şi observând că lui Ernesto îi era ruşine să vorbească despre anumite lucruri, care nu erau de nasul lui. De când îl zărise în dimineaţa aceea alergând pe furiş (dar poate că nu fusese Ernesto) şi remarcase săptămâna asta că nu prea era în formă, ca şi el, încerca întruna să-şi afirme superioritatea faţă de băiatul ăsta roşcat, care-l

depăşea uneori lejer şi simţea (deşi nu era prea convins) că n-o să-l întreacă dacă n-o să se antreneze mai mult decât el, dacă n-o să alerge şi noaptea.

Mai erau douăzeci şi nouă de zile până la maraton. Ernesto i-a spus-o în după-amiaza aceea, înainte de alergare, şi lui i s-a părut că ceva îl învinsese deja. Nu Ernesto, nici Diana, ci el însuşi, în viaţa de zi cu zi; propria-i imagine din viaţa cotidiană învingea imaginea lui de alergător, făcând-o absurdă. În ziua aceea a alergat furios, disperat.

— De ce iei startul aşa de repede? Vrei să iei vreun premiu? l-a întrebat Ernesto pe un ton agasat, aproape indignat. În ritmul ăsta n-o să facem nici zece kilometri. Eşti nebun sau ce ai?

— Nu.

— Nu alergăm 1500 de metri, e un maraton. Ai uitat?

A tăcut, încântat că-i depăşea pe ceilalţi alergători din parc. Viteza mare îi dădea o inimaginabilă senzaţie de putere, mai ales că Ernesto rămăsese în urmă, doar cu o jumătate de metru, dar o jumătate de metru pe care el se străduia s-o păstreze ori de câte ori tânărul încerca să se apropie de el.

— Ţii bine ritmul! i-a strigat el, încercând să nu-şi piardă suflul. Te-ai antrenat cumva zilele astea fără să mă anunţi?

— Ce zici?

— M-ai auzit foarte bine.

— Nu, nu m-am antrenat, dar nu mi-ar fi deloc ruşine dacă aş face-o.

Aproape zbierau unul la altul, în timp ce alergau cu viteză maximă şi ceilalţi alergători îi priveau uluiţi.

— Nu minţi, te-am văzut nu demult, acum două săptămâni!

— Pe cine, pe mine?

Ernesto a încercat să ajungă în dreptul lui, ca să-l privească în ochi, dar el a accelerat şi mai mult ritmul.

— Eşti tâmpit sau ce ai? a ţipat Ernesto. Ştii ceva, eu am plecat!

— Te aştept la maraton!

— Ce-ai spus?

— Te aştept la maraton! a urlat furios, şi în clipa aceea Ernesto s-a oprit.

Dar el nu s-a oprit. Ba dimpotrivă, a început să alerge şi mai repede. Era iarăşi singur; singur contra propriului său timp, contra propriului său trup. „Şi dacă nu m-aş mai opri? s-a gândit, dacă nu m-aş mai opri niciodată?”

La fiecare fuleu, simţind tot mai mult oboseala, extenuarea, avea impresia că intră într-un teren virgin, fără nume, un teren doar al lui, de neînţeles pentru ceilalţi, care-l speria şi pe el. S-a gândit că viaţa ar avea sens dacă ar putea păstra senzaţia aceea, fără să se oprească, fără să obosească, şi-a zis „Dacă aş putea alerga întruna”,

aşa cum îţi pui o dorinţă, fericirea cea mare, nemărginită; acum că Ernesto nu mai era, părea mai pură ca oricând. A început să-l doară genunchiul, dar a alergat mai departe. Voia să atingă culmea acelei satisfacţii, să se înfrupte iute din ea dacă aşa trebuia, să moară în ea. Epuizarea i-a împăienjenit privirea, dar s-a încăpăţânat să alerge şi mai repede. S-a împiedicat. A fost o cădere albă şi inutilă; pe mâini avea sânge şi nisip. Genunchiul a început să-i sângereze. Când a ajuns acasă, Diana abia şi-a stăpânit un ţipăt de groază.

— Am căzut, a zis el, vrând să evite orice altă explicaţie.

— Dar te simţi bine?

— Da.

S-a dus în baie şi s-a închis înăuntru. Sub apa rece a duşului a început să râdă, fără să ştie prea bine de ce.

Nu l-a mai văzut pe Ernesto. A alergat duminică patru ore, aproape fără oprire, la fel şi luni şi marţi. Miercuri şi-a dat seama că noaptea alerga mai bine, şi atunci a început să alerge şi în timpul nopţii. Diana spunea doar banalităţi, despre meniu şi cuvinte englezeşti care-şi schimbau sensul în funcţie de context. Nu-l mai întreba unde merge, nici nu-i mai propunea să meargă la film ori să petreacă weekendul în hoteluri din nordul ţării. Era ca şi cum, după izolarea iniţială, în tăcere, în aşteptare, s-ar fi declarat învinsă acum, contemplându-şi calmă eşecul. Noaptea, când se băga în pat, părea

evanescentă, nemişcată în casa devenită acum, mai mult ca oricând, o prelungire a ei însăşi: fotografiile de la nuntă, colecţia cu raţe de porţelan, ornamentul verde al oglinzii, enciclopedia pe raft, toate încremenite, ca Diana în faţa calculatorului ei: „Ce faci?”, „Termin de tradus”, dar fără să isprăvească niciodată, fiindcă atunci când termina, confrunta primele pagini cu originalul. „Ei, haide, pe cine interesează un «pentru» în loc de un «ca să» la nişte instrucţiuni casnice?”, „Pe mine”, şi răspunsul acela (mai degrabă tonul, decât cuvintele) era dovada clară că Diana încerca şi ea, adesea fără succes, să-l excludă dintr-un spaţiu în care probabil că începea să-l simtă inutil. Dorul de cealaltă Diana, cea care avea nevoie de el, n-a fost totuşi suficient de puternic pentru a-l face să renunţe la antrenament. Perspectiva maratonului îl obseda acum atât de mult, încât i se părea absurd să se gândească la altceva. Sentimentul lui, de vinovăţie ori nevinovăţie, faţă de indiferenţa nutrită pentru Diana dispărea în clipa în care începea să alerge.

În acele zile parcă se întorcea în adolescenţă: viaţa era doar un record ce se cuvenea depăşit, iar trupul un mecanism ce trebuia să ofere un maximum de randament. A înţeles asta, văzând că nici măcar nu se gândea la cursă sau o făcea într-un mod pe care nici el nu l-ar fi putut lămuri; un fel de mecanism iraţional într-o perfectă stare de funcţionare. Se gândea la trupul lui cum se gândeşte un pilot de cursă la maşina lui; un trup al

lui, care nu-i aparţinea totuşi, putând fi desfăcut piesă cu piesă, fără a cuprinde cu mintea întregul, fiindcă acesta nu-i aparţinea în totalitate.

Era miercuri când au început să-l doară genunchii şi mai rămăseseră doar douăzeci de zile până la maraton. Ştia că trebuia să se odihnească, că odihna era adesea preferabilă pentru o bună performanţă, ştia că o durere de genunchi neglijată putea deveni o problemă serioasă, „ştia” toate astea şi totuşi a alergat în seara aceea mai mult ca oricând: şase ore. A doua zi, când a sunat ceasul, era terminat. Aproape că nu se mai putea mişca. I-a spus-o Dianei şi îi aştepta reproşurile, dar ele n-au venit.

— Vrei să chem un doctor?

— N-am deloc putere, parcă mi-am pierdut toată energia, a zis, indignat de propriile lui cuvinte, dar Diana n-a comentat nimic, s-a ridicat din pat şi l-a privit cu tristeţe. Nu pot alerga în halul ăsta. Maratonul e peste douăzeci de zile.

— A, maratonul.

— Presupun că te bucuri acum. Ce bine îţi pare.

— Nu. Asta crezi?

El n-a răspuns nimic, căci ar fi însemnat să-şi recunoască vina faţă de Diana.

Bine. Vrei să chem doctorul sau nu? a repetat ea pe un ton mai blând, ca şi cum nu se putea abţine să nu-i fie milă de el.

— Da.

Disperarea care l-a cuprins în dimineaţa aceea, până la sosirea medicului şi apoi după-amiaza, era prea cumplită pentru a fi exprimată în cuvinte. Medicul l-a întrebat despre alergări, l-a auscultat şi a zis că sfârşeala lui se datora excesului de antrenament.

— Cinci zile de repaus total, a impus el. Masa musculară îşi are şi ea limitele; dacă o forţaţi prea mult şi continuu, slăbeşte, în loc să se întărească. Nici atleţii profesionişti nu aleargă atâtea ore.

Îi dispreţuia pe amândoi: pe medic, cu tonul lui de reproş, de apostol al bunului-simţ şi pe Diana, cu felul ei de a-l aproba, orbeşte. În timp ce vorbeau s-a întors cu spatele, ca să nu fie nevoit nici măcar să-i privească.

Stând acasă în acele zile a descoperit parcă un oraş nou în mijlocul oraşului pe care credea că-l cunoaşte. Diana era oraşul, iar comportamentul ei, deşi familiar, i se părea cu totul nou. Cel mai rău a fost în prima zi: a aşteptat zadarnic toată după-amiaza reproşurile Dianei. La început i s-a părut reconfortant, dar cu timpul absenţa reproşurilor i-a otrăvit sufletul mai mult decât faptul că nu se putea pregăti pentru maraton. Ce se întâmpla? Dianei nu-i păsa de el sau ce naiba? în schimb a descoperit universul nevesti-sii, un univers de paşi spre bucătărie – pentru a-şi deschide un suc în timp ce-şi pregăteşte hârtiile pentru traducere –, cu muzică clasică, Ceaikovski, auzindu-se de pe hol.

— Beethoven şi Mozart mă distrag prea mult,

zicea ea, şi uneori sunetul pianului era ciudat de frumos, bizar de melancolic, duios chiar în tonurile exaltante, aşa cum bizar de melancolic ori de trist era să nu ştie ce făcea Diana când era singură, că-l prefera pe Ceaikovski, de pildă, sau că făcea o pauză ca să se uite la ştiri şi-şi aprindea o ţigară în timp ce se aşeza, cu acel amestec de plăcere metodică şi programată pe care o persoană ca ea şi-o acorda în chip de oază râvnită toată dimineaţa.

Stând acasă avea într-un fel impresia că spiona ceva intim; cum el o exclusese pe Diana din intimitatea lui de alergător, şi ea avea acum dreptul să-l alunge din intimitatea ei, cu ţigări fumate la ştiri ori cu Ceaikovski însoţit de zgomotul surd al voluminosului dicţionar închis pe masă.

Descoperindu-şi slăbiciunea, aluneca într-o lume melancolică. Muzica Dianei şi tastele apăsate la calculator îi evocau anii de dinainte de căsătorie, când fericirea era simplă şi acceptabilă, mulţumindu-l în ciuda obligaţiilor de tot felul. Nu fusese nicicând melancolic. Socotise mereu acel tărâm sufletesc un obstacol căruia cei slabi i se supuneau de lene; tolerarea durerii îi părea morbidă, iar suferinţa aceea molatică şi blândă, melancolia îi apărea de-a dreptul primejdioasă. În cazul lui, a preferat să atribuie aceleaşi reacţii excesului de antrenament, aşa cum spusese doctorul; cert este că s-a tot gândit la asta şi-n următoarele zile, fiindcă tăcerea Dianei tăinuia

ceva: dorinţa de a-i mai acorda o şansă, renaşterea unei speranţe ce doar se visa rostită.

Era o fotografie. A descoperit-o, căci hazardul plictisului îl făcuse s-o scoată din rama ei de pe noptieră.

Diana lucra în clipa aceea în sufragerie, ca de obicei, iar pe el îl agasa să stea tot aşa, nemişcat, de trei zile. Rama s-a deschis cu un mic declic, scoţând la iveală o altă fotografie, ascunsă în spatele celei care se vedea. A scos-o fără pic de curiozitate. Îşi amintea de fotografia aceea, fiindcă o avusese pe un raft la el în cameră cu un an înainte de nuntă. Se aflau într-o grădină mare din Paris, lângă o plantă. O ţinea pe Diana pe după umeri, apropiind-o de el şi sărutând-o în timp ce ea zâmbea. A simţit o emoţie ciudată când a ridicat-o în sus şi a apropiat-o de ochi, ca s-o vadă mai bine. Se fotografiaseră când fuseseră la Paris, la o prietenă a Dianei. Chiar dacă acum păreau alţi oameni, realitatea pulsatilă, aproape violentă a instantaneului, descoperirea (nu amintirea, ci descoperirea) faptului că el fusese acel bărbat şi Diana acea femeie părea ivită din neant. A strigat-o. I-a strigat numele cu glas tare, Diana, ca şi cum ceva l-ar fi schimbat. Ea l-a întrebat din sufragerie ce voia.

— Vino, a răspuns el. Uită-te la asta!

S-a aşezat pe pat lângă el şi, văzând fotografia, i-a zâmbit.

— Unde era?

— Acolo, în ramă, în spatele fotografiei tale.

Un licăr, ca de milă, s-a ivit în ochii Dianei, stingându-se apoi brusc, parcă ar fi şi uitat de bărbatul ei când s-a întors spre el să-l privească.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat, dar el n-a răspuns nimic; răspunzând ar fi însemnat să se recunoască învins de tristeţea ei, de decepţia ce licărise o clipă în ochii Dianei: o gară în care era preferabil să nu te opreşti.

I-a pus o mână pe şold şi cu cealaltă i-a mângâiat sânul. Saliva ei mirosea a Coca-Cola când a sărutat-o, întinzându-se pe pat.

O obsesie poate îngloba forme şi mângâieri de femeie, meandre adăpostind mirosul, dispărând momentan spre a se ivi mai târziu într-un gest. Recunoaşterea, formularea nu marchează primul pas al soluţiei, doar percepţia ei. Un bărbat obsedat îşi acceptă obsesia în faţa trupului gol al nevestei când vrea să fugă, când brusc îi pare absurdă dezordinea hainelor pe care amorul excitat a îngăduit-o pe pat şi pe jos, când privirea îi cade pe un pantof al ei căzut lângă uşă; totul îi pare absurd cum absurdă e şi pijamaua devenită o umflătură ridicolă sub cearşafuri. N-are sens să-şi rostească nemulţumirea; ea e acolo, ca respiraţia unei femei numită Diana care se întoarce să-l sărute înainte de a se îmbrăca din nou, e în felul în care o priveşte când îşi încheie sutienul, în tăcerea brusc neverosimilă sau în jena de a recunoaşte c-a făcut un lucru ridicol.

În astfel de situaţii, un bărbat obsedat n-are decât să desfacă iarăşi rama de pe noptieră şi să

ascundă la loc fotografia pe care mai bine n-ar fi mai descoperit-o. Ar vrea să nu fie acolo, aşa cum ar fi vrut să nu-i fi făcut rău femeii. Poate că dincolo de geam un bărbat aleargă. Dacă ar putea îmbrăca în vorbe ceea ce simte, ar fi ca şi cum ar gândi limpede, dar nu poate gândi limpede. Bărbatul pe care trebuie să-l învingă la maraton e doar o prelungire a lui însuşi, a vieţii lui trecute luptând împotriva absurdului vieţii lui prezente; dacă ar putea admite asta, poate că totul ar fi mai uşor. Dar nu poate. Femeia pleacă fără să facă zgomot, iar bărbatul o aude oprind muzica: până atunci cântase zadarnic. Se gândeşte atunci că, aidoma muzicii, observi femeia abia atunci când dispare. Simte neliniştea urcându-i în gât, dorinţa de a ieşi să alerge, să simtă ritmul propriilor paşi, mari, pe aleea din parc. Îşi închipuie maratonul, focul de armă de la start care-i îngheaţă brusc sângele, electrizându-l. Femeia nu mai există. Lumea nu mai există.

A reînceput să alerge din ziua următoare şi, deşi slăbit încă, a remarcat că trupul lui recupera ceva din forţa primelor antrenamente. Pe moment s-a simţit mai bine şi câteva ore a dat uitării reproşul mut al Dianei. Cele două săptămâni care mai rămăseseră până la maraton s-au scurs cu viteza cu care se scurg zilele identice. Lucra până la ora cinci după-masă, se schimba la birou şi o lua la fugă spre parc; patru ore mai târziu ajungea acasă, mânca copios şi apoi se culca. Nu şi-o aminteşte pe Diana acelor zile; cel mult o reţine

vag, ca pe ceva invizibil şi necesar. Era ca şi cum, în timp ce muşchii îşi recuperau forţa, ceva din Diana se retrăgea definitiv; ceva care a exclus-o, făcând-o să dispară până nu şi-a mai amintit-o deloc, fiind totodată conştient că ea era acolo când se întorcea acasă, că se băga în pat odată cu el, că respirau acelaşi aer când dormeau. Şi-o aminteşte pe Diana culcându-se în ajunul maratonului, nedumerirea ei când a anunţat-o că a doua zi era ziua cea mare, tristeţea ei când se trezise în sâmbăta aceea.

Îşi aminteşte că i-a strigat „Succes" din baie, când el deschidea uşa să plece şi s-a gândit că minţea; Diana nu putea decât să mintă, chiar dacă voia cu adevărat să rostească acea urare.

Nu i-a fost greu să-l recunoască pe Ernesto în grupul care încerca să ocupe un loc privilegiat la start. S-au recunoscut în şirul unde li se împărţeau numerele şi s-au aşteptat reciproc pentru a alerga imul lângă celălalt. Fără o vorbă. Se simţea puternic şi excitat şi senzaţia aceea de putere şi excitare a sporit în cele treizeci de minute de aşteptare, timp în care alergătorii profesionişti s-au aliniat la start. Grupul de alergători respira ca un singur animal furios, cu greu ţinut în frâu, şi chiar dacă asta părea să-i unească, adevărul e că se atingeau doar în silă; un braţ sau un picior atins enerva ca o înţepătură puternică într-o zonă foarte sensibilă a pielii. Ernesto a şoptit ceva de neînţeles şi s-au privit pentru prima oară în faţă. Năduşeau nu de oboseală, ci aşteptând oboseala

în masa diformă şi nervoasă a grupului în care nimeni nu vorbea şi totuşi aveau cu toţii ceva în comun: ochii, felul în care-şi ştergeau întruna mâinile, respiraţia. Focul de armă a însemnat începutul ireal: publicul înghesuit la bariere, urlând parcă din adâncul unei peşteri, într-un loc îndepărtat şi absurd. Masa de alergători s-a deschis, s-a închis, apoi s-a redeschis iar ca nişte măruntaie în plin proces de ingestie. Barierele îngustau pe alocuri traseul şi teama de a se izbi de câte unul care alerga mai încet îi făcea pe alergători să fugă cu braţele deschise, protejându-se cumva şi totuşi rănindu-se câteodată, fără voie.

Nu-i deloc dar ce a urmat atunci. N-o să ştie niciodată dacă el evitase pericolul sau fusese ajutat s-o facă. Primul concurent care s-a împiedicat alerga la doar o jumătate de metru în faţa lui, într-o clipă când, culmea, el se uita în altă parte. Ştie doar că nu s-a împiedicat de el, că ceva (poate chiar propria lui intuiţie) l-a făcut să sară. S-a gândit ulterior, când auzea în spate busculada inevitabilă a atâtor alergători şi exclamaţia publicului în faţa spectacolului neprevăzut, că probabil Ernesto îl prinsese de cot, împiedicându-l să cadă. Nu s-a uitat în spate, nu era nevoie s-o facă, ştiind că o căzătură pe asfalt la o asemenea viteză ar fi însemnat finalul cursei. Poate că faptul că se credea salvat de Ernesto l-a transformat brusc pe acesta în adversar – urându-l ca niciodată până atunci – sau poate gândul că se salvase singur, şi Ernesto nu făcuse nimic ca să-l

ajute. De fapt n-avea nicio importanţă.

Primii cincisprezece kilometri au fost ca cei opt ani de prietenie cu Diana; orice gest, orice reacţie păreau previzibile, iar acea previzibilitate îi nega ca indivizi, dar fi şi influenţa, făcându-i să aparţină unui ordin superior. S-a gândit că oricare dintre alergătorii care respirau lângă el ar fi putut striga în clipa aceea că era fericit, fără a fi însă; zgomotul paşilor mari, pământul cutremurându-se sub ei; parcă era o herghelie de cai furioşi ce puseseră stăpânire brusc pe oraş. A te lăsa copleşit de acel sentiment însemna să te supui libertăţii unei voinţe puternice şi a îmbrăţişa o constrângere ce atrage după ea fericirea celui care oricum nu se mai poate înşela. Doi kilometri mai târziu a început adevăratul maraton, când au rămas singuri, iar solitudinea lor se deschidea şi se închidea ca un imens spaţiu, gol ori populat cu cuvinte absurde.

La kilometrul 18 s-a simţit mai tânăr şi mai puternic: a încercat să ia un avans pe care Ernesto a părut să-l accepte, rămânând uşor în urmă. Timp de peste şase kilometri singurătatea lui s-a dezarticulat, ca într-o cădere vertiginoasă de nonsens; câştiga, da, dar era ca şi cum ţelul lui rămânea undeva în urmă, de parcă depăşindu-l pe Ernesto fără a-l putea privi se îndepărta în mod inexplicabil de obiectivul lui. Asta l-a îngrijorat, făcându-l să-şi iasă din ritm. Pe o porţiune abruptă, spaima l-a făcut să accelereze, obosind peste măsură. Şi-a pierdut suflul câteva clipe, şi l-

a recuperat apoi, dar gâfâia când deodată l-a simţit iar pe Ernesto în preajma lui. Pe spatele lui citea 1476: a rămas cu privirea pironită pe el, imobilizându-l parcă, şi dobândind astfel mai multă forţă decât avea de fapt. Cu Diana se întâmpla la fel, doar că acum totul se reducea la un singur lucru: Ernesto să nu se îndepărteze mai mult de jumătate de metru. Totul se concentra asupra acestui lucru, totul: respiraţia publicului în spatele barierelor, traducerile Dianei, trupul ei alunecând uşor, aproape imperceptibil, în pat lângă el, palma deschisă pe cearşafuri, implorând în acel mod absurd, aproape adolescentin, ceea ce (părea incredibil) aproape nu îndrăznea să ceară altfel, să se întoarcă spre ea, să facă dragoste cu ea, dar cum să facă dragoste cu ea în noaptea dinaintea maratonului, cum s-o iubească (asta ar fi trebuit s-o ştie demult Diana) în noaptea dinaintea unei curse, ştiind cât avea să fie de slăbit după aceea. S-a întors cu spatele, evitând s-o privească şi a repetat „Mâine e ziua cea mare”, şi ea a zis „Da”, încercând să nu facă zgomot când îşi retrăgea mâna, fiindu-i parcă ruşine de rugămintea ei. I s-a făcut atunci milă de tăcerea ei şi a încercat s-o facă, s-o iubească pe Diana chiar şi-n grabă şi apoi să se întoarcă iar cu spatele, adormind cât mai repede cu putinţă. Fireşte, n-avea s-o facă imediat, aşa încât i-a căutat cu piciorul piciorul ei sub cearşafuri. Kilometrul 24 şi Diana apărând iar lângă Ernesto în tăcerea care era iarăşi piciorul lui căutându-l zadarnic pe al

Dianei, fiindcă şi ea se întorsese cu spatele, să nu-l mai vadă, la fel ca Ernesto care îl depăşea uşor ca să nu-l mai vadă; picioarele tânărului alergând în faţa lui exact ca picioarele Dianei în noaptea trecută, şoldul intrând în cearşaf ca într-o oală cu came, el gata să-i rostească numele, să zică „Diana” fără să izbutească, aşa cum nu reuşea acum să ajungă în dreptul lui Ernesto, să-l depăşească.

Criza de la kilometrul 30, mult aşteptată, a fost mai puţin dură decât crezuse. A început regretând escapada, s-a urcat apoi în braţe, a ajuns la umeri, la cap. Poate că dacă nu s-ar fi gândit atât la Diana pe ultimii kilometri, dacă s-ar fi concentrat mai mult asupra cursei, acum ar fi fost mai puţin epuizat. Ernesto părea neobosit. Avea aceeaşi viteză, respira în acelaşi ritm de când îl ajunsese cu şapte kilometri în urmă, încât brusc i s-a părut inumană rezistenţa lui. Cineva a aruncat peste el o carafă cu apă, udându-i tricoul şi spatele. 1476 zicea acum, 1476, în timp ce Ernesto se îndepărta definitiv, o jumătate de metru devenind unul, unul şi jumătate, cuvintele „Nu pot” zvâcnindu-i în tâmple lângă 1476 şi Diana râzând de el, de eşecul lui în clipa de faţă. Nemaivăzându-l pe Ernesto, a vrut să se oprească, să renunţe la cursă şi ar fi făcut-o după indicatorul ce afişa kilometrul 34, dacă Ernesto n-ar fi întors capul să se uite după el. I-a simţit privirea ca un bici şfichiuindu-i tot trupul şi atunci i s-a părut simplu să reducă distanţa care-i despărţea.

— Mai sunt doar opt kilometri, a zis cu glas tare, de parcă vobele astea, rostite, l-ar fi ajutat sau ar fi redus efortul depus pentru păstrarea ritmului.

Când Ernesto a ajuns iar în dreptul lui, a avut senzaţia că ceva se forţa în el, ceva ce nu fusese nicicând Ernesto până atunci se vedea (poate) din felul acela de a se opri, ajungând parcă înadins în dreptul lui, ca şi cum l-ar fi aşteptat. A vrut să i-o spună, dar n-a zis nimic. Dacă mai alerga încă – s-a gândit – era fiindcă trebuia să termine cursa, nu ca să-l învingă pe Ernesto. De cinci kilometri ştia că era imposibil să-şi depăşească propriul record şi lucrul ăsta, împreună cu amintirea Dianei, i s-a părut de-a dreptul ridicol. Senzaţia respectivă a mai durat patru kilometri, dar la kilometrul 38 ceva s-a frânt în el şi a fost ca şi cum şi-ar fi mobilizat toată voinţa în depăşirea lui Ernesto. A încercat să sprinteze din nou, dar de-astă a reuşit să se îndepărteze doar cu un metru de el. Dacă atunci ar fi fost întrebat ce simte, ar fi zis că-l urăşte. Se detesta pe sine, pe Ernesto, strigătele publicului dincolo de bariere, satisfacţia lui, ideea de a învinge ori de a fi învins, iar furia urii îl sufoca. Voia să-l distrugă şi să se distrugă, să-l învingă şi să moară la sfârşitul cursei.

Ultimii patru kilometri i-a alergat aproape isteric, încleştându-şi tare fălcile. La penultimul kilometru, Ernesto a sprintat uşor, de parcă ar fi vrut să demonstreze ceva (dar ce să demonstreze), şi apoi a ajuns din nou în dreptul lui. A auzit iar

publicul aclamând şi i-a urât iar pe cei care-l stropeau cu apă. Linia de sosire se vedea undeva departe, urâtă, absurdă, dar strălucitoare. S-a dezechili-brat şi era gata să cadă, vrând să-l depăşească pe Ernesto, dar n-a căzut, doar s-a sprijinit de el şi l-a împins. A trecut linia supărat foc, ca unul care nu ştie de ce a făcut ceea ce a făcut, iar când a privit în urmă a zărit doar câţiva oameni strânşi în jurul lui Ernesto, căzut pe jos la cincisprezece metri de linia de sosire. „Am câştigat”, s-a gândit.

— L-am întrecut, a zis, de parcă rostind cuvintele astea avea să dispară ciuda aceea care îl sufoca de-a dreptul.

S-a simţit vinovat, simţind că nu-i păsa de căzătura lui Ernesto. Şi totuşi voia să-l vadă, nu pentru că-l învinsese, tocmai ca să vadă dacă descoperea satisfacţia victoriei (pe care n-o avea) văzându-l căzut. N-a fost lăsat să treacă şi fiind slăbit, a renunţat; un simplu ghiont l-ar fi dat gata.

Acasă a simţit că reîncepe un joc lung şi plicticos şi când Diana i-a deschis uşa i-a zis doar:

— Am câştigat.

— Ştiu, a răspuns ea.

A îndepărtat-o din uşă şi a ajuns în hol, fără să-i bage în seamă vorbele care au rămas acolo, în aer: o ghicitoare ce nu poate ori nu trebuie dezlegată. A intrat în dormitor şi s-a trântit pe pat. Peste câteva clipe, Diana a apărut în prag. I-a rostit numele o dată. De două ori. De trei ori.

Aceeaşi senzaţie, aiurea, pe care o simţise când câştigase cursa i s-a urcat iar în gât odată cu glasul Dianei rostindu-i numele. Şi-a dorit ca ea să nu se apropie de el, să-l lase în pace, în timp ce viaţa i se desena pe cioburi absurde (să înceapă să alerge iar), pe temeri (poate nu era Ernesto băiatul pe care-l văzuse în dimineaţa aceea), pe nemulţumiri (blândeţea Dianei, ca un val slab şi melancolic). Ea l-a mai strigat o dată pe nume şi s-a apropiat de pat, aşezându-se lângă el. Deodată nu i-a mai suportat mâna umblându-i prin păr, glasul duios rostindu-i numele; a tăcut câteva clipe şi apoi s-a întors către ea:

— Lasă-mă în pace! îţi cer să mă laşi odată în pace! a urlat şi chipul Dianei s-a strâmbat: o grimasă patetică, exprimând deopotrivă neînţelegere, spaimă şi dorinţa de a plânge.

A ieşit din cameră tăcută, aproape imaterială, fără să-l privească. Iar el s-a prăvălit într-un vis greoi şi întunecat, irespirabil.

Au divorţat o lună mai târziu, aşa cum divorţează atâtea cupluri în primii ani de căsnicie: asumându-şi eşecul şi sentimentul ridicolului. Absenţa Dianei era asta:

Linişte la baie înainte de a se băga în pat; lin spaţiu gol în dulap.

Amintirea unor glasuri şi a unor fotografii.

Ea a plecat într-o miercuri după-amiază, pe o căldură primăvăratică, sufocantă, după ce a tras jaluzelele ca să nu intre arşiţa, în chip absurd, ca un sinucigaş care-şi împătureşte hainele – pe care

n-o să le mai poarte niciodată – înainte de a se arunca în mare. De restul s-a ocupat soră-sa, care, după o tăcere în care se ghicea ura, l-a însoţit pe avocatul cu hârtiile ce trebuiau semnate pentru formalităţi juridice; hârtii semnate de o Diană aflată deja departe de el. De la soră-sa a aflat, într-un mod mai degrabă răutăcios – informaţia seacă urmărind provocarea suferinţei – că Diana consulta un psiholog şi lua pastile; totuşi nu l-a cuprins mila, ci bucuria aproape vinovată, ştiind-o departe de el, poate gata să fie fericită, într-o nouă viaţă.

Să alerge era o adevărată uşurare în zilele acelea; când tăcerea din casă devenise obişnuinţă, ieşea mai mult ca oricând, fiind singura opţiune posibilă. Dacă ar fi fost întrebat dacă era fericit, n-ar fi ştiut ce să răspundă. Poate ar fi zis că se simţea gol pe dinăuntru, iar dacă asta nu era fericirea, cel puţin semăna cu o senzaţie de linişte, nicicând trăită, ce nu trebuia numită ori împărtăşită, care nu-l făcea mai puţin bucuros, ci (în mod ciudat) ceva mai real. A constatat că momentele în care se socotise fericit îl făcuseră să-şi împărtăşească bucuria, s-o strige în gura mare, iar actuala lui stare de spirit îi părea mai reală fiindcă nu mai simţea acea dorinţă, căci numind şi împărtăşind bucuria cu cineva nu adăuga nimic simplei satisfacţii de a alerga.

Treptat se închista ceva şi în el: nevoia de ceilalţi s-a micşorat, apoi a încremenit şi, chiar dacă nu-l deranja prezenţa celorlalţi oameni, se

îndepărta de ei iute, simţindu-i inutili, aşa cum se simţea – acceptând asta – şi el.

Primele patru luni fără Diana l-au făcut să plonjeze într-un hău: avea impresia că n-o să ajungă nicicând să se cunoască. Comentariile celor din jur îi subliniau schimbarea, atribuind-o divorţului, când de fapt nu Diana era cauza transformării lui, ea fiind doar lestul care-l împiedica să atingă noua stare de spirit, în care se regăsea în chip firesc. N-avea remuşcări, dar absenţa Dianei era prea reală, prea palpabilă: tocmai această absenţă îi părea benefică, purificându-l şi făcându-l mai bun decât era în realitate.

Începea vara când s-a întâlnit cu Ernesto în parc, în timp ce se încălzea înainte de alergări. Nu se mai văzuseră de la maraton şi când l-a zărit de departe s-au privit, nesimţind nici plăcere, nici dezgust, doar ceva aidoma fiorului care-i umezea mâinile când mai găsea câte o fotografie a Dianei prin casă; ceva care-i restituia, fără să-l supere, amintirea lui de odinioară, care-l jena oarecum. Nu s-a apropiat de el fiindcă n-ar fi ştiut ce să-i spună, dar nici nu şi-a îndepărtat privirea. Şi-a continuat încălzirea şi după câteva clipe l-a văzut pe Ernesto apropiindu-se. Părea că timpul stătuse în loc; poate avea să-l întrebe, ca în prima zi când se întâlniseră: „Tu alergi, nu-i aşa? Te-am văzut aici, în parc, de multe ori”, dar în loc de asta s-a oprit în faţa lui tăcut şi a rămas acolo, ameninţător, până când l-a întrebat el:

— Ce vrei, Ernesto?

— Să afli adevărul, a zis.

A urmat o clipă de tăcere, justificată oarecum de tonul solemn folosit de Ernesto. Un alergător a trecut repede pe lângă ei şi l-au urmărit amândoi cu privirea până a dispărut după nişte copaci. Era cald.

— Ştii foarte bine că nu m-ai învins la maraton, că te-am lăsat s-o fad, a continuat scârbit, afişând o moacă de orgoliu rănit, şi a aşteptat tăcut, sperând ca el să aibă curajul să-l contrazică.

Dar n-a făcut nimic, căci brusc înfrângerea i S-a părut la fel de absurdă ca şi victoria. Oferindu-i-o lui Ernesto nu adăuga nimic viitorului, aşa cum lumina şi căldura din parc nu adăugau nimic după-amiezii.

— Presupun că vrei să ştii de ce-am făcut-o.

— Da, a răsuns fără curiozitate, înţelegând că Ernesto voia să-şi descarce sufletul.

— M-a rugat Diana. Ea mi-a cerut să te las să câştigi.

Ernesto rostise repede cuvintele acelea, atent la reacţia lui, şi a părut mulţumit, fiindcă a zâmbit constatându-i uimirea.

— Diana?

— Da, ştia că alergăm împreună. Uneori venea să ne privească alergând, dar tu nici măcar n-o vedeai.

— Diana, a răspuns el, gândindu-se c-ar fi fost

mai puţin surprins dacă Diana însăşi ar fi apărut acolo, mărturisindu-i acest lucru.

— Credea că dacă învingi, relaţia voastră se va îmbunătăţi.

— Ţi-a zis ea asta?

— Da, era disperată. Când a vorbit cu mine a început să plângă.

Ernesto se complăcea să insiste asupra acelor detalii, de parcă abia acum repurta victoria şi voia să profite de ea, s-o savureze. I s-a făcut silă de Ernesto, mai degrabă fiindcă ştia atâtea lucruri despre viaţa Dianei, nu pentru acuzaţia de a fi făcut-o nefericită.

— Mai ai să-mi spui ceva, Ernesto?

— Da… Mi-e silă de tine.

Se auzeau paşii şi respiraţia unui alergător, dar nu s-au întors să-l privească. Au simţit iar căldura; parcă aerul răspundea intensităţii privirilor lor. Ernesto a plecat fără o vorbă şi el l-a aşteptat degeaba să se întoarcă, ca să-l privească pentru ultima oară.

Se însera pe 7 mai, în cea mai bună dintre lumile posibile. Să alerge era unica opţiune: cea mai pură şi mai absurdă.

Cuprins

Filiaţie 9
Slăbiciune 59
Nocturnă 123
Maraton 163